

Liahona

**Auta muita
uskomaan jälleen
Kristukseen, s. 12**

**Neljä opetusta
pyhästä lehdosta, s. 24**

**Ymmärrä joulun
todellisuus, s. 36**

**Nuorten opetusohjelma:
Näin voit auttaa uusia
käännynnäisiä, s. 50**

*“Kiitollisuus kohoaa
kaiken sen yläpuolelle,
mitä ympärillämme
tapahtuu. Se voittaa
pettymyksen,
lannistumisen
ja epätoivon. Se
kukoistaa aivan yhtä
kauniisti talven jäisessä
maisemassa kuin
kesän miellyttävässä
lämmössä.”*

Presidentti Dieter F. Uchtdorf,
toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa,
“Kiitollinen kaikissa olosuh-
teissa”, *Liahona*, toukokuu
2014, s. 75–76.

12

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Täyttäkää maailma Kristuksen rakkaudella**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7** **Kotikäyntiopetussanoma: Jeesuksen Kristuksen jumalallinen tehtävä: Rauhan Ruhtinas**

ERIKOISARTIKKELIT

- 12** **Auttakaa muita uskomaan Kristukseen**
Vanhin L. Tom Perry
Voit vahvistaa omaa tämänhetkistä uskoasi ja auttaa muita uskomaan jälleen Vapahtajaan, mikä antaa varman perustan elämälle.

KANNESSA

Edessä: valokuvakuviutus Matthew Reier.
Kansilehden sisäsivu: kuvan tekijänoikeudet omistaa Johnér/offset.com.

- 18** **Pioneereja jokaisessa maassa: Kirkko Ruotsissa – kasvua, siirtolaisuutta ja voimaa**

Inger Höglund
Esteistä huolimatta Herra jouduttaa työtään tässä kauniissa maassa.

- 24** **Opetuksia pyhästä lehdosta**
Vanhin Marlin K. Jensen
Tarkkailemalla puiden kasvu-tapaa voimme oppia pitämään itsemme tiukasti juurtuneina iankaikkisiin totuuksiin.

- 30** **500 kadonnutta vuotta: Malakiasta Johannes Kastajaan**
S. Kent Brown ja Richard Neitzel Holzapfel
Mitä Vanhan ja Uuden testamentin välisinä vuosina tapahtui?

- 36** **Joulun todellisuus**
Piispa Gary E. Stevenson
Meidän tulee tunnustaa, että Betlehemissä syntynyt lapsi on todellinen Lunastaja.

OSASTOT

- 8** **Mihin me uskomme: Kymmenykset ovat avuksi Jumalan valtakunnan rakentamisessa**
- 10** **Pohdintoja: Jouluihme**
Lindsay Alder
- 11** **Vanhan testamentin profeetat: Malakia**
- 40** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Tiedän, että Hän elää**
Vanhin Melvin J. Ballard
Jeesus on meidän ylösnoussut Herramme, ja Hän pyytää meitä kaikkia tulemaan luokseen.

44

44 Vastaus kaikkiin vaikeisiin kysymyksiin

R. Val Johnson

Jos epäily alkaa hiipiä sydämeesi, muista nämä viisi periaatetta.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan.
Vihje: Kuinka eläimet voivat opettaa meille kuuliaisuutta?

48 Vapahtaja ja sakramentti

David L. Beck

Asettaessaan sakramentin Vapahtaja sanoi: ”Tehkää tämä minun muistokseni.”

50 Miltä tuntuu olla aivan uusi käännyttäminen?

Joshua J. Perkey

Näin voit auttaa uusia käännyttämiäsi sopeutumaan jäsenyyteen kirkossa.

54 Kysymys ja vastaus

Mitä minun pitäisi tehdä, kun minua pilkataan koulussa siksi, että noudatan kirkon tasovaatimuksia?

56 Lähetyskentältä: Enkeleitä ei tarvittukaan

Jeniann Jensen Nielsen

57 Juliste: Tee tilaa

58 Missä minä olen? Kuinka voit huomata hengelliset lahjasi ja kehittää niitä

Vanhin Mervyn B. Arnold

Mitä ihmettä setäni voisi tehdä vanhalla metallinpalalla?

62 Valmistautumista toiseen tulemiseen

Vanhin Dallin H. Oaks

Mitä tekisit, jos tietäisit tapaavasi Herran huomenna?

63 Minun joululahjani

Dustin Ward

Vaikka minut oli kastettu kahdeksanvuotiaana, en koskaan käynyt kirkossa – kunnes jokin muutti elämäni ikuisiksi ajoiksi.

64 Valmiina siirtymään eteenpäin

Richard M. Romney ja

Mickey Shimomiya

Seitsemän eri 12-vuotiasta kertoo, millaista on siirtyä Alkeisyhdistyksestä Nuoriin Miehiin tai Nuoriin Naisiin.

74

67 Erityinen todistaja: Kuoliko Jeesus todella ja nousiko Hän sitten kuolleista?

Vanhin D. Todd Christofferson

68 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Me muistamme Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta ja palvelemme Häntä

Erin Sanderson ja Jean Bingham

70 Yancy

Vanhin Brent H. Nielson

Hevosemme olisi voinut elää onnellisen elämän, jos se vain olisi ollut tottelevainen.

71 Meidän sivumme

72 Ystäviä ympäri maailmaa: Olen Minna Ruotsista

Amie Jane Leavitt

74 Ensimmäinen joulu

Jenn Wilks

Muistakaa Jeesuksen syntymää, kun esitätte tämän näytelmän.

76 Katso sisäpuolelle!

Sophia C.

77 Leikekuvia Vanhan testamentin kertomuksista: Daavid ja Goljat

78 Pienille lapsille: Hieman joulua joka päivä

Kate Strongin

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Lisa C. López

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilustiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilaushinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatin, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalin, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2014 Vol. 66 No. 12. *Liahona* (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaiideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on kaksi ideaa.

”Miltä tuntuu olla aivan uusi käännynnäinen”, s. 50: Voit keskustella perheesi kanssa tässä artikkelissa esiintyvien jäsenten käänntymyskertomuksista. Voit myös lukea luettelon kymmenestä haasteesta, joita käännynnäiset kohtaavat (artikkeliin yhteydessä). Nimetkää perheen kesken seurakunnassanne olevat uudet jäsenet tai ne, jotka ovat palaamassa aktiivisiksi kirkossa. Suunnitelkaa sen jälkeen yhdessä, kuinka voisitte ystävystyä niiden jäsenten kanssa ja tukea heitä, kun he yrittävät saada voimaa sopeutua joukkoon sosiaalisesti, tutustua kirkon kulttuuriin ja kasvaa hengellisesti.

”Me muistamme Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta ja palvelemme Häntä”, s. 68, ja **”Ensimmäinen joulu”,** s. 74: Juhlistakaa Vapahtajan syntymää jollakin tämän numeron monista jouluaiheista toimintaiideoista. Voitte esimerkiksi leikata lehdestä sivulla 69 olevat lahjapaketit ja päättää perheen kesken, kuinka osoitate rakkauttanne Vapahtajaa kohtaan tänä jouluna ja kautta koko vuoden. Voitte myös käyttää apuna sivulla 74 olevaa käsikirjoitusta ja näytellä yhdessä kertomuksen Jeesuksen syntymästä. Kumpikin toiminta voi auttaa lapsianne oppimaan, kuinka he voivat jouluna keskittää ajatuksensa Vapahtajaan.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Epäilykset, 44

Hengelliset lahjat, 58

Jeesus Kristus, 4, 7, 12, 36, 48, 57, 67, 68, 74, 80

Joulu, 4, 10, 36, 40, 42, 43, 57, 63, 74, 76, 78

Kiitollisuus, 10

Kuolema, 40

Kuuliaisuus, 30, 54, 70

Kymmenykset, 8

Kääntymys, 42, 50, 63

Luopumus, 30

Lähetystyö, 12, 18, 50, 56, 76

Palautus, 24

Palveleminen, 4, 10, 12, 41, 43, 56, 78

Perhe, 10, 40, 42

Pioneerit, 18

Pyhät kirjoitukset, 30

Rakkaus, 4, 40, 50

Rauha, 7

Ruotsi, 18, 72

Sakramentti, 48

Todistus, 44

Toinen tuleminen, 62

Usko, 12, 24, 44, 80

Vanha testamentti, 11, 30

Vastoinkäymiset, 24, 54

Ylösnousemus, 67

Ystävyyys, 50

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

TÄYTTÄKÄÄ MAAILMA KRISTUKSEN RAKKAUDELLE

Kun ajattelemme joulua, ajattelemme usein lahjojen antamista ja saamista. Lahjat voivat olla osa vaalittua perinnettä, mutta ne voivat myös vähentää joulunajan yksinkertaista arvokkuutta ja estää meitä viettämästä Vapahtajan syntymäjuhlaa merkityksellisellä tavalla.

Tiedän omasta kokemuksestani, että ikimuistoisimpia jouluja voivat olla ne, jotka ovat vaatimattomia. Lapsuuteni lahjat olivat todella vaatimattomia nykyajan mittapuiden mukaan. Joskus sain paikaton paidan tai hansikkaat tai sukat. Muistan yhden erityisen joulun, jolloin veljeni antoi minulle puisen veitsen, jonka hän oli vuollut.

Merkityksellisen joulun luomiseen ei tarvita kalliita lahjoja. Mieleeni muistuu eräs vanhin Glen L. Ruddin kertomus. Hän palveli seitsemänkymmenen koorumin jäsenenä vuosina 1987–1992. Päivää ennen joulua monta vuotta sitten, kun hän vastasi piispojen varastohuoneesta, hän sai kuulla eräältä kirkolliselta johtajalta puutteenalaisesta perheestä, joka oli vastikään muuttanut kaupunkiin. Kun hän kävi heidän pienessä asunnossaan, siellä oli nuori yksinhuoltajaäiti neljän alle 10-vuotiaan lapsen kanssa.

Perhe eli niin suuressa puutteessa, ettei äiti voinut ostaa sinä jouluna lapsilleen herkkuja eikä lahjoja – hänellä ei ollut varaa edes joulukuuseen. Veli Rudd jutteli perheen kanssa ja sai tietää, että kolme pientä tyttöä pitäisivät nukesta tai pehmoeläimestä. Kun hän kysyi kuusivuotiaalta pojalta, mitä tämä halusi, nälkäinen pikkupoika vastasi: ”Haluaisin lautasellisen kaurapuuroa.”

Veli Rudd lupasi pienelle pojalle kaurapuuroa ja ehkä vielä muutakin. Sitten hän meni piispojen varastohuoneeseen ja keräsi ruokaa ja muita tarvikkeita perheen välittömien tarpeiden täyttämiseksi.

Juuri sinä aamuna eräs antelias myöhempien aikojen pyhä oli antanut hänelle 50 dollaria ”jotakuta tarvitsevaa varten”. Veli Rudd otti tuon lahjoitussumman ja kolme omaa lastaan mukaansa jouluostoksille – lapset valitsivat leluja noille tarvitseville lapsille.

Ruddit lastasivat autoonsa ruokatarvikkeita, vaatteita, lahjoja, joulukuusen sekä koristeita ja ajoivat tuon perheen asunnolle. Siellä he auttoivat äitiä ja tämän lapsia koristelemaan joulukuusen. Sitten he laittoivat lahjat kuusen alle ja antoivat pikkupojalle suuren pakkauksen kauraryynejä.

Äiti itki, lapset riemuitsivat, ja he kaikki lauloivat joululaulun. Tuona iltana, kun Ruddin perhe kokoontui yhteen päivälliselle, he kiittivät siitä, että he voivat suoda toiselle perheelle jouluiloa ja auttaa pientä poikaa saamaan kuhlolisen kaurapuuroa.¹

Kristus ja antamisen henki

Ajatelkaa sitä korutonta mutta silti arvokasta tapaa, jolla taivaallinen Isä päätti kunnioittaa Poikansa syntymää. Sinä pyhänä yönä enkelit eivät ilmestyneet pohatoille vaan paimenille. Kristus-lapsi ei syntynyt salonkiin vaan seimeen. Häntä ei käärity silkkikankaisiin vaan kapaloihin.

Tuon ensimmäisen joulun yksinkertaisuus enteili Vapahtajan elämää. Vaikka Hän oli luonut maan, käyskennellyt

VALOKUVA TÄHDISTÄ ALEXANDRUM79/ISTOCK/THINKSTOCK; VALOKUVA MAAPALLOSTA STOCKBYTE; KULUHOSTA SEREGAM/ISTOCK/THINKSTOCK; KAURAPUUROSTA LISÄKASTIKKUN/ISTOCK/THINKSTOCK; LISÄKASTIKKUN/ISTOCK/THINKSTOCK

Jos Vapahtaja olisi keskuudessamme tänä päivänä, me löytäisimme Hänet sieltä, missä Hän oli aina – palvelemissa murtuneita, masentuneita, vähäpätöisiä, ahdistuneita ja hengessä köyhiä. Antakaamme Hänelle lahjoja rakastamalla muita Hänen tavallaan tänä joulunaikana ja aina. Muistakaamme Hänen syntymänsä, lahjojensa ja elämänsä vaatimaton arvokkuus. Ja täyttäkäämme maailma Hänen rakkautensa ja parantavan voimansa valolla tekemällä yksinkertaisia ystävällisyyden, laupeuden ja myötätunnon tekoja. ■

VIITE

1. Ks. Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930*, 1995, s. 352–353; ks. myös Glen L. Rudd, ”A Bowl of Oatmeal”, *Church News*, 2. joulukuuta 2006, s. 16.

ylevyyden ja loiston maailmoissa ja seissyt Isän oikealla puolella, Hän tuli maailmaan avuttomana pienokaisena. Hänen elämänsä oli esimerkki vaatimattomasta jaloudesta, ja Hän vaelsi köyhien, sairaiden, masentuneiden ja kuormien uuvuttamien joukossa.

Vaikka Hän oli kuningas, Hän ei piitannut ihmisten kunnianosoituksista eikä rikkauksista. Hänen elämänsä, Hänen sanansa ja Hänen päivittäiset toimensa olivat vaikuttava esimerkki koruttomasta ja silti syvällisestä arvokkuudesta.

Jeesus Kristus, joka osasi antaa täydellisesti, näytti meille antamisen mallin. Niille, joiden sydän on raskas yksinäisyydestä ja surusta, Hän tuo myötätuntoa ja lohtua. Niille, joiden ruumis ja mieli on sairauden ja kärsimyksen

vaivaama, Hän tuo rakkautta ja parantamista. Niille, joiden sielu on synnin kuormittama, Hän tarjoaa toivoa, anteeksiantoa ja vapahdusta.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Presidentti Uchtdorf opettaa, että meidän tulee noudattaa Vapahtajan näyttämää antamisen mallia. Voit pyytää niitä, joiden luona käyt, mainitsemaan kukin vuorollaan jonkin Vapahtajan heille antaman lahjan. Keskustelkaa siitä, kuinka he voivat käyttää sitä lahjaa palvellakseen muita. Jos jotakuta jäsentä on siunattu esimerkiksi musikaalisuudella, hän voisi yhdessä muiden kanssa kierrellä laulamassa joululauluja naapureille. Voisit ehdottaa niille, joiden luona käyt, että polvistutte yhdessä rukoukseen ja pyydätte innoitusta siihen, mitä lahjoja he voisivat antaa, millä tavoin ja kenelle. Ota myöhemmin selvää, mihin saamanne innoitus johti.

Katso sivulta 6 ideoita tämän sanoman opettamiseen nuorille ja lapsille.

NUORILLE

Ota oppia muiden kokemuksista

Presidentti Uchtdorf puhuu omasta kokemuksestaan opettaessaan, että "ikimuistoisimpia jouluja voivat olla ne, jotka ovat vaatimattomimpia". Voimme oppia todella paljon vanhemmalta sukupolvelta, sillä monet aikuiset ovat eläneet aikana, jolloin on ollut sotia, työttömyyttä, sairauksia tai muita koettelemuksia.

- Pyydä seurakuntasi vanhempia jäseniä kertomaan sinulle kaikkein merkityksellisimmästä joulustaan. Voit kirjoittaa heidän kertomuksensa muistiin. Yritä ottaa oppia heidän esimerkistään keskittymällä tänä jouluna paremmin vilpittömään palvelemiseen ja Vapahtajan muistamiseen.

LAPSILLE

Lahjoja Jeesukselta

Joillakin ihmisillä on joulukuusi juhlistamassa Jeesuksen Kristuksen syntymää. Joskus joulukuusen alle laitetaan lahjoja toisille ihmisille. Mitä lahjoja Vapahtaja on antanut sinulle? Lue jokainen alla oleva pyhien kirjoitusten kohta ja väritä lahjat. Sinä voit antaa vastalahjoja Jeesukselle etsimällä tapoja auttaa muita.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka Vapahtajan elämän ja tehtävien ymmärtäminen lisää uskoasi Häneen ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntioppettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Jeesuksen Kristuksen jumalallinen tehtävä: Rauhan Ruhtinas

Tämä on osa kotikäyntioppettajien sarjaa, jossa käsitellään Vapahtajan tehtävän eri osa-alueita.

Vanhin Quentin L. Cook kahdenkymmentä apostolin koorumista on sanonut: ”Vapahtaja on todellisen rauhan lähde. Vapahtajan sovituksen ja Hänen armonsa ansiosta vanhurskas elämä – kaikkine koettelemuksineenkin – palkitaan henkilökohtaisella rauhalla.”¹ Sen ymmärtäminen, että Jeesus Kristus on Rauhan Ruhtinas, voi auttaa meitä löytämään sisäisen rauhan ja vahvistamaan uskoamme Häneen.

Jeesus Kristus on sanonut: ”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.” (Joh. 16:33.) Linda S. Reeves, toinen neuvonantaja Apu yhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, on todistanut tuosta totuudesta sanoen: ”Herra on ollut minulle

armollinen ja on auttanut kuormien keventämisessä. Hän on auttanut minua tuntemaan suurta rauhaa.”²

Vanhin Richard G. Scott kahdenkymmentä apostolin koorumista on opettanut: ”Ihanteellinen paikka – rauhalle on omassa kodissamme, jossa olemme tehneet kaikkemme keskittyäksemme Herraan Jeesukseen Kristukseen.”³

Muita pyhien kirjoitusten kohtia

Jes. 9:5; Luuk. 2:14; Joh. 14:27;

1. Nefi 13:37; OL 59:23

VIITTEET

1. ”Henkilökohtainen rauha – palkinto vanhurskaudesta”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 35.
2. ”Vaatikaa itsellenne liittojenne siunauksia”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 120.
3. ”Jotta meillä olisi kotona rauha”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 29.

Usko, perhe, auttaminen

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Jesaja profetoi Jeesuksen Kristuksen, Rauhan Ruhtinaan, syntymästä (ks. Jes. 9:5). Amerikan mantereella Samuel Lamanilainen puhui merkeistä, jotka annettaisiin Kristuksen syntymän yhteydessä viiden vuoden kuluttua (ks. Hel. 14:3, 5). Profetoidun päivän lähestyessä epäuskoiset uhkasivat tappaa kaikki kristityt, elleivät nuo merkit toteutuisi. Profeetta Nefi ”huusi voimallisesti Herran puoleen koko sen päivän; ja katso, Herran ääni tuli hänelle sanoen: – Huomispäivänä minä tulen maailmaan” (3. Nefi 1:12–13). Merkit ilmaantuivat, ja Kristuksen syntymän myötä ”kansalla alkoi jälleen olla rauha maassa” (jae 23).

Betlehemissä Maria synnytti esikoispoikansa ja kapaloi Hänet ja pani Hänet seimeen makamaan (ks. Luuk. 2:7).

Mieti tätä

Millä tavoin Vapahtaja tuo rauhaa sinun elämäsi?

KYMMENYKSET OVAT AVUKSI JUMALAN VALTAKUNNAN RAKENTAMISESSA

Me uskomme, että meidän tulee antaa kymmenesosa tuloistamme Herralle auttaaksemme Hänen valtakuntansa rakentamisessa. Kymmenysten laki edellyttää meidän uhraavan aineellista omaisuuttamme voidaksemme nauttia suuremmista hengellisistä siunauksista.

Kymmenysten periaatetta on harjoitettu siitä alkaen kun evankeliumia alettiin opettaa maan päällä. Esimerkiksi Abraham maksoi kymmenykset ylipappi Melkisedekille (ks. 1. Moos. 14:18–20). Herra käski Moosesta opettamaan kansalle kymmenysten maksamista (ks. 3. Moos. 27:30–34). Myöhemmin, kun Vapahata kävi nefiläisten luona, Hän antoi heille kymmenysten lain (ks.

3. Nefi 24). Ja meidän aikanamme Hän palautti tämän käskyn profetta Joseph Smithin välityksellä (ks. OL 119).

Täyttääksemme tämän käskyn annamme Herralle kymmenesosan tuloistamme paikallisten pappesusjohtajien kautta. Varat lähetetään kirkon keskuspaikkaan, jossa ensimmäisen presidenttikunnan, kahdentoista apostolin koorumin ja johtavan piispakunnan muodostama neuvosto päättää näiden pyhien varojen käytöstä (ks. OL 120).

Kymmenysten ansiosta kirkko voi rakentaa ja ylläpitää temppeleitä ja seurakuntakeskuksia, rahoittaa seminari- ja instituuttitoimintaa, tarjota kirkon jäsenille oppiaineistoja sekä

tukea lähetystyötä, temppelityötä ja sukututkimustyötä.

Me uskomme, että kymmenykset tulee maksaa auliisti, ”sillä iloista antajaa Jumala rakastaa” (2. Kor. 9:7). Kymmenysten maksaminen on meille tapa auttaa Jumalan valtakunnan rakentamisessa maan päällä ja osoittaa kiitollisuutta taivaalliselle Isälle kaikista saamistamme siunauksista. Kymmenysten maksaminen tuo vielä lisää siunauksia elämäämme. Kuten Malakia opetti: ”Tuokaa täydet kymmenykset aarrekkamioon, jotta huoneessani olisi ruokaa, ja koetelkaa minua tällä tavalla, sanoo Herra Sebaot, enkö minä avaa teille taivaan ikkunat ja vuodata teille siunausta, niin ettei ole kylliksi tilaa ottaa sitä vastaan” (3. Nefi 24:10). Hengellisiä ja ajallisia siunauksia voivat saada kaikki, jotka maksavat rehelliset kymmenykset, vaikka summa olisi vähäinenkin. ■

Katso lisätietoja kohdista 1. Moos. 28:20–22; Mal. 3:8–11 ja julkaisusta Kirkon presidenttien opetuksia: Lorenzo Snow, 2012, luku 12.

KYMMENYSTEN MAKSAMISEN TUOMAT SIUNAUKSET

”Kymmenysten laki kasvattaa ja koettelee uskoamme. Kun uhraamme Herralle sen, mitä me kenties luulemme

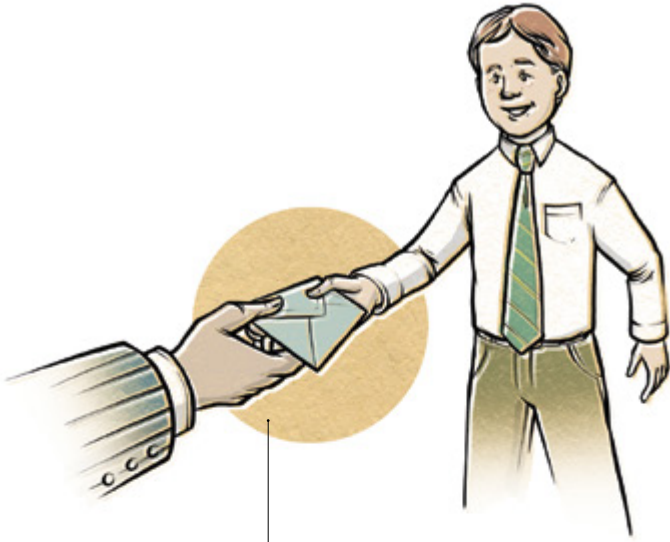
itse tarvitsevämme tai haluavamme, me opimme luottamaan Häneen. Meidän uskomme Häneen tekee temppeliliittojen pitämisen ja iankaikkisten temppelisiunausten saamisen mahdolliseksi. – –

Kymmenysten laki opettaa meitä lisäksi hillitsemään tämän maailman asioita koskevia mielihalujamme ja intohimojamme. Kymmenysten maksaminen kannustaa meitä olemaan rehellisiä kanssakäymisissämme lähimmäistemme kanssa. Me opimme luottamaan siihen, että se, mitä meille on annettu Herran siunausten ja omien utterien ponnistelujemme kautta, riittää meidän tarpeisiimme. – –

Niille, jotka elävät kymmenysten lain mukaan uskollisesti ja rehellisesti,

Herra lupaa runsaita siunauksia. Jotkin näistä siunauksista ovat ajallisia, aivan kuten kymmenyksetkin ovat ajallisia. Mutta samoin kuin kasteen ja sakramentin ulkoiset fyysiset toimitukset, käsky maksaa kymmenykset edellyttää ajallista uhrausta, joka tuottaa viime kädessä suurenmoisia hengellisiä siunauksia.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”Kymmenykset – uskon koetus, johon liittyy iankaikkisia siunauksia”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 27.

Kymmenykset ja muut lahjoitukset annetaan Herralle oman piispakunnan tai seurakunnan johtokunnan jäsenen välityksellä.

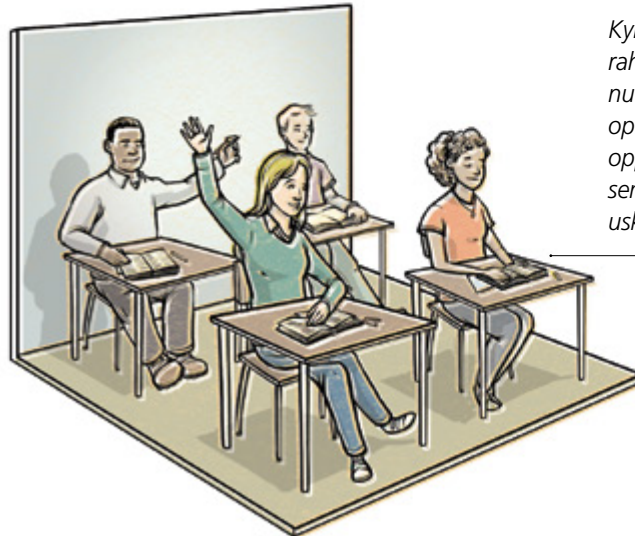

Kymmenyksillä kustannetaan temppelien ja seurakuntakeskusten rakentaminen ja ylläpito.

Kymmenyksillä maksetaan pyhien kirjoitusten ja opetusaineiston käännöstyö ja julkaiseminen.

Kymmenysvarat lähetetään seurakunnista kirkon keskuistomistoon, jossa neuvosto, johon kuuluu ensimmäinen presidenttikunta, päättää pyhien varojen käytöstä.

Kymmenyksillä rahoitetaan osa nuorten jäsenten opiskelusta kirkon oppilaitoksissa, seminaareissa ja uskontoinstituuteissa.

JOULUIHME

Lindsay Alder

Hänen sydämensä sykkii yhä. Ei niin hyvin kuin ennen sydänkohtausta. Mutta se sykkii yhä.

Minun sydämeni on lämpöinen tänä iltana. Toki särkynyt, ruhjottu, rikki revitty. Mutta ihanan lämpöinen. Tunnen valtavaa kiitollisuutta – niin syvää ja kaiken kattavaa kiitollisuutta, että tuntuu kuin sieluni olisi avartunut tehdäkseen sille tilaa. Kiitollisuuteni on niin ylitsevuotavaa ja niin henkilökohtaista, ettei se voi lakata virtaamasta poskillani hiljaisina kyyneleinä. Mieheni hengittää. Kuulen hengityksen kuluvan voimakkaana ja rauhallisena.

Vasta pari tuntia sitten kiipesin hänen sairaalasänkyynsä välittämättä

pian syntyvän lapsemme heiveröisistä potkuista. Kaikista hänen rintaansa kiinnitetyistä johdoista huolimatta löysin kohdan, johon voin painaa pääni. Hänen sydämenlyöntiensä kuunteleminen on ollut kokemus, joka on syöpinnyt muistiini ikuisiksi ajoiksi.

Hänen sydämensä sykkii yhä. Ei niin hyvin kuin ennen sydänkohtausta. Mutta se sykkii yhä.

Huoneen poikki viritettyjen jouluvalojen lämmin hehku tekee oloni tänä iltana kotoiseksi useammalla kuin yhdellä tavalla. Niiden pehmeä

loiste luo lohdullisen ilmapiirin, mutta todellinen kotoisuuden tunne johtuu tiedosta, että tosi ystävät ovat olleet halukkaita jättämään omat jouluaaton suunnitelmansa tullessaan koristelemaan huonetta, jonne Brian siirrettiin teho-osastolta. Ikkunalla on metrin korkuinen joulukuusi merkinä heidän rakkaudestaan.

Kuinka voin kiittää ystäviämme? Saavatko he koskaan tietää, kuinka paljon olen tarvinnut heitä ja kuinka kiitollinen olen? Kun omat ajatukseni ovat pyörineet pelkästään mieheni voinnissa, he ovat rakastaneet lapsiamme, siivonneet kotimme, täyttäneet jääkaappimme, pesseet pyykkimme ja paketoineet joululahjamme. He ovat osoittaneet minulle rakkauttaan halauksien, päivällisten, lahjakorttien, rahan, puhelujen, tekstiviestien, sähköpostien, viestien, kanelintuoksuisten männynkäpyjen ja valtavan joulukoristemäärän muodossa. He ovat itkeneet kanssani ja rukoilleet ja paastonneet. Ja tehdessään kaikkea tätä he ovat antaneet minulle kaikkein arvokkaimman lahjan, mitä voisivat antaa: omaa aikaansa. Kuinka minä rakastankaan heitä kaikkia!

Luulen, että nukun hyvin tänä yönä, sillä olen kietoutuneena äärettömältä tuntuvaan kiitollisuuteen heitä kaikkia kohtaan.

Kaikkein eniten olen kuitenkin kiitollinen Herralle siitä, että mieheni elää – hänen voimakkaasta hengityksestään, hänen verta pumppaavasta sydäimestään, hänen elävästä kehostaan ja sielustaan. Minun jouluihmeeni on se, että hän elää. ■

Kirjoittaja asuu Pohjois-Carolinassa Yhdysvalloissa.

MALAKIA

”[Jeesus] käski heidän kirjoittaa sanat, jotka Isä oli antanut Malakialle” (3. Nefi 24:1).

Nimeni merkitsee ”sanansaattajani”, ja siinä ominaisuudessa välitin Herran sanan Israelille.¹ Minun päivinäni, noin 450 vuotta ennen Kristuksen syntymää², monet juutalaisista olivat lannistuneet ja lakanneet elämästä vanhurskaasti. Herra nuhteli heitä opetusteni välityksellä.³

Leevin heimosta tulevat juutalaiset papit olivat tavallisesti omistautuneita suorittamaan toimituksia, mutta minun aikani leeviläiset olivat turmeltuneita. He olivat kiittämättömiä, he kieltäytyivät kunnioittamasta Jumalaa ja uhrasivat piloille mennyttä leipää ja viallisia eläinuhreja.⁴ He olivat rikkoneet pappeuden liiton, jonka Jumala oli tehnyt Leevin kanssa.

Pappien lisäksi kansakin oli turmeltunut. He solmivat liiton ulkopuolisia avioliittoja, erosivat nuoruutensa vaimosta ja kieltäytyivät maksamasta kymmenyksensä ja uhrilahjojaan.⁵

Mutta vaikka Herra puhuikin näitä jumalattomia käytäntöjä vastaan, Hän oli halukas antamaan anteeksi,

koska Hän rakasti kansaansa: ”Kääntykää minun puoleeni, niin minäkin käänny teidän puoleenne.”⁶ Yksi tapa kääntyä Herran puoleen oli tuoda ”täydet kymmenykset aarrekkamioon”⁷.

Ihmiset valittivat: ”Turha on palvella Jumalaa. – – Röyhkeät – – menestyvät, vaikka ovat tehneet paha”⁸, mutta minä opetin, että niiden nimet, jotka ”Herraa – – kunnioittavat – – ja pelkäävät hänen nimeään”, ”kirjoitetaan muistiin”⁹.

Profetoin myös, että Herran toisessa tulemisessa jumalattomat ovat

”oljenkorsia”, mutta niille, jotka pelkäävät Hänen nimeään, ”on nouseva pelastuksen aurinko, ja [he parantuvat] sen siipien alla”¹⁰.

Minä profetoin, että ennen toista tulemista profetta Elia tulisi palauttamaan pappeuden avaimet, jotka kääntävät ”isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen”¹¹.

Opetuksistani näemme, että Herra muistaa kansaansa ja pitää uskollisille lapsilleen tekemänsä lupaukset. Hän haluaa, että meillä on uskoa näihin lupauksiin ja että palaamme Hänen luokseen tekemällä parannuksen.¹² ■

VIITTEET

1. Ks. Mal. 1:1.
2. Ks. PKO, ”Malakia”.
3. Ks. *Vanha testamentti*, oppilaan opiskeluopas, 2003, s. 190.
4. Ks. Mal. 1: 2, 6–14; ks. myös *Vanha testamentti*, opettajan opas, Uskonto 301–2, 2004, s. 213–214.
5. Ks. Mal. 2:11, 14–16; 3:8.
6. Mal. 3:7.
7. Mal. 3:10; ks. myös LeGrand Richards, ”Kristuksen toinen tuleminen”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 139.
8. Mal. 3:14–15.
9. Ks. Mal. 3:16.
10. Mal. 3:19–20.
11. Mal. 3:24; ks. myös OL 110.
12. Ks. *Vanha testamentti*, opettajan aineisto, 2003, s. 217.

Vanhin
L. Tom Perry
kahdentoista
apostolin koorumista

AUTTAKAA MUITA uskomaan Kristukseen

Haastan teidät auttamaan Jumalan lapsia palaamaan kristilliseen uskoonsa ja sille hujalle uskonnolliselle perustalle, joka on niin välttämätön mielenrauhalle ja todelliselle onnelle.

Paavi Benedictus XVI suri kristillisten kirkkojen heikkenemistä Euroopassa, Australiassa ja Yhdysvalloissa. Hän sanoi: ”Enää ei ole merkkiä Jumalan saati Kristuksen tarpeellisuudesta.” Hän lisäsi: ”Niin kutsutut perinteiset kirkot näyttävät tekevän kuolemaa.”¹

Me olemme loitontuneet perinteisestä jumalanpalveluksesta. Yhä useammat ihmiset sanovat olevansa pikemminkin hengellisiä kuin uskonnollisia. Jos jokin opetus sopii heidän elämäntyyliinsä, he omaksuvat sen ja siitä tulee osa heidän uskoaan. Ellei sovi, he kehittävät oman ihmislähtöisen uskonsa. Uskoa ja hengellisyyttä pidetään nykyisin kulutustuotteina. Materialismi on voittanut ja syrjäyttänyt Jumalan.

Meidän myöhempien aikojen pyhien äänien täytyy nousta kuuluville näitä vaarallisia suuntauksia vastaan, joiden tavoitteena on hävittää ihmiskunnan usko. Mormonin kirja varoittaa meitä yhä uudestaan korvaamasta uskoamme Jumalaan millään sellaisella, mikä ei kestä. Kuvaten aikaa, jolloin monet nefiläiset ajautuivat pois uskostaan, Mormon sanoo: ”He kävivät kopeiksi, koska he ylpistyivät sydämessään tavattoman suurten rikkauksiensa tähden; sen tähden he kävivät rikkaiksi omilla silmissään eivätkä tahtoneet ottaa varteen [profeettojen sanoja], että vaeltaisivat oikeamielisesti Jumalan edessä” (Alma 45:24).

Koko historian parhaiten muistiin merkitty tosiasia on kertomus Herran Jeesuksen Kristuksen syntymästä ja palvelutyöstä maan päällä.

Uhraaminen aloitettiin maan päällä evankeliumin toimituksena, jota harjoitettaisiin ja toimitettaisiin pappeuden valtuudella, mikä olisi vertauskuva Ihmisen Pojan tulevasta uhrista, kun Hän antaisi henkensä maailman syntien tähden.

Kun näette kristinuskon heikkenevän yhteiskunnassa, teidän oman uskonne täytyy tulla lujemmaksi ja varmemmaksi. Helaman julisti: ”Muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, niin, nuolensa pyörretuulussa, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevät myrskynsä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa teihin vetääkseen teidät alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun, sen kallion tähden, jolle teidät on rakennettu, joka on varma perustus, perustus, jolle

rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua” (Hel. 5:12).

Nefi muistuttaa meitä:

”Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsimme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa – – [ja] sitä elämää, joka on Kristuksessa. – –

Oikea tie on uskoa Kristukseen.”

(2. Nefi 25:26–28.)

Onko meillä perustaa tällaisen väitteen tueksi?

Kristuksen uhrin vertauskuvat

Koko historian parhaiten muistiin merkitty tosiasia on kertomus Herran Jeesuksen Kristuksen syntymästä ja palvelutyöstä maan päällä. Hänen tehtävästään profetoitiin ensimmäisten vanhempiemme ajoista alkaen. Lueimme Mooseksen kirjasta:

”Ja Aadam ja Eeva, hänen vaimonsa, huusivat avuksi Herran nimeä, ja he kuulivat Herran äänen Eedenin puutarhasta päin puhuvan heille, mutta he eivät nähneet häntä, sillä heidät oli suljettu pois hänen edestänsä.

Ja hän antoi heille käskyjä, että heidän oli palveltava Herraa, Jumalaansa, ja uhrattava katraidensa esikoiset uhriksi Herralle. Ja Aadam oli kuuliainen Herran käskyille.

Ja monen päivän kuluttua Herran enkeli ilmestyi Aadammille ja sanoi: Miksi sinä uhraat uhreja Herralle? Ja Aadam sanoi hänelle: En tiedä, paitsi että Herra käski minua.

Ja silloin enkeli puhui sanoen: Tämä on Isän Ainosyntyisen uhrin vertauskuva, hänen, joka on täynnä armoa ja totuutta.

Tee siis kaikki, minkä teet, Pojan nimessä, ja tee parannus ja huuda avuksi Jumalaa Pojan nimessä ikuisesti.” (Mooses 5:4–8.)

Uhraaminen siis pantiin alulle maan päällä evankeliumin toimituksena, jota harjoitettaisiin ja toimitettaisiin pappeuden valtuudella, mikä olisi vertauskuva Ihmisen Pojan tulevasta uhrista, kun Hän antaisi henkensä maailman syntien tähden.

Toimituksen muoto järjestettiin niin, että se toi täsmällisesti esiin Herran uhrin kohdat, kun Hän tulisi ajan keskipäivänä. Esimerkiksi myöhempi pääsiäisuhri vaati sen, että uhriksi valittiin uroskaritsa, vuoden vanha, virheetön ja tahraton. Veri vuodatettiin ja luita varottiin rikkomasta – kaikki vertauskuvana Vapahtajan kuolintavasta.

On ihmeellistä, että uhraaminen jatkui läpi kaikkien aikakausien Aadamista aina Vapahtajan aikaan asti. Vaikka Israelin lapsilla oli monia luopumuksen kausia, niin toivo siitä, että ainosyntyinen Poika tulisi sovittamaan ihmiskunnan synnit ja että Hänen sovintoverensä tekisi mahdolliseksi kuolemattomuuden, säilyi monien sydämessä.

Uhrin uhraaminen yleisenä käytäntönä päättyi Vapahtajan sovitustyön jälkeen. Sakramentti asetettiin

muistuttamaan Hänen seuraajiaan siitä, että Hän oli ollut maan päällä ja suorittanut maanpäällisen palvelutyönsä.

Lueimme Luukkaan evankeliumista:

”Sitten hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.”

Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne.” (Luuk. 22:19–20.)

Jälleen ihmettelen sitä, että jopa halki luopumuksen pimeiden aikakausien tätä muistuttajaa käytettiin monessa muodossa ja monella lailla kautta sukupolvien Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautuksen aikaan asti, jolloin pappeuden voima palautettiin maan päälle tämän pyhän pelastavan toimituksen suorittamiseksi.

Kautta kaikkien kirjallisen historian aikakausien löydämme jatkuvan muistutuksen Vapahtajamme tehtävästä. Hänellä oli maan päälle tullessaan kaksi syntyperää – Jumalan ja ihmisen. Siten Hän saattoi sovituksellaan saada aikaan suuren ylevöittävän uhrinsa meidän kaikkien puolesta. Voisiko siitä, että Jeesus on Kristus, maailman Vapahtaja, saada mitenkään voimallisempaa todistusta kuin tutkimalla Hänen pelastavia oppejaan, jotka Hän on ilmoittanut kautta maailman taloudenhoitokausien, ja elämällä niiden mukaan? Hän on antanut meille evankeliuminsa opastamaan ja ohjaamaan meitä niin kauan kuin olemme maan päällä.

Evankeliumi on ratkaisu

Presidentti David O. McKay (1873–1970) on sanonut:

”Vastuu sen osoittamisesta maailmalle, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ratkaisee sen ongelmat, on niillä ihmisillä, jotka esittävät tämän väitteen. – Uskon myös, että jokainen *maailman ongelma voidaan ratkaista kuuliaisuudella Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteille.*

Ratkaisu maailman suuriin ongelmiin on täällä Jeesuksen Kristuksen kirkossa. Apua annetaan runsaasti paitsi yksilöiden myös kansakunnan ja kansanryhmien tarpeisiin. – Myönnän, että saattaa näyttää siltä kuin väittäisimme itsellämme olevan ylivoimaista viisautta, mutta sitä emme

tee. Tämä on yksinkertaisesti Jumalan suunnitelman käyttämistä maailman pulmiin. Te, joilla on pappeus, olette suuremmissa vastuussa tänä päivänä kuin kirkko on koskaan aikaisemmin ollut, koska elätte tänä maailmanhistorian luovana kautena. Toistan sen. Jos vakuutamme, että meillä on totuus, niin jokaisen myöhempien aikojen pyhän velvollisuutena on elää siten, että kun maailman ihmiset tulevat kutsusta koettelemaan puun hedelmiä, he havaitsevat ne terveellisiksi ja hyväksi.”²

Meidän maailmaan viemämme suuri sanoma on se, että Herramme ja Vapahtajamme evankeliumi on palautettu maan päälle. Maan päällä on jälleen Hänen kirkkonsa, jossa on pyhän pappeuden voima ja suuruus.

Siihen asetetuille on annettu voima toimia Hänen puolestaan Hänen edustajinaan niiden oppien, toimitusten, periaatteiden ja voimien tuomiseksi, joilla voidaan sitoa maan päällä niin kuin sidotaan taivaissa. Tämä on Vapahtajan kirkko. Hän johtaa kirkkonsa asioita valittujen profeettojensa kautta. Hänen profeettansa vuorostaan opettavat evankeliumia muille ja todistavat, että Jeesus on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme. Nykyaika on aikojen täyttymisen taloudenhoitokausi, josta profeetat ovat puhuneet ajan alusta asti. Se on kaiken sen täyttymisen aikaa, josta Herran profeetat ovat puhuneet ja josta pyhissä kirjoituksissa on kirjoitettu. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko ei ole uusi kirkko vaan palautettu kirkko maailmalle nykyaikana.

Te olette se sukupolvi, jonka Herra on säästänyt tätä aikaa varten. Te olette nousseet kasteen vesistä liitoin ja lupauksin Herralle, että edustatte Häntä ja autatte ihmisiä hylkäämään maailmalliset tiensä ja palaamaan niiden siunausten ääreen, jotka meille on luvattu, jos me seuraamme Häntä ja elämme Hänen evankeliuminsa mukaan. Voitte auttaa taivaallisen Isämme lapsia palaamaan kristillisille juurilleen, uskomaan Häneen ja palaamaan Hänen teillensä.

Mitä sinä voit tehdä

Saatatte kysyä: ”Mitä minä voin tehdä?” Kun vaaranjohtajamme muutama kuukausi sitten puhui sakramenttikokouksessa, hän ehdotti neljää asiaa, jotka me voisimme tehdä tuodaksemme muita takaisin kristilliseen uskoonsa:

1. Rukoilkaa päivittäin.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Sanon kaikille ääneni ulottuvilla oleville, jotka kamppailevat suurten ja pienten haasteiden ja vaikeuksien kanssa, että rukous antaa hengellistä voimaa. – Rukous on keino, jonka avulla me lähestymme taivaallista Isäämme, joka rakastaa meitä. Puhukaa Hänelle rukouksessa ja kuunnelkaa sitten vastausta. Rukous saa aikaan ihmeitä. – Muistakaa rukoilla palavasti.”³

Pitäkää päivittäiset rukouksenne ja auttakaa muita palaamaan kristilliseen uskoonsa kannustamalla heitä menemään polvilleen ja rukoilemaan Jumalaa.

2. Tutkikaa pyhiä kirjoituksia päivittäin.

Voisiko olla mitään voimakkaampaa todistusta Jeesuksesta Kristuksesta kuin ne todistukset, jotka ovat Mormonin kirjassa? Sen 239:stä luvusta 233:ssa mainitaan Vapahtaja.⁴ Eikö se olekin hämmästyttävää!

Muistakaa pitää päivittäinen pyhien kirjoitusten tutkimishetki. Auttakaa sitten muita palaamaan kristilliseen uskoonsa kannustamalla heitä myös tutkimaan päivittäin pyhiä kirjoituksia.

3. Pysykää kelvollisina menemään temppeliin.

Toiset teistä ovat olleet temppelissä, toiset eivät. On hyvä ymmärtää, mitä temppelisuosituksen saamiseen vaaditaan. Me ymmärrämme selkeästi sen prosessin, jossa menemme Israelin tuomarin eteen ja vahvistamme hänelle kelvollisuutemme pitää hallussa temppelisuositusta ja elää sitten niiden tasovaatimusten mukaan, jotka tuon suosituksen pitämiseen vaaditaan.

Eläkää siten, että vanhurskas esimerkinne osoittaa, kuinka olla kelvollinen temppelisiunauksien saamiseen.

4. Tehkää palvelutekoja päivittäin.

Muistakaa kuningas Benjaminin sanat: ”Ja katso, minä kerron teille tämän, jotta te oppisitte viisautta; jotta oppisitte, että kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa” (Moosia 2:17). Herra vastaa meidän rukouksiimme kirjaimellisesti sen palvelemisen kautta, jota teemme muiden ihmisten hyväksi.

Olkaa esimerkkejä Kristuksen kaltaisesta palvelemisesta ja auttakaa muita palaamaan kristilliseen uskoonsa kannustamalla heitä palvelemaan toisia.

Sitoutukaa uudennlaisella tavalla

Tiedän, että Jumala elää. Tiedän, että me olemme kaikki Hänen lapsiaan ja että Hän rakastaa meitä. Tiedän, että Hän lähetti Poikansa maailmaan sovitusuhriksi koko ihmis-kunnalle. Tiedän, että ne, jotka vastaanottavat Hänen evankeliuminsa ja seuraavat Häntä, saavat iankaikkisen elämän, suurimman kai-kista Jumalan lahjoista. Tiedän, että Vapahtaja johti evankeliumin palautuksen maan päälle profeetta Joseph Smithin palvelutyön kautta. Tiedän, että ainoa kestävä ilo ja onni, jonka koskaan voimme saada kuolevaisuudes-samme, tulee siitä, että seuraamme Jeesusta Kristusta, olemme kuuliaisina Hänen lailleen

ja pidämme Hänen käskynsä.

Haastan teidät sitoutumaan uudennlaisella tavalla. Haastan teidät auttamaan Jumalan lapsia palaamaan kristilliseen uskoonsa ja sille lujalle uskonnolliselle perustalle, joka on niin välttämätön mielenrauhalle ja todelliselle onnelle tänä kuolevaisuuden koetusaikana.

Siunatkoon Jumala teitä rohkeudella, uskal-luksella, innokkuudella ja halulla palauttaa usko Herramme ja Vapahtajamme evankeliumiin. ■

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailan puheesta "Me olimme suurenmoisin sukupolvi", joka pidettiin Brigham Youngin yliopistossa 6. maaliskuuta 2011. Koko puhe on osoitteessa cesdevotionals.lds.org.

VIIITTEET

1. Julkaisussa Noelle Knox, "Religion Takes a Back Seat in Western Europe", *USA Today*, 10. elokuuta 2005; usatoday.com/news/world/2005-08-10-europe-religion-cover_x.htm.
2. Ks. *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 10–11.
3. "Ole paras itsesi", *Liahona*, toukokuu 2009, s. 68–69.
4. Ks. Robert J. Matthews, julkaisussa *The Book of Mormon: The Keystone Scripture*, toim. Paul R. Cheesman ym., 1988, s. 33.

Voisiko olla mitään voimakkaampaa todistusta Jeesuk-sesta Kristuksesta kuin ne todistukset, jotka ovat Mormo-nin kirjassa? Sen 239:stä luvusta 233:ssa mainitaan Vapahtaja.

KIRKKO Ruotsissa

KASVUA, SIIRTOLAISUUTTA JA VOIMAA

Kirkko Ruotsissa on selviytynyt uskollisten jäsenten maastamuutosta, tiedotusvälineiden kielteisestä uutisoinnista ja yhä maallistuneemmasta elinympäristöstä, mutta Herra jouduttaa työtään tässä valitussa maassa.

Inger Höglund

Vuonna 1849 presidentti Brigham Young kutsui pienen joukon miehiä matkustamaan eri puolille maailmaa saarnaamaan evankeliumia. Syntyjään ruotsalainen merimies John Forsgren, joka oli liittynyt kirkkoon Massachusettsissa Yhdysvalloissa ja matkannut Suolajärven laaksoon, pyysi presidentti Youngilta, että hänet lähetettäisiin lähetyssaarnaajaksi Ruotsiin. Hänet kutsuttiin palvelemaan, ja hän saapui Ruotsiin kesäkuussa 1850.

Vanhin Forsgren kävi ensin nuorempien sisarustensa luona Gävlessä. Hänen veljensä Peter oli sairaana, ja lääkärit sanoivat, ettei hänen paranemisestaan ollut toivoakaan. Vanhin Forsgren selitti sisaruksilleen palvelutehtävänsä tarkoituksen ja sen jälkeen voiteli ja siunasi Peterin, joka toipui täysin. Heinäkuun 19. päivänä 1850 vanhin Forsgren katoi veljensä, josta tuli ensimmäinen käännynnäinen Ruotsissa.

Vanhin Forsgrenin sisarella Erikalla oli mielenkiintoinen kokemus, joka valmisti häntä ja Peteriä ottamaan evankeliumin vastaan. Muutamaa kuukautta ennen

veljensä saapumista Erika oli tapansa mukaan kirkossa. Virrenveisuun aikana hän näki edessään henkilön, joka sanoi hänelle: ”Heinäkuun viidentenä päivänä luoksesi tulee mies, jolla on kolme kirjaa. Kaikki ne, jotka uskovat siihen, mitä noihin kirjoihin on kirjoitettu, pelastuvat.” Kun Erikan veli saapui mukanaan Raamattu, Mormonin kirja sekä Oppi ja liitot, Erika uskoi empimättä veljensä todistukseen.¹

Valitettavasti vanhin Forsgrenin täytyi lähteä maasta jo kolmen kuukauden kuluttua. Muutaman vuoden päästä Ruotsiin lähetettiin muita lähetyssaarnaajia. He huomasivat, että Skönabäckissä Skånessa asuvat ihmiset olivat vastaanottavaisia evankeliumille. Kääntyneitä oli niin monta, että ensimmäinen seurakunta, jossa oli 36 jäsentä, perustettiin siellä vuonna 1853. Ensimmäisiin johtohenkilöihin Skånessa kuului Carl Capson, joka kutsuttiin Lundin seurakunnan johtajaksi. Ensimmäisessä kirkon konferenssissa, joka pidettiin Carlin ladossa, oli noin sata jäsentä. Vainon välttämiseksi konferenssi pidettiin yöllä.²

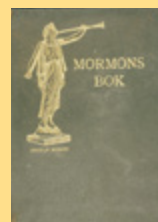
1950-luvulla västeråsilaiset jäsenet kokoontuivat tässä talossa.

1850: Ensimmäinen lähetyssaarnaaja John Forsgren saapuu Ruotsiin; ensimmäiset käännyttämät, Peter ja Erika Forsgren, kastetaan

1853: Ensimmäinen seurakunta, Skönabäckin seurakunta, perustetaan, ja siinä on 36 jäsentä

1854: Tukholman seurakunta perustetaan

◀ 1878: Mormonin kirja käännetään ruotsin kielelle ja painetaan

▶ 1904: Kirkko ostaa ensimmäisen rakennuksen Ruotsissa, Svarthuseten 3:n, joka tunnetaan osoitteensa nimellä (kuva vuodelta 1946)

Uskon naisia

Evankeliumin vastaanottaneista naisista tuli vahvoja tukipylväitä Ruotsissa. Yksi esimerkki on Britta Olsdotter Persson, ensimmäinen henkilö, joka otti evankeliumin vastaan Vingåkerissa. Auttaakseen perheensä elatuksessa hän matkusti vuonna 1877 Tukholmaan myymään kutomatöitä. Siellä hän tapasi lähetyssaarnaajat ja ymmärsi heidän opettavan totuutta. Hänet kastettiin 50-vuotiaana.

Hänen kääntymyksensä ja uskollinen toimintansa Herran työn edistämiseksi johti lopulta muihinkin kasteisiin, ja Vingåkeriin perustettiin seurakunta. Hänen jälkeläisensä ovat yhä aktiivisia kirkossa. Laila Krylborn, joka on sisar Perssonin neljännen polven jälkeläinen, huomautti: ”On ihmeellistä nähdä, mitä lastemme ja lastenlastemme sukupolvissa on tapahtunut. Nykyään suvussamme on useita pappisuudenhaltijoita ja lähetyssaarnaajia.”

Toinen pioneerinainen oli Lovisa Munter Uppsalasta. Hänestä tuli jäsen vuonna 1886, ja hän eli 91-vuotiaaksi ollen uskollinen kuolemaansa asti. Monena sunnuntaina

Johnson, eräs toisen maailmansodan jälkeen Ruotsiin tullut lähetyssaarnaaja. Hän palasi maahan useita kertoja lähetystyönsä jälkeen – lähetysjohtajana, alue-edustajana ja temppeleinjohtajana. Janssonien sukua on myös profetaan puoliso sisar Frances Monson.

Vainoista selviytyminen

Kirkon jäseniä vainottiin ankarasti vuosikymmenten ajan. Monet lähetyssaarnaajat joutuivat vankilaan, kuten Mikael Jonsson, joka oli syntyjään ruotsalainen. Hänet pidätettiin vuonna 1852 ja kuljetettiin kahlehdittuna 770 km:n päähän Malmöön, jossa hänet heitettiin linnan vankilaan, vaikka hän oli nälän ja puutteen uuvuttama. Vanhin Jonssonin luona kävi eräs pappi, joka huomasi hänen olevan älykäs ja jonkin verran kouluja käynyt mies. Pappi ilmoitti haluvansa auttaa häntä ja tarjosi hänelle jopa lisäkoulutusta – sillä ehdolla, että hän liittyisi luterilaiseen uskoon ja kieltäisi ”mormonismia”. Vanhin Jonsson ei kieltänyt uskoaan, joten hänet karkotettiin maasta.⁴

Yksi uskollinen lähetyssaarnaaja oli Carl A. Carlquist, joka syntyi lähellä Vänersborgia vuonna 1857. 17-vuotiaana hänellä oli voimakas halu saarnata evankeliumia, ja hänet kutsuttiin jakamaan kirkon lehtisiä Jönköpingin alueelle. Hän oli köyhä, joten hänen seurakuntansa jäsenet, seitsemän leskinaista lapsineen, hankkivat hänelle puvuntakin ja saappaat. Carlilla ei talven tullen ollut omaa päällystakkaa, mutta jäsenet antoivat hänen lainata takkiaan muutaman tunnin päivässä silloin kun eivät tarvinneet omaansa.⁵

Myöhemmin Carl muutti siirtolaisena Utahiin ja solmi avioliiton toisen ruotsalaissiirtolaisen, Hulda Östergrenin, kanssa. Hän palasi Ruotsiin lähetystyöhön vielä kaksi kertaa, muun muassa Skandinavian lähetyskentän johtajaksi.

► 1905: Ruotsin lähetyskenttä perustetaan

konfirmoitiin 640 henkilöä. Suurin osa käännyttämisistä matkusti kuitenkin pian Utahiin. Siihen aikaan johtohenkilöt kannustivat tätä siirtolaisuutta, jotta kirkko siellä vahvistuisi. Tuon siirtolaisuuden tulokset ovat näkyvissä tänäkin päivänä: noin puolella Utahin asukkaista on skandinaaviset juuret.

Vuonna 1910 presidentti Joseph F. Smith kuitenkin kävi Tukholmassa ja kannusti jäseniä pysymään Ruotsissa ja rakentamaan kirkkoa siellä.

Kirkko toisen maailmansodan jälkeen

Toisen maailmansodan syyttyä kaikkien amerikkalaisten lähetyssaarnaajien oli palattava kotiin. Sitten paikallisia

1914: Ruotsin valtiopäiväedustajat äänestävät vastoin ehdotusta, jossa halutaan häätää maasta ”mormoniagentit”

1926: Kirkko saa laillisen luvan toimittaa jäsentensä hautaamisen

1952: Uusi laki takaa vapauden valtionuskontoon kuulumattomille kirkkoille; kirkko saa laillisen luvan vihkiä jäseniään avioliittoon

Hän käytti suuren osan viimeisestä lähetystyöajastaan oikaisemalla pastori P. E. Åslevin julkaisemia valheellisia käsityksiä kirkosta. Pastori oli asunut Salt Lake Cityssä, ja hänet oli palkattu levittämään mormonivastaisuutta Ruotsissa. Esimerkiksi vuonna 1912 Åslev kirjoitti *Svenska Dagbladet* -sanomalehteen artikkelin, jossa hän väitti veli Carlquistin olevan moniavioinen.⁶ Carlin työskään kuului muun muassa kuningas Kustaa V:n tapaaminen ja Åslevin väitteiden kumoaminen julkisissa kokouksissa.⁷

Ollakseen apuna Åslevin väitteiden kumoamisessa eräs paikallinen jäsen Einar Johansson tarjoutui puhumaan kirkon puolesta. Hän vei asian oikeuteen, koska Åslev oli myös sanonut, että kirkon lähetystoimistossa harrastettiin ”valkoista orjakauppaa”, mikä oli kunnianloukkaus.⁸ Veli Johanssonista tuli tärkeä kirkon johtohenkilö Ruotsissa. Hän toimi mm. seurakunnanjohtajana Tukholmassa.⁹

Tänä aikana vallinneesta vainosta huolimatta monet kääntyivät evankeliumiin. Tähän asti kaikkein menestyksekkäin vuosi on ollut 1862, jolloin kastettiin ja

ruotsalaismiehiä pyydettiin palvelemaan lähetyssaarnaajina. Uudeksi lähetysjohtajaksi kutsuttiin C. Fritz Johansson, joka oli liittynyt kirkkoon vuonna 1931. Vuosi ennen sotaa hän myi elintarvikemyymälänsä ja aloitti lähetystyön yhdessä vaimonsa ja kolmen lapsensa kanssa. Sodan loputtua lähetysjohtaja Johanssonia ja seitsemää ruotsalaista lähetyssaarnaajaa pyydettiin aloittamaan Suomessa uudelleen lähetystyö, joka oli sodan takia päättynyt.

Kun amerikkalaiset lähetyssaarnaajat palasivat Ruotsiin vuonna 1946, he pitivät osana lähetystyötään englannintunteja, ja monista heidän oppilaistaan tuli kirkon jäseniä. Kasvua ei kuitenkaan kestänyt kauan, koska monet ruotsalaiset jäsenet muuttivat siirtolaisina Utahiin. Vuosien 1948 ja 1950 välisenä aikana Ruotsista lähti 250 aktiivista jäsentä. Kannustimena oli pelko heidän entisiä vihollisiaan kohtaan, lähetysjohtajan rohkaisu sekä mahdollisuus saada tempelitoimitukset.

Heihin kuului Oskar ja Albertina Anderssonin perhe, joista oli tullut kirkon jäseniä vuonna 1915. Toisen

maailmansodan jälkeen Oskar, Albertina ja seitsemän heidän lapsistaan, jotka olivat solmineet avioliiton kirkon jäsenen kanssa, tekivät sydäntäsärkevän päätöksen myydä koko omaisuutensa ja ”matkustaa Siioniin”. Vuosina 1949–1950 Ruotsista lähti 29 Anderssonin perheen jäsentä. Oskar ja Albertina jättivät kotinsa, kolme lastaan ja neljä lastenlastaan, joita he eivät enää koskaan tavanneet. He saapuivat erämaahan ja kaupunkiin, jossa ihmiset puhuivat kieltä, jota he eivät ymmärtäneet. Mutta näille uskollisille jäsenille temppelin läheisyys oli tärkeämpää kuin mikään muu.

junalla, linja-autolla, autolla ja jopa lentäen – joskus useita kertoja vuodessa.

Jäsenet riemuitsivat suunnattomasti, kun Tukholmaan rakennettiin temppeli. Se vihittiin vuonna 1985. Berit Vennerholm, joka kuuluu Västerhaningen seurakuntaan, kertoo pyhittämisen olleen ”kauan kaivattu ja upea kokemus. Muistan parhaiten sen, kun me kaikki heilutimme valkoisia nenäliinojamme ja huusimme ’Hoosianna!’”

Temppelitontin valinta osoittaa Herran käden siinä tapahtumasarjassa. Kun oli käyty monia keskusteluja useiden Tukholman

KIRKKO RUOTSISSA

Lähetyskenttiä: 1
Vaarnoja: 4
Piirejä: 1
Vaarnaseurakuntia: 24
Lähetysseurakuntia: 16
Jäseniä: 9 463

1953: Lähetysjohtaja Clarence F. Johnson vihki ensimmäisen jäsenavio-parin, Bengt-Arne Månhammarin ja Kerstin Skogin

◀ *1955: Ensimmäinen joukko ruotsalaisia jäseniä matkustaa Sveitsin temppeliin Berniin*

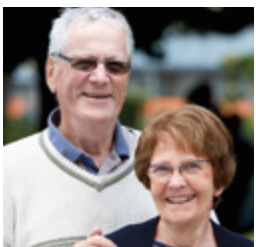
1965: Kirkon rakentama ensimmäinen seurakuntakeskus vihittään Gubbängessä Tukholmassa

Anderssonin suvun jäseniä on sen jälkeen palvellut lähetysaarnajina ja kirkon johtohenkilöinä kaikkialla maailmassa, kuten vyöhykkeenjohtajana Afrikassa ja temppelinjohtajana Ruotsissa.

Oli kuitenkin toisia kirkon jäseniä, jotka päättivät jäädä Ruotsiin, ja heistä tuli johtohenkilöitä. Eräs sellainen oli Bo Wennerlund, nuori isä, joka kastettiin vuonna 1949. Hänestä tuli tärkeä kirkon johtohenkilö Ruotsissa. Hän palveli lähetysjohtajana, alue-edustajana ja temppelinjohtajana.

Temppelin siunauksia Ruotsissa

Maastamuutto ehtyi lähes kokonaan sen jälkeen kun Sveitsin temppeli vihittiin vuonna 1955. 30 vuoden ajan ruotsalaiset jäsenet tekivät useita päiviä kestävän matkan sinne

Mormonien tabernaakkelikuoro esiintyi Tukholman konserttitalossa vuonna 1982.

alueen kuntien kanssa, löytyi kaksi sopivaa tonttia. Paikallisista kirkon johtohenkilöistä koostuva komitea ehdotti yhtä niistä, mutta kirkon presidentti päätti toisen olevan parempi. Tämä päätös osoittautui innoitetuksi, sillä toinen tontti on myöhemmin todettu temppelille sopimattomaksi.

Vaikka kirkolla on ollut vaikeuksia saada myönteistä huomiota ruotsalaisissa tiedotusvälineissä, se onnistui siinä ainakin vuonna 1984, kun nuoret Herreyn veljekset voittivat Eurovision laulukilpailun. Heidän esiintymisensä televisiossa ja sanomalehdissä toi kirkolle hyvää julkisuutta, ja siihen aikaan kirkkoon liittyi monia nuoria.

1980-luvun lopulla eräs paljon hyvää julkisuutta Ruotsin lehdistössä saanut kirkon jäsen oli 35-vuotias Yhdysvaltain

ihmisiä pois synnyinmaistaan. Tänä aikana tässä valitussa maassa tapahtuu todellista työn jouduttamista.”

Kirkko kasvaa myös jäsenten joukossa. Usean vaaran yhteiset konferenssit vetävät puoleensa monia nuoria naapurimaista, ja se vaikuttaa uusien perheiden perustamiseen. Runsaat lapsilisät sekä palkalliset vanhempainvapaat suovat aviopareille mahdollisuuden hankkia suuremman perheen.

Nykyisin suurin osa aktiivisista nuorista jäsenistä palvelee lähetystyössä eri puolilla maailmaa. Eräällä palanneella lähetysaarnajalla, David Halldénilla, joka oli ensimmäinen lähetysaarnaja Jekaterinburgissa Venäjällä, on nykyään ihastuttava kuusilapsinen perhe. Hän kertoo, kuinka evankeliumi auttaa hänen perhettään: ”Kuuluu kovin monia

1975: Silloinen vanhin Thomas S. Monson perustaa ensimmäisen vaaran Tukholmassa

◀ 1985: Presidentti Gordon B. Hinckley vihki Tukholman temppelin

1991: Ensimmäiset jäsenet Venäjältä tulevat Tukholman temppeliin; Venäjä ja Baltian maat liitetään temppeliin

◀ 1995: Presidentti Thomas S. Monson isännöi kuningas Kaarle XVI Kustaan ja kuningatar Silvian vierailua Tukholman temppelialueella

suurlähettiläs Gregory Newell, joka nähtiin usein erilaisissa julkisissa tapahtumissa. Hän palasi vaimonsa kanssa Ruotsiin vuonna 2011 ja johti Tukholman lähetyskenttää vuoden 2014 heinäkuuhun asti.

Lähetysjohtaja Newell johti lähetysaarnajajoukkoa, jonka lukumäärä kasvoi 84:stä 205:een. Koska Ruotsissa asuntoja on harvoin saatavilla ja ne ovat kalliita, hänen mielestään oli ”ihme, että lähetyskenttä pystyi löytämään juuri tulleille lähetysaarnajille 56 asuntoa lisää”.

Todellista kasvua

Sodanjälkeisellä kaudella Ruotsista on tullut yhä maallistuneempi maa. Maassa on kuitenkin monia Jumalaa etsiviä maahanmuuttajia. Nykyään joka kuudes ruotsalainen on syntynyt ulkomailla. Suurin osa niistä, jotka liittyvät kirkkoon Ruotsissa, on maahanmuuttajia. Lähetysjohtaja Newell kuvaili joitakin uusia käännyttäjiä: ”Ruotsissa kirkkoon on kääntynyt veljiä ja sisaria 28 eri maasta. Olen ilmaissut oman kantani, että Herra kokoaa Israelia johdattamalla

ääniä, jotka voivat johdattaa lapsia harhaan. Evankeliumi auttaa meitä vahvistamaan heitä ja saamaan heidän luottamuksensa.”

Maallistuneesta elinympäristöstä ja osittain huonosta julkisuudesta huolimatta Ruotsissa asuu monia uskollisia jäseniä ja vahvoja kirkon johtohenkilöitä. Jäsenet pitävät arvossa apua, jota kirkon opetukset ja toiminnat antavat perheille ja yksittäisille ihmisille. He toivovat hartaasti, että monet muutkin ottaisivat vastaan Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksensa ilosanoman. ■

Kirjoittaja asuu Ruotsissa

VIITTEET

1. Ks. *Box Elder Lore of the Nineteenth Century*, 1951, s. 58.
2. Ks. Andrew Jenson, *History of the Scandinavian Mission*, 1979, s. 81.
3. Ks. Inger Höglund ja Caj-Aage Johansson, *Steg i tro*, 2000, s. 122.
4. Ks. *History of the Scandinavian Mission*, s. 53.
5. Ks. Myrtle McDonald, *No Regrets: The Life of Carl A. Carlquist*, 1985, s. 19–21.
6. Ks. *No Regrets*, s. 219.
7. Ks. *History of the Scandinavian Mission*, s. 331.
8. Julkaisussa *No Regrets*, s. 239.
9. Ks. *No Regrets*, s. 219.

**Vanhin
Marlin K. Jensen**

Palveli seitsemän-
kymmenen koorumin
jäsenenä vuosina
1989–2012.

OPETUKSIA pyhästä lehdosta

Vuonna 1993 – neljä vuotta sen jälkeen kun minut oli kutsuttu seitsemänkymmenen koorumiin – perhettäni ja minua pyydettiin palvelemaan Rochesterin lähetyskentällä New Yorkin osavaltiossa. Tuohon lähetyskenttään kuuluvat Palmyran kaupunki (jossa Joseph Smith perheineen asui suuren osan 1820-lukua) ja Fayette (jossa kirkko perustettiin huhtikuussa 1830).

Se on viehättävää seutua, jossa on paljon kumpuilevia, metsäisiä kukkuloita, kirkkaita järviä ja puroja sekä sydämellisiä, monenkirjavia ihmisiä. Se on myös paikka, josta tuli pyhä sen ansiosta, mitä siellä tapahtui.

Neljätoistavuotias Joseph Smith näki näyssä Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen. Tämä tapahtui lehdossa, jossa oli korkeita pyökkejä, tammia, vaahteroita ja muita puita ja joka sijaitsi pari sataa metriä länteen Palmyran lähellä olevasta Joseph ja Lucy Mack Smithin perheen kodista. Tuo jumalallinen näyttäytyminen, joka tuli vastauksena Josephin rukoukseen saada tietää uskontoon liittyvä totuus, aloitti evankeliumin palautuksen tänä viimeisenä taloudenhoitokautena. Se myös teki tuosta lehdosta suuresti arvostetun paikan kirkkomme historiassa – paikan, jota kunnioitamme nimellä ”pyhä lehto”.

Perheeni ja minä opimme rakastamaan tuota lehtoa ja tuntemaan sen pyhyden. Kävimme siellä usein. Joka kuukausi, kun uudet lähetysaarnajat tulivat ja kun lähetystyönsä päättävät lähtivät pois, veimme heidät sinne.

Kun olen kunnioittavasti kävellyt pyhän lehdon halki tai istunut mietteisäni siellä olevilla penkeillä, olen usein pohtinut sitä hengellisen kuvakielen runsautta, joka liittyy puihin, oksiin, juuriin, siemeniin, hedelmiin ja metsiin. Tarkkaavainen havainnoija voi oppia merkittäviä asioita siellä vallitsevista ekosysteemistä. Haluan kertoa teille lyhyesti neljästä sellaisesta opetuksesta.¹

*Kannustan teitä
olemaan aina
mielessänne ja
sydämessänne
pyhässä lehdossa
ja elämään
uskollisina
totuuksille, joita
Jumala alkoi
siellä ilmoittaa.*

1. Puut kasvavat aina kohti valoa.

Pyhässä lehdossa alkuperäisen metsikön reunalla kasvavat puut, samoin kuin ne, jotka reunustavat lehdon monia polkuja, ovat kasvaneet ulospäin päästäkseen pois varjostavan lehvistön alta ja sitten ylöspäin saadakseen mahdollisimman paljon auringonvaloa. Niiden käyrät rungot ja oksat muodostavat jyrkän vastakohtan niiden vieressä kasvaville puille, jotka kasvavat lähes täydellisen suorina. Puut, kuten miltei kaikki elävät organismit, tarvitsevat valoa pysyäkseen hengissä ja kukoistaakseen. Ne tekevät kaiken voitavansa saadakseen itselleen mahdollisimman paljon auringonvaloa yhteyttämistä varten – prosessia, jossa valoenergian avulla tuotetaan kemiallista energiaa.

Valon vaikutus on vieläkin tärkeämpi hengellisessä maailmassa kuin se on luonnossa. Näin on, koska valo on välttämätöntä hengelliselle kehitymisellemme ja sille, että ymmärrämme täydet mahdollisuutemme Jumalan poikina ja tyttärinä.

Pimeys on valon vastakohta ja kuvaa maailmassa olevia voimia, jotka pyrkivät erottamaan meidät Jumalasta ja tekemään tyhjäksi Hänen jumalallisen suunnitelmansa meidän elämäämme varten. Tavallisesti juuri pimeän tulon jälkeen tai pimeissä paikoissa pahuuden voimilla on suurin vaikutus. Siveyden lain rikkominen, varastaminen, viisauden sanan rikkominen ja muut taivaallisen Isämme kieltämät käyttäytymistavat tapahtuvat yleensä pimeyden turvin. Vaikka päättäisimmekin tehdä väärin kirkkaassa päivänvalossa, emme voi olla tuntematta pimeyttä sisimmässämme.

Onneksi Kristuksen Henki ”antaa valon jokaiselle ihmiselle, joka tulee maailmaan; ja Henki valaisee kautta maailman jokaisen ihmisen, joka kuulee Hengen ääntä.

Ja jokainen, joka kuulee Hengen ääntä, tulee Jumalan, tosiaankin Isän luokse.” (OL 84:46–47.)

Tämä kohta kuvailee kauniisti Jumalan lasten pyrkimistä ylöspäin, sitä luontaista Jumalan antamaa hengellistä vaistoa, joka meillä kaikilla on – ellemmekä tukahduta sitä – mennä kohti valoa ja samalla kohti Jumalaa ja Hänen Poikaansa ja tulla enemmän Heidän kaltaisekseen. Kristus sanoi itsestään: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.” (Joh. 8:12.)

Kehotan teitä välttämään synnin pimeyttä kaikissa sen inhottavissa muodoissa ja täyttämään elämänne Hengellä, totuudella ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen valolla. Voitte tehdä sen hakeutumalla jalojen ystävien seuraan, innoittavan musiikin ja taiteen pariin sekä parhaiden kirjojen (etenkin pyhien kirjoitusten) tarjoaman tiedon ääreen, etsimällä vilpittömän rukouksen hetkiä ja hiljaisia hetkiä luonnossa, hakeutumalla tervehenkisiin toimintoihin ja keskusteluihin sekä pyrkimällä elämään tavalla, joka keskittyy Kristukseen ja Hänen opetuksiinsa rakkaudesta ja palvelemisesta.

2. Puut tarvitsevat vastustusta toteuttaakseen luomisensa tarkoituksen.

Vuosien varrella pyhän lehdon hoidossa on noudatettu erilaisten metsänhoidollisten koulukuntien näkemyksiä. Aikoinaan valittiin eräs koeala, jolla toteutettiin käytäntöä nimeltä *vapauttava harvennus*. Metsänhoitajat valikoivat koealalta ne puuntaimet, joiden he arvelivat olevan tulevaisuudessa suurimpia ja terveimpiä, ja sitten he hakkasivat ja karsivat pois vähemmän lupaavat puut ja kilpailevan aluskasvillisuuden. Oletuksena oli, että kun poistetaan suuri osa kilpailusta veden, auringonvalon ja maaperän ravinteiden suhteen, niin valitut puut *vapautuisivat* kasvamaan ja kehittymään poikkeuksellisella tavalla.

Joidenkin vuosien jälkeen näytti selvältä, että tapahtui juuri päinvastoin. Heti kun kilpailu lakkasi, valituista puista tuli tyytyväisiä. Sen sijaan, että ne olisivat pyrkineet ylöspäin

Jotkin puut pyhässä lehdossa osoittavat, että vastustus voi toimia meidän hyödyksemme ja että äärimmäisestä hädästämme on usein paljon hyötyä.

kohti valoa, ne hidastivat pituuskasvuun ja kasvattivat monia alaoksia, jotka jäivät lopulta hyödyttömiksi lehväkatoksen tihentyessä, ja niistä tuli paksumpia. Yksikään koealan puista ei vetänyt vertoja koossaan tai elinvoimassaan niille puille, joiden täytyi kilpaila ja voittaa vastustusta jäädäkseen henkiin ja kukoistaakseen.

Yksi Mormonin kirjan tärkeimmistä opeista on se, että kaikessa täytyy olla vastakohtaisuutta (ks. 2. Nefi 2:11). Maailma, jossa on vastakohtaisuuksia, antaa tilaisuuksia valita hyvän ja pahan välillä, jotta tahdonvapaus voi toimia. Yhtä tärkeä on kuitenkin periaate, jonka mukaan täytyy olla vastakohtaisuutta, jotta voisi tapahtua hengellistä kasvua. Tämän periaatteen ymmärtäminen ja hyväksyminen on avain siihen, että hyväksyy elämän ja on siinä yleensä onnellinen. Se on myös äärimmäisen tärkeää siksi, että koettaisiin tarvittava henkilökohtaista kasvua ja kehitystä.

Ennemmin tai myöhemmin me kaikki kohtaamme vastustusta ja vastoinkäymisiä. Osa siitä tulee yksinkertaisesti sen seurauksena, että olemme täällä kuolevaisuudessa langenneessa maailmassa. Siihen voi kuulua luonnonvoimien vaikutuksia, tauteja ja sairauksia, kiusauksia, yksinäisyyttä ja fyysisiä tai henkisiä vajavuuksia. Toisinaan vastustusta ja vaikeuksia tulee väärin valintojemme johdosta. Kuinka kiitollisia meidän tulisikaan olla Vapahtajallemme, jonka sovitus tarjoaa keinon kaiken särkyneen korjaamiseksi.

Minua lohduttavat suuresti Herran sanat Libertyn vankilassa olleelle Joseph Smithille aikana, jolloin Josephin taakat olivat miltei ylivoimaiset. ”Tiedä, poikani, että kaikki tämä antaa sinulle kokemusta ja on sinun hyväksesi” (OL 122:7).

Jotkin puut pyhässä lehdossa osoittavat, että vastustus voi koitua meidän hyödyksemme ja että äärimmäisestä hädästämme on usein paljon hyötyä. Niiden puiden on

täytynyt toipua vastustuksen ja vastoinkäymisten kaikista eri muodoista – salamaniskusta, voimakkaasta tuulenpuuskasta, painavasta lumi- tai jääkuormasta, piittaamattomien ihmisten ilkeistä ja omavaltaisesta kajoamisesta niihin ja joskus naapuripuun aggressiivisesta kasvusta. Nämä epäsuotuisat olosuhteet ovat kasvattaneet joitakin lehdon vankimpia ja mielenkiintoisimmilta näyttäviä puita.

3. Puut kasvavat parhaiten metsissä, eivät erillään.

Luonnossa on harvinaista nähdä yksin seisova puu. Puut kasvavat melkein aina pienissä metsiköissä, ja ajan mittaan metsiköistä voi tulla isoja metsiä. Pyhä lehto on kuitenkin paljon enemmän kuin vain joukko puita. Se on monimutkainen ekosysteemi, johon kuuluu lukuisia kasvi- ja eläinlajeja.

Kaikkien eri lajien – luonnonkukkien, pensaiden, puiden, sienten, sammalten, lintujen, jyrsijöiden, jänisten, peurojen ja muiden siellä olevien luontokappaleiden – välillä on silmännähtävä yhteys. Nuo lajit vaikuttavat toisiinsa ja ovat riippuvaisia toisistaan saadakseen ruokaa ja suoja sekä yhteisvaikutteisen ja sosiaalisen ympäristön, jossa ne voivat kokea oman elämänsä kiertokulun.

Jumalan suunnitelmaan meidän elämämme varten sisältyy samanlaista keskinäistä yhteyttä. Meidän on määrä pelastuaksemme tehdä työtä yhdessä, ei erillään. Kirkko rakennuttaa seurakuntakeskuksia, ei erakkomajoja.

Palautuksen alusta asti meille on annettu käsky kokoontua yhteisöihin, joissa voimme oppia elämään sopusoinnussa ja tukemaan toinen toistamme kunnioittamalla kasteenliittoamme (ks. Moosia 18:8–10). Jumalan lapsina emme voi menestyä erillämme sen enempää kuin yksinäinen puukaan. Terveet puut tarvitsevat ekosysteemin; terveet ihmiset tarvitsevat toisiaan.

Onneksi me kaikki kaipaamme yhteisyyttä, kumppanuutta ja uskollisia ystäviä. Jumalan iankaikkisen perheen jäsenenä me kaikki kaipaamme sitä tyydytystä ja turvallisuutta, jonka läheiset ja kestävät ihmissuhteet voivat suoda. Vaikka sosiaalisen median sivustot tarjoavat epäilemättä jonkinlaista yhteisyyttä, ne eivät korvaa rehellistä, avointa, kasvokkain tapahtuvaa kommunikointia, jota täytyy olla, jotta voitaisiin luoda aitoja ja kestäviä ihmissuhteita.

Varmastikin varhaisin ja paras työpaja, jossa voi oppia tulemaan toimeen toisten kanssa, on koti. Kotona opimme niitä palvelamisen, epäitsekkyuden, anteeksiannon ja kärsivällisyyden opetuksia, jotka ovat välttämättömiä luodaksemme kestäviä ihmissuhteita toisten kanssa.

Onneksi kirkon innoitettu organisaatio tarjoaa myös puitteita, joissa voimme kehittyä sosiaalisesti. Kirkon tehtävissä, kokouksissa, luokissa, koorumeissa, neuvostoissa, toiminoissa ja erilaisissa muissa yhteisissä tilaisuuksissa meissä kehittyi niitä ominaisuuksia ja sosiaalisia taitoja, jotka osaltaan valmistavat meitä siihen yhteisölliseen järjestykseen, joka tulee olemaan taivaassa.

Puhuessaan tästä korkeammasta järjestyksestä profeetta Joseph Smith sanoi: ”Ja tämä sama yhteisyys, joka vallitsee meidän keskuudessamme täällä, vallitsee meidän keskuudessamme siellä, mutta siihen yhdistyy iankaikkinen kirkkaus, jota kirkkautta meillä ei nyt ole” (OL 130:2).

4. Puut saavat voimaa edellisten puusukupolvien tuottamista ravinteista.

Pyhän lehdon hoitamisessa oli ajanjakso, jolloin asiasta vastuussa olevat päättivät, että lehdon pitäisi näyttää hyvin hoidetulta. Niinpä järjestettiin palveluprojekteja kaatuneiden puiden, oksien ja aluskasvillisuuden, kantojen ja kuolleitten lehtien pois raivaamiseksi lehdestä. Tämän käytännön vallitessa ei kestänyt kauan ennen kuin lehdon elinvoimaisuus alkoi heiketä. Puiden kasvu hidastui, uusia puita versoi harvemmin, jotkin luonnonkukkalajit ja kasvit alkoivat hävitä ja lintujen ja muiden eläinten määrä väheni.

Myöhemmin suositeltiin, että lehto jätettäisiin niin luonnonvaraiseen tilaan kuin mahdollista, ja kaatuneet

puut ja oksat jätettiin maatumään ja rikastamaan maaperää. Lehdet saivat jäädä siihen, mihin ne putosivat. Vierailijoita pyydettiin pysymään merkityillä poluilla, jotta lehdonlehdelle aiheutuisi vähemmän häiriötä eikä lehdon maaperä tallautuisi niin pahasti. Jo muutamassa vuodessa lehto alkoi uudistua ja uudistaa itseään merkittäväällä tavalla. Nykyään se kukoistaa lähes koskemattomana rehevine kasvillisuuksineen ja runsaslukuisine eläimistöineen.

Tästä kokemuksesta saatava opetus on lähellä sydäntäni. Minulla oli seitsemän vuoden ajan etuoikeus palvella kirkon historioitsijana ja aikakirjanpitäjänä. Miksi aikakirjan pitäminen sekä historian kokoaminen, säilyttäminen ja siitä muille kertominen ovat niin

*Tarkkaavainen
havainnoija
voi oppia mer-
kittäviä asioita
pyhässä lehdossa
vallitsevasta
ekosysteemistä.*

tärkeitä Jeesuksen Kristuksen kirkossa? Miksi meidän on äärimmäisen tärkeää olla tietoisia menneistä sukupolvista ja saada voimaa niistä? (Ks. OL 21:1; 69:3, 8).

Esitän, että on mahdotonta elää täysin nykyisyydessä – saati sitten suunnitella tulevaisuuttamme – ilman menneisyyden perustusta. Sen suhteen ymmärtäminen, joka menneisyydellä on nykyisyyteen ja tulevaisuuteen, auttaa meitä arvostamaan paremmin Herran totuudesta antamaa määritelmiä, joka ilmoitettiin Joseph Smithille: ”Totuus on tieto asioista

sellaisina kuin ne ovat ja kuin ne ovat olleet ja kuin ne tulevat olemaan” (OL 93:24).

Tieto, joka meillä on menneisyydestämme niiden aikakirjojen ansiosta, joita on pidetty, ja tulevaisuudestamme pyhien kirjoitusten ja elävien profeettojen opetusten ansiosta, tarjoaa meille taustan, joka antaa meille mahdollisuuden käyttää tahdonvapauttamme viisaasti.

Meille on tärkeää tutustua kirkkomme historiaan, etenkin kertomuksiin sen perustamisesta. Nuo kertomukset – Joseph Smithin ensimmäinen näky, Mormonin kirjan esiintulo, Johannes Kastajan, Pietarin, Jaakobin, Johanneksen, Elian, Eliaan ja muiden taivaallisten olentojen vierailut – sisältävät ne perustavanlaatuiset totuudet, joille palautus pohjautuu.

Valitettavasti tänä tekniikan aikakautena, jolloin

informaatiota on runsaasti – ja osa siitä suhtautuu kirkon historian tapahtumiin ja ihmisiin arvostellen – jotkut myöhempien aikojen pyhät alkavat horjua uskossaan ja kyseenalaistaa pitkään vallinneita uskonkäsityksiä. Tunnen rakkautta ja ymmärrystä sellaisia epäileviä ihmisiä kohtaan ja vakuutan, että jos he noudattavat evankeliumin periaatteita ja jatkavat rukoillen kirkon historian tutkimistaan – tutkien riittävästi saadakseen kattavampaa tietoa hajanaisen tai osittaisen tiedon sijaan – Pyhä Henki vahvistaa heidän uskoaan kirkon historian tärkeisiin tapahtumiin puhumalla rauhaa heidän mieleensä. Tällä tavoin he voivat saada varmuutta palautetun kirkon historiaa koskeviin vakaumuksiinsa.

Lopuksi

Kun me palvelimme lähetystyössä lähellä Palmyraa, minulla oli tapana mennä joskus yksin pyhään lehtoon ja seisoa kunnioittavasti ”suosikkitodistajapuuni” vierellä. Se on yksi kolmesta elävästä puusta, jotka kasvoivat lehdossa jo ensimmäisen näyn aikaan. Minulla oli tapana kuvitella, että jos tuo puu osaisi puhua, se kertoisi minulle, mitä se näki tuona kevätpäivänä vuonna 1820. Mutta ei tuon puun oikeastaan tarvinnut kertoa minulle – minä jo tiesin.

Hengellisten kokemusten ja tunteiden myötä, jotka alkoivat nuoruudessa ja ovat jatkuneet aina tähän hetkeen, olen oppinut tietämään, että Jumala, meidän Isämme, elää. Tiedän myös, että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on koko ihmiskunnan Vapahtaja ja Lunastaja. Minä tiedän, että nuo kaksi kirkastettua Olentoa ilmestyivät Joseph Smithille.

Nämä loistavat totuudet ovat saaneet alkunsa pyhässä lehdossa. Kannustan teitä olemaan aina miellesänne ja sydämessänne tuossa pyhässä paikassa ja elämään uskollisina totuuksille, joita Jumala alkoi siellä ilmoittaa. ■

Kirkon koululaitoksen hartaustilaisuuden puheesta ”Seisokaa pyhässä lehdossa”, joka pidettiin Kaliforniassa Yhdysvalloissa 6. toukokuuta 2012. Koko puhe on osoitteessa cesdevotionals.lds.org.

VIITE

1. Olen kiitollisuudenvelassa Palmyrassa asuvalle Robert Parrottille, joka on kirkon palkkaama metsänhoitaja ja luonnontieteilijä, siitä että hän on esitellyt minulle joitakin niistä pyhästä lehtoa koskevista oivalluksista, joista kerron teille.

500 KADONNUTTA VUOTTA: MALAKIASTA JOHANNES KASTAJAAN

Vanhan ja Uuden testamentin väliset 500 vuotta voivat opettaa meille, millaiset olosuhteet olivat muinaisessa Palestiinassa ennen Jeesuksen Kristuksen tulemistä, ja auttaa meitä uudistamaan sitoumuksemme seurata Vapahtajaa.

S. Kent Brown

muinaisten pyhien kirjoitusten emeritusprofessori

ja Richard Neitzel Holzapfel

kirjon historian ja opin professori, Brigham Youngin yliopisto

Kun profeetta Malakia poistui maanpäälliseltä näyttämöltä vuoden 450 eKr. vaiheilla, kului viitisensataa vuotta ennen kuin jälleen voitiin kuulla aitoa profeetan ääntä. Tämä aikakausi on Vanhan ja Uuden testamentin taloudenhoitokausien

välistä aikaa. Koska maassa ei ollut profeettaa, ihmiset alkoivat jakautua ryhmäkuntiin ja ryhmiin, ja kukin niistä vaati oikeutta tulkita pyhiä kirjoituksia ja johtaa kansaa. Näiden ryhmien piirissä todellinen ymmärrys Jehovasta heikkeni. Seurasi pitkä hämmennyksen yö, joka päättyi, kun Jumala lähetti uuden profeetan, Johannes Kastajan, aloittamaan uuden taloudenhoitokauden. Vaikka Johannes Kastaja ja Vapahtaja opettivatkin kansaa, monet eivät silti pystyneet pääsemään

eroon Vanhan ja Uuden testamentin välisenä aikana syntyneistä ja voimistuneista perinteistä ja uskonkäsityksistä. Kun ymmärrämme noita 500:aa vuotta ja niihin liittyvää hämmennystä, voimme ymmärtää paremmin Vapahtajan palvelutyötä ja uudistaa sitoumuksemme seurata Häntä.

Pakkosiirtolaisuus ja orjuus: tottelemattomuuden hinta

Profeetat kuten Jesaja ja Jeremia varoittivat Jerusalemin asukkaita, että jos he edelleenkin rikkoisivat Herran kanssa tekemiään liittoja, kaupunki ja heidän temppelinsä tuhoitaisiin. Tämä profetia toteutui, kun ensin Babylonia hyökkäsi Juudaan vuoden 600 eKr. vaiheilla ja tuhosi sen kylät ja kaupungit sekä uskonnollisen elämän.

Jerusalem kukistui lopulta vuonna 587 eKr., ja pakkosiirtolaisuuteen joutuneet juutalaiset karkotettiin tuhotusta kotimaastaan (ks. Ps. 137:1). Joitakin kansanosia jäi asumaan Jerusalemiin ja sen ympäristöön – kuten samarialaiset, jotka lopulta avioituivat Israelin kansaan kuulumattomien kanssa (ks. Jer. 40:7–8, 11–12). Myöhemmin pakkosiirtolaisuudessa

PROFEETAT JESAJA JA JEREMIA VAROITTIVAT JUUDAN ASUKKAITA SIITÄ, ETTÄ VIERAAT KANSAKUNNAT TULISIVAT HALLITSEMAAN HEITÄ. HEIDÄN PROFETIANSA TOTEUTUIVAT, KUN SEN ALUEEN VALLOITTIVAT ERI KANSOIHIN KUULUVAT KUNINKAAT YKSI TOISENSA JÄLKEEN: BABYLONIAN KUNINGAS NEBUKADNESSAR, PERSIAN KUNINGAS KYROS SUURI, PERSIAN KUNINGAS DAREIOS JA KREIKAN ALEKSANTERI SUURI. KUN ALEKSANTERI KUOLI, HÄNEN ALUEENSA JAETTIIN HÄNEN SOTAPÄÄLLIKÖJENSÄ KESKEN JA PTOLEMAIOS I SAI HALTUUNSA PALESTIINAN.

olleita alkoi palata Palestiinaan rakentamaan uudelleen kotejaan ja uskonnollista elämäänsä (ks. Esra 3). Jerusalemin temppelistä, joka rakennettiin vihdoin uudelleen vuoteen 515 eKr. mennessä, tuli jälleen kerran juutalaisen jumalanpalveluksen keskus.

Koska juutalaiset hylkäsivät samarialaisten tarjouksen auttaa temppelin rakentamisessa, samarialaiset rakensivat neljännen vuosisadan lopulla ennen Kristuksen syntymää toisen temppelin Garisimivuorelle noin 60 kilometriä Jerusalemissa pohjoiseen. Täten Jehovan palveleminen ja usko Häneen jakautuivat Garisimivuorella sijaitsevan uuden temppelin ja Jerusalemin temppelin välille, koska ne tarjosivat kilpailevia näkemyksiä pappeuden valtuudesta (ks. Joh. 4:20).

Tämä hengellinen herätys ei kuitenkaan kestänyt kauan. Malakian jälkeen, kuten profeetta Aamos oli profetoinut, Herra lähetti maahan nälän – ei leivän nälkää, ei veden janoa, ”vaan Herran sanan kuulemisen nälän” (Aam. 8:11). Tällä ratkaisevalla muutoksella oli merkittäviä seurauksia ihmisten yrittäessä ymmärtää lakia ja elää sen mukaan ilman profeetan virallisia opetuksia ja tulkintoja.

SELEUKIDIT 198 eKr.

KAPINA 164 eKr.

ITSENÄINEN JUUTALAISSVALTIO 142 eKr.

Luopumuksen tila

Tämän luopumuksen seurauksena kansa jakautui ryhmiin, joilla oli omat poliittiset, uskonnolliset ja yhteiskunnalliset pyrkimyksensä. Myös niiden Messiasta koskevat uskonkäsitykset ja perinteet erosivat toisistaan. Uskonnolliset ryhmät yrittivät elää Mooseksen lain mukaan niin kuin se niissä ymmärrettiin, mutta kukin ryhmä tulkitsi pyhiä kirjoituksia niin erilaisista näkökannoista käsin, että juutalaisyhteisöstä tuli yhä jakautuneempi. Lopputuloksena ihmisten todellinen ymmärrys siitä, kuka Vapahtaja olisi, hämärtyi.

Profeettojen äänten vaimenuttua papeista ja muista temppelityöntekijöistä, leeviläisistä, tuli juutalaisten tärkeimpiä johtajia, ja he väittivät omaavansa oikeuden tulkita pyhiä kirjoituksia. Ylipapin virka kuitenkin korruptoitui, sillä tuohon aikaan se voitiin ostaa ja myydä.

Monet juutalaiset uskoivat, etteivät papit ja leeviläiset suoriutuneet tehtävästään opettaa lakia oikein (ks. 5. Moos. 33:10), joten muodostui uusi ryhmä, joka alkoi opettaa lakia. Heidät tunnettiin lainopettajina, ja he ottivat mallia Esrasta, joka oli auttanut kansaansa ymmärtämään, kuinka tärkeä oli oppia ja noudattaa lakia (ks. Esra 7:25; Neh. 8:1–8).

PALESTIINA JOUTUI SELEUKIDIHALTISIJOIDEN ALAISUUTEEN, JOISTA YKSI OLI ANTIOKHOS IV EPIFANES. ANTIOKHOS KREIKKALAISTI JUUTALAISSYHTEISÖÄ VÄKISIN, TELOITUTTI TOISINAAN SUURIA MÄÄRIÄ JUUTALAISSIA, KIELSI JUUTALAISSTEN USKONNOLLISIA RIITTEJÄ JA HÄPÄISI TEMPPELIN. KREIKKALAISVASTAISTEN JUUTALAISSTEN JOHTAJA JUUDAS MAKKABEALAINEN JOHTI KAPINAA JA VIHKI TEMPPELIN UUDELLEEN. KANSA JUHLI ENSIMMÄISTÄ HANUKKAA.

Aleksanteri Suuri valloitti alueen vuonna 332 eKr. Kun hän kuoli, hänen valtakuntansa jaettiin hänen sotapäällikköjensä kesken. Palestiina päättyi aikanaan kreikankielisten seleukidihaltisijoiden alaisuuteen. Vuonna 167 eKr. seleukidihaltisijat julistivat juutalaisten uskon laittomaksi, kielsivät ympärileikkaukset ja häpäisivät temppelin uhraamalla sen alttarilla sikoja. Monet juutalaiset tekivät vastarintaa, heidän johdossaan suku, joka tunnetaan nimellä makkabealaiset tai hasmonealaiset. Tämä kapina – jota sanotaan makkabilaiskapinaksi – toi lopulta juutalaisille vapauden ja johti juutalaisvaltion perustamiseen ensimmäistä kertaa Jerusalemin kukistumisen jälkeen. Samaan aikaan muodostui toinen uskonnollinen ryhmä, johon kuuluvia kutsutaan hasideiksi, ”hurskaiksi”. He osoittivat uskollisuutensa Jumalalle yrittämällä elää jokaisen Mooseksen lain kohdan mukaan niin kuin he sen ymmärsivät.

Vanhan ja Uuden testamentin välisenä aikana ilmaantui muitakin uskonnollisia ryhmiä kunkin vaatiessa yksinoikeutta tulkita pyhiä kirjoituksia. Fariseukset olivat riippumaton uskonnollinen ryhmä, joka sai alkunsa pian makkabilaiskapinan jälkeen. Heistä tuli hyvin vaikutusvaltaisia juutalaisyhteisössä, kun he toivat esille kapeaalaisen tulkinnan ruokaa koskevista

ROOMALAISET 63 eKR.

laeista ja rituaalisesta puhtaudesta, joiden pääasiallisena pohjana olivat heidän suulliset perinteensä, eivät pyhät kirjoitukset. He yrittivät käyttäytyä kotonaan aivan kuin he asuisivat temppelissä.

Alkuperältään tuntemattomat saddukeukset sen sijaan hylkäsivät kaikki viitaukset suullisiin perinteisiin, pitäytyivät tiukasti viidessä Mooseksen kirjassa ja käänsivät selkämä muiden profeettojen kirjoituksille. Tämä ryhmä koostui suurimmalta osaltaan jerusalemlaisyhteisön eliitistä. Jeesuksen syntymään mennessä he olivat laajentaneet valtaansa hallitsemalla Jerusalemin temppeliä.

Jokainen näistä uskonnollisista ryhmistä varjeli niitä perinteitä ja oppeja, joiden he uskoivat olevan välttämättömiä hengelliselle elämälle. Mutta koska heiltä puuttui tosi profeetan ohjaus, he jäivät omien tulkintojensa varaan.

Uuden taloudenhoitokauden odotus

Vanhan ja Uuden testamentin välisenä aikana vanhurskaat miehet ja naiset uskonnollisesta vakaumuksesta riippumatta odottivat silti innolla Messiaan saapumista. Runoilijat lauloivat psalmeja ja tavallinen kansa rukoili, puhui ja unelmoi Hänen saapumisestaan – Daavidin sukua

LYHYEN ITSENÄISYYDEN AJAN JÄLKEEN JERUSALEM JOUTUI ROOMALAISVALLAN ALLE, KUN POMPEIUS SUURI VALLOITTI KAUPUNGIN. ROOMALAISET ASETTIVAT JUDEAN KUNINKAAKSI HERODES SUUREN, JOKA OLI ESAUN JÄLKELÄINEN. HÄN RAKENNUtti JERUSALEMIN UUELLEEN JA LAAJENSI TEMPELIN ALUETTA. KEISARI AUGUSTUS LAKKAUTTI ROOMAN TASAVALLAN, JA HÄNESTÄ TULI JULIUS CAESARIN JÄLKEEN ROOMAN TOINEN KEISARI.

olevasta kuninkaasta, jonka oli määrä pelastaa kansansa.

Eräs Messiaasta odottava ryhmä olivat esseenit, joka muodostui makkabilaiskapinan aikana. Esseetit uskoivat, että Jerusalemin temppelipapit olivat turmeltuneita ja että temppeli oli vakavan uudistuksen tarpeessa. He uskoivat Messiaan tulevan pian. He uskoivat, että Hänen avullaan he karistaisivat yltään roomalaisten sorron ikeen, sillä Rooman hallitsijat olivat valloittaneet Palestiinan 60 vuotta ennen Jeesuksen syntymää.

Samoin kuin palautusta edeltäneen uskonpuhdistuksen aikana, Vanhan ja Uuden testamentin välisenä aikana tapahtui asioita, jotka valmistivat maailmaa Jeesuksen Kristuksen tulemiseen. Tänä aikana tuotettiin valtava määrä uskonnollista kirjallisuutta, mukaan lukien hepreankielisen Raamatun kreikankielinen käännös, ja aloitettiin Kuolleenmeren kääreiden ja apokryfisten kirjojen kirjoittaminen. Tänä aikana kehittyivät ja hioituivat käsitykset enkeleistä ja ylösnousemuksesta, taivaasta ja helvetistä.

Koska juutalaisilla ei kuitenkaan ollut profeettaa oppaanaan, he väittelivät pyhien kirjoitusten merkityksestä ja siitä, kuka Messias olisi. Vaikka useimmat odottivat Daavidin sukua olevaa Messiaasta (kuningas Daavidin jälkeläistä), toiset olivat Aaronista

HERODES SUURI

KEISARI AUGUSTUS

VAPAHTAJA JEEBUS KRISTUS SYNTYI BETLEHEMISSÄ AIKANA, JOLLOIN KEISARI AUGUSTUS JA HERODES SUURI HALLITSIVAT. HÄN SYNTYI KUNINKAIDEN KUNINKAANA JA HERROJEN HERRANA (KS. JES. 44:6).

polveutuvan, papillisen Messiaan kannalla. Oli niitäkin, jotka eivät odottaneet Messiaan tulevan.

Vanhan ja Uuden testamentin välisenä aikana oli eri ryhmien välille noussut niin monia odotuksia, etteivät nuo ryhmät osanneet tunnistaa todellista Messiaasta, kun Hän tuli heidän luokseen. Mikään noista ryhmistä – lainopettajat, fariseukset, esseetit tai saddukeukset – ei hyväksynyt Johannes Kastajaa profeettana eikä Jeesusta Messiaana. Joistakin noiden ryhmien jäsenistä tuli Johanneksen ja Jeesuksen suurimpia vastustajia näiden palvelutyön aikana (ks. Matt. 21:23–46).

Eri mieltä olevien ryhmien väliset kiistat ja väittelyt Messiaasta jatkuivat. Uuden taloudenhoitokauden ensimmäinen profeetta, Johannes Kastaja, ilmoitti todellisen Messiaan tulemisesta ja selvensi sitä, millaisen pelastuksen Hän toisi. Johannes Kastaja sanoi Jeesuksesta Kristuksesta: ”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” (Joh. 1:29.) Monet juutalaiset ottivat vastaan Johanneksen hänen valmistaessaan ihmisiä Kristuksen tulemiseen.

Kun Jeesus Kristus aloitti palvelutehtävänsä, Hän opetti ihmisiä ”niin kuin se, jolle on annettu valta, ei niin kuin lainopettajat” (Matt. 7:29). Hänellä oli uskonnollisten johtajien

PONTIUS PILATUS

kanssa monia keskusteluja, joissa Hän selvensi oppia avioliitosta, ylösnousemuksesta ja jumaluudesta sekä tehtävänsä Vapahtajana. Koska monet uskonnollisista johtajista torjuivat Jeesuksen (ks. Matt. 26:4), Hän sanoi heille: ”Te ette tunne minua ettekä Isääni. Jos tuntisitte minut, tuntisitte myös Isäni.” Hän lisäsi: ”Jos Jumala olisi teidän isänne, te rakastaisitte minua.” (Joh. 8:19, 42.)

Koska he odottivat Messiaasta, joka olisi kovin erilainen kuin Jeesus, he torjuivat Hänet. Onneksi me elämme aikana, jolloin evankeliumin totuudet rakentuvat profeettojen ja apostolien perustavanlaatuisille opetuksille (ks. Ef. 2:20). Meidän ei tarvitse tehdä valintoja hengellisten sivutuulien pyörteissä, joita ilmaantuu ilman profeettojen ja apostolien ohjausta. Kun seuraamme myöhempien aikojen profeettojamme ja apostolejamme, opimme ymmärtämään Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen tosi opin, niin kuin se ilmoitettiin profeetta Joseph Smithille:

”Sillä [minä näin] hänet, tosiaankin Jumalan oikealla puolella; ja [minä kuulin] äänen todistavan, että hän on Isän Ainosyntyinen –

että juuri hän on luonut nykyiset ja menneet maailmat ja että niiden asukkaat ovat Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä” (OL 76:23–24). ■

KUOLLEENMEREN KÄÄRÖT

IKKUNA NYKYAJAN RAAMATTUUN

Donald W. Parry

hepreankielisen Raamatun professori, Brigham Youngin yliopisto

Vuoden 1947 alkupuolella kolme beduiinien Ta'amireh-heimoon kuuluvaa paimenta oli etsimässä karannutta elikkoa. Yksi heistä heitti eräaseen luolaan kiven ja kuuli saviruukun rikkoutuvan. Kun he menivät sisään luolaan, he näkivät, että siellä oli useita suuria saviastioita, ja jotkin niistä sisälsivät kirjakääröjä.* Seuraavina vuosina beduiinit ja arkeologit löysivät satoja kirjakääröjä 11 luolasta Kuolleenmeren luoteisrannalla.

Monet tutkijat pitävät Kuolleenmeren kääröjä 1900-luvun merkittävimpänä arkeologisena löytönä. Kirjakääröt sisältävät yli 900 tekstiä käsittävän muinaisen kirjaston. Useimmat niistä on kirjoitettu Uudessa testamentissa käytetyllä alkupe-
räisellä heprean kielellä. Noin 225 käärössä on kaikkein vanhin laitos Vanhasta testamentista (lukuun ottamatta Esterin kirjaa). Kyseinen laitos on yli tuhat vuotta vanhempi kuin ne, joita keskiajalla käytettiin. Useimmat kirjakääröt ovat vuosien 150 eKr. – 68 jKr. väliseltä ajalta, joskin jotkin tekstit ovat niinkin vanhoja kuin kolmannelta vuosisadalta eKr.

Perinteisten raamatullisten tekstien lisäksi Kuolleenmeren kääröt sisältävät myös Temppekkäärön (jossa kuvailaan Jerusalemiin rakennettavaa tempeliä ja ihanteellista liittokansaa), Sotakäärön (jossa kerrotaan lopunajan taistelusta) sekä Raamatun rinnakkaistekstejä (kuten Henokin,

Nooan ja Melkisedekin kirjat sekä Jaakobin, Juudan ja Leevin todistukset). Raamatussa Henokista tiedetään vain vähän, mutta kirjakääröissä Henok on merkittävä hahmo – voimallinen profeetta erityisine lahjoineen.

Useimmat kääröistä ovat pahasti hajonneet säiden ja ajan armoilla, mutta tutkijat ovat pystyneet poimimaan valtavasti tietoa kirjoitustyöstä. Kirjurien huolellinen ja pikkutarkka työ osoittaa korkeaa ammattitaitoa ja pätevyyttä heidän jäljentäessään ja siirtäessään pyhiä tekstejä sukupolvelta toiselle. Ne meistä, jotka rakastavat ja arvostavat pyhiä kirjoituksia, ovat suuressa kiitollisuudenvelassa noille kirjureille heidän huolellisesta työstään.

Kun ajattelemme muinaisia menetelmiä, joilla tekstit tallennettiin käsin kirjoittaen, ymmärrämme, että Raamattu on läpikäynyt valtavan prosessin, ennen kuin se on päätynyt tälle vuosisadalle. Kuolleenmeren kääröt ovat todisteena siitä, että Vanha testamentti on siirtynyt kunnioitettavalla tarkkuudella eteenpäin kautta vuosisatojen. Siitä meidän on oltava kiitollisia profetoille, kirjureille, tekstin jäljentäjille ja kaikille, jotka olivat vastuussa Raamatun siirtämisestä sukupolvesta sukupolveen. ■

**Kertomukset siitä, kuinka kirjakääröt löydettiin, vaihtelevat, sillä paimenet olivat muistinsa varassa kertoossaan asiasta vuosia myöhemmin.*

Piispa Gary E. Stevenson

johtava piispa

Ilman Vapahtajan syntymää ja sovitusta meillä ei olisi esirukoilijaa, ei puolustajaa Isän luona eikä välimestä, joka mahdollistaa sen, että voimme palata rakastavan taivaallisen Isämme luokse ja elää yhdessä iankaik-kisina perheinä.

JOULUN todellisuus

Kun isäni oli poika, hän asui pikkukaupungissa Keski-Utahissa lähellä Utahjärveä. Amerikan alkuperäiskansat metsästivät ja kalastivat niillä seuduilla ennen pioneerien aikaa. Tietyt paikat järven ympärillä olivat nuolenkärkien etsijöiden suosiossa.

Kun isäni oli viisivuotias, hänen seurakunnassaan pidettiin isien ja poikien toiminta, jossa menttiin Utahjärvelle etsimään nuolenkärkiä. Kun ryhmä oli viettänyt päivän etsiskellen, isoisäni kysyi isältäni, oliko tämä löytänyt yhtään nuolenkärkeä.

”Ei, en löytänyt ainuttakaan”, isäni vastasi. Sitten hän kaiveli taskuaan ja sanoi: ”Löysin kyllä tämän hienon kiven, joka on ihan joulukuusen muotoinen.”

Isäni oli sittenkin löytänyt nuolenkärjen, hän ei vain tiennyt sitä. Hän piti kädessään jotakin aitoa ja todellista, muttei tunnistanut sitä.

Lunastajan tunnistaminen

Monille tämän päivän ihmisille heidän näkemyksensä siitä, mikä on todellista ja kaikkein tärkeintä – Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja – on epätosien asioiden himmentämä.

Näin äskettäin Jeesusta Kristusta käsittelevän televisio-ohjelman, jossa kyseenalaistettiin Hänen syntymänsä neitsyt Mariasta. Jopa arvostettujen oppilaitosten merkittävät professorit spekuloidivat sitä mahdollisuutta.

Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on vastannut sellaisille epäilijöille: ”Niin kutsutut oppineet pyrkivät vakuutamaan meille, ettei Uuden testamentin julistamalla Kristuksen jumalallisella syntymällä ollut suinkaan jumalallista perustaa ja ettei Maria ollut neitsyt, kun Jeesus sai alkunsa. He haluavat uskotella meille, että Jeesuksen kasvatusisä Joosef oli myös Hänen fyysinen isänsä, ja siksi Jeesus kaikkine ominaisuuksineen ja luonteenpiirteineen oli vain ihminen. He näyttävät ylistävän Häntä auliisti sanoessaan, että Hän oli suuri moraalifilosofi, ehkä jopa kaikkein suurin. Heidän pyrkimyksensä on kuitenkin kiistää Jeesuksen jumalallisen alkuperä, sillä sen opin varassa lepäävät kaikki muut kristinuskon väittämät.”¹

Olen hiihtänyt tekolumella ja koristellut tekojouluksia tekojääpuikoilla. Joskus voi olla vaikea ymmärtää, mikä on todellista, etenkin virtuaalitodellisuuden

VAPAHTAJAN LÖYTÄMINEN

”Joskus se, mikä on arvokkainta ja pyhintä, on aivan edessä, selvästi näkyvässä, mutta me emme näe

tai tahdo nähdä sitä – –.

Lupaam, että jos me yksinkertaistamme elämäämme hiukkasen ja etsimme sydämessämme vilpittömästi ja nöyrästi puhdasta ja lempeää Kristusta, me näemme Hänet, me löydämme Hänet – jouluna ja läpi vuoden.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”How to See the Christ in Christmas”, *New Era*, joulukuu 2013, s. 48.

aikana. Kuinka me siis tiedämme, mikä on todellista? Miten me saamme todistuksen Jeesuksen Kristuksen todellisuudesta?

Me saamme todistuksen siitä, mikä on todellista, kun luemme Jumalan sanaa pyhistä kirjoituksista – sekä muinaisista että nykyisistä. Me saamme tietää Vapahtajan todellisuudesta, kun kuuntelemme ja luemme elävien profeettojen ja apostolien todistuksia. Me löydämme totuuden, kun rukoilemme ”vilpittömin sydämin, vakain aikein, Kristukseen uskoen” (Moroni 10:4). Me löydämme oikean tien, kun uskomme Kristukseen emmekä kiellä Häntä ja kun kumarumme Hänen edessään ja palvelemme Häntä koko väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme ja koko sielustamme (ks. 2. Nefi 25:29).

Profetioita Kristuksen syntymästä

Pyhät kirjoitukset ovat täynnään profetioita Kristuksen syntymästä – ensimmäisestä joulusta. Näitä pyhien kirjoitusten profetioita lukiessamme saatamme unohtaa, että ne olivat todella *profetioita*. Ne kertovat melko yksityiskohtaisesti siitä, mitä tulisi tapahtumaan mutta mitä ei vielä ollut tapahtunut.

800 vuotta ennen Kristuksen syntymää Jesaja sanoi: ”Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas.” (Jes. 9:5.)

600 vuotta ennen Vapahtajan syntymää Nefi kuvaili näkyä, jonka hän sai Jumalan Pojan äidistä:

”Ja minä näin Nasaretin kaupungin; ja Nasaretin kaupungissa minä näin neitsyen, ja hän oli tavattoman ihana ja valkea. – –

Ja [enkelij] sanoi minulle: Katso, neitsyt, jonka näet, on Jumalan Pojan äiti lihan tavan mukaan. – –

Ja minä katsoin ja näin jälleen neitsyen, joka kantoi lasta sylissään.

Ja enkeli sanoi minulle: Katso, Jumalan Karitsa.” (1. Nefi 11:13, 18, 20–21.)

124 vuotta ennen Vapahtajan syntymää kuningas Benjamin sanoi:

”Sillä katso, aika tulee, eikä ole kaukana, jolloin Herra Kaikkivaltias, joka hallitsee, – – tulee – – alas taivaasta ihmislasten keskuuteen ja asuu tomumajassa ja kulkee ihmisten keskuudessa tehden voimallisia ihmeitä – –.

Ja hänen nimensä on oleva Jeesus Kristus, Jumalan Poika, taivaan ja maan Isä, kaiken Luoja alusta asti; ja hänen äitinsä nimi on oleva Maria.” (Moosia 3:5, 8.)

83 vuotta ennen Kristuksen syntymää Alma sanoi: ”Ja katso, [Jumalan Poika] syntyy Jerusalemissa, joka on meidän esi-isiemme maa, Mariasta, joka on neitsyt, kallisarvoinen ja valittu astia” (Alma 7:10).

Ja vain kuusi vuotta ennen ensimmäistä joulua Samuel Lamanilainen julisti:

”Ja katso, tämän minä annan teille merkiksi hänen tulemisensa ajasta;

sillä katso, taivaalla on suuria valoja, niin ettei hänen tulemisensa edellisenä yönä ole pimeä, niin että ihmisestä näyttää niin kuin olisi päivä. – –

Ja katso, nousee uusi tähti, jollaista ette ole koskaan nähneet; ja myös tämä on teille merkki.” (Hel. 14:3, 5.)

Juutalaiset odottivat innolla tätä suurenmoista tapahtumaa. He tiesivät, että Messias tulisi, ja he odottivat, että Hän tulisi kirkkaudessa, vapauttaisi heidät ajallisesti, perustaisi maanpäällisen valtakunnan ja hallitsisi heidän Kuninkaanaan.

Ketkä saisivat ensimmäisenä tietää Messiaan syntymästä? Eivätkö he olisi Suuresta neuvostosta tai muista valtaa ja vaikutusvaltaa nauttivista piireistä?

Raamatussa sanotaan, että he olivat ulkona nukkuvia vaatimattomia paimenia, joille enkelit julistivat ”ilosanoman, suuren ilon” (Luuk. 2:10), ja kaukaa tulleita tietäjiä, jotka näkivät Hänen tähtensä nousevan taivaalle ja jotka tulivat osoittamaan Hänelle kunnioitustaan (ks. Matt. 2:2). Maailman filosofioiden sokaisemat valtiat ja vaikuttajat eivät olleet Vapahtajan seurassa Hänen syntyessään eivätkä Hänen palvelutyönsä aikana. Heillä oli edessään jotakin aitoa ja todellista, mutta he eivät tienneet sitä tai eivät hyväksyneet sitä.

Kuinka tulla enemmän Kristuksen kaltaiseksi

Presidentti Benson on sanonut, että yksi hienoimpia asioita joulunajassa on se, että se lisää herkkyyttämme sille, mikä on Jumalan:

”Se saa meidät pohtimaan suhdettamme Isäämme ja sitä, missä määrin olemme omistautuneet Jumalalle.

Se innoittaa meitä olemaan suvaitsevampia ja anteliaampia, tietoisempia muista, avokätisempiä ja aidompia, täynnä suurempaa toivoa ja laupeutta ja rakkautta – kaikkia Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia. Ei ihme, että joulun henki koskettaa ihmisten sydäntä kaikkialla maailmassa. – – Ainakin hetken ajan suomme Herrallemme ja Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle enemmän huomiota ja omistautumista.”²

Tänä jouluna, kun joulunajan henki valtaa sydämemme, tehkäämme jotakin sellaista, mikä ilmaisee tunteemme maailmalle ja tuo näkyviin sen, että me ymmärrämme Betlehemissä syntyneen lapsen olevan todellinen Lunastaja. Presidentti Howard W. Hunter (1907–1995) esitti käytännön neuvoja, jotka auttavat meitä tekemään niin:

”Tänä jouluna sopikaa riita. Etsikää käsiinne unohtunut ystävä. Hylätkää epäluulo ja korvatkaa se

luottamuksella. Kirjoittakaa kirje. Antakaa ystävällinen vastaus. Kannustakaa nuoria. Osoittakaa uskollisuutenne sanoin ja teoin. Pitäkää lupaus. Luopukaa kaunasta. Antakaa anteeksi viholliselle. Pyytäkää anteeksi. Yritäkää ymmärtää. Tutkistelkaa vaatimuksianne muita kohtaan. Ajatelkaa ensin jotakuta muuta. Olkaa ystävällisiä. Olkaa hyvántahtoisia. Naurakaa vähän enemmän. Ilmaiskaa kiittolisuutenne. Toivottakaa muukalainen tervetulleeksi. Ilahduttakaa lapsen sydäntä. Nauttikaa maan kauneudesta ja ihmeistä. Ilmaiskaa rakkauttanne ja ilmaiskaa sitä sitten uudelleen.”³

Ilman Kristusta ei olisi mitään joulua. Ilman Kristusta ei voi olla ilon täyteyttä. Ilman Hänen syntymäänsä ja sovitustaan meillä ei olisi esirukoulijaa, ei puolustajaa Isän luona eikä välimiestä, joka mahdollistaa sen, että voimme palata rakastavan taivaallisen Isämme luokse ja elää yhdessä iankaikkisina perheinä.

Ylistän teidän kanssanne Jumalan Pojan syntymän ja palvelutyön kaunistaa ja ihmeellistä todellisuutta ja todistan, että Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme – luvattu Messias. ■

VIITTEET

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 128.
2. Julkaisussa Larry C. Porter, ”Remembering Christmas Past: Presidents of the Church Celebrate the Birth of the Son of Man and Remember His Servant Joseph Smith”, *BYU Studies*, vsk. 40, nro 3, 2001, s. 108.
3. ”The Gifts of Christmas”, *Ensign*, joulukuu 2002, s. 18–19; ks. myös *Kirkon presidentit*, oppilaan kirja, uskonto 345, 2003, s. 255.

ÄIDIN JOULUTÄKKI

Yksi elämäni vaikeimmista kokemuksista tapahtui pian sen jälkeen, kun 10-vuotias tyttäreni oli kuollut aivosyöpään. Sanonta ”Et voi viedä sitä mukana” tuli selväksi, kun eräänä lauantai-iltapäivänä katselimme ympärillemme hänen huoneessaan.

Clarissa oli poissa, mutta hänen huoneensa oli yhä täynnä todisteita hänen elämästään maan päällä. Meillä oli pelottava tehtävä päättää, mitä tekisimme kaikkien hänen henkilökohtaisten tavaroidensa kanssa. Tiesin, että yhdestäkin tavarasta

luopuminen olisi vaikeaa, etenkin vaimolleni.

Koska olimme joutuneet elämään sairaaloiden, kemoterapian ja sädehoitojen myllerryksessä, meille ei juurikaan ollut jäänyt aikaa siivota ja järjestellä.

Muistot palasivat mieleemme, kun pakkasimme pois tavaroita, jotka tyttäreni oli järjestänyt sängynpäädylleen tai kirjahyllylleen. Niillä kaikilla oli sydämeenkäypä merkitys – hänen lempiviltistään, -kirjastaan tai -kaulakorustaan aina hänen

pehmoeläimiinsä, koulukirjoihinsa ja jalkapalloonsa asti. Vaimoni nyyhkytti, kun kyselimme, mitä tekisimme kunkin tavaran kanssa.

Keräsimme monet Clarissan kirjoja ja veimme ne hänen kouluunsa, jotta toiset lapset voisivat nauttia niistä. Annoimme hänen lipastonsa naapurille. Jotkin hänen vaatteistaan menivät serkuille. Muihin ihmisiin keskittyminen auttoi tekemään tuon vaikean tilanteen, hänen tavaroistaan luopumisen, vähän helpommaksi.

Joitakin viikkoja myöhemmin

Muistan aina vaimoni ilmeen, kun hän avasi lahjansa ja näki, mitä hänen tyttärensä olivat tehneet häntä varten.

HÄN TARVITSEE PALVELEMISTANI NYT

joulun lähestyessä kaksi teini-ikäistä tyttäremme kysyivät äidiltä, voisivatko he käyttää Clarissan vaatteita tehdäkseen erityisen joululahjan. He valitsivat kunkin vaatekappaleen sen perusteella, mihin perheen muistoihin se liittyi, ja leikkasivat niistä huolellisesti tilkkuja edustamaan Clarissan elämän kallisarvoisia hetkiä.

Muutama päivä ennen joulua he ja heidän Nuorten Naisten johtajansa, joka oli auttanut heitä keksimään tuon ajatuksen, näyttivät minulle tilkkutäkin, jota he olivat valmistamassa. Katselin hämmästyneenä jokaista kangastilkkuja, joka edusti jotakin tapahtumaa Clarissan elämässä: tilkku hänen jalkapalloasustaan, tilkku paidasta, jonka ostimme hänelle perheen yhteisellä matkalla, tilkku pyjama-housuista, joita hän käytti sairaalassa. Jokainen kankaanpala, niin kallisarvoinen ja kaunis, muistutti minua hänen kanssaan viettämistämme ajasta. Sanoin tyttärilleni, että se oli täydellinen. Tiesin, että heidän äitinsä rakastaisi sitä.

Sinä jouluaamuna näin lahjan, joka oli annettu sydämestä. Muistan aina vaimoni ilmeen, kun hän avasi lahjansa ja näki, mitä hänen tyttärensä olivat tehneet häntä varten. Joka ilta sen jälkeen hän on kietoutunut joulutäkkiinsä, muistellut menneitä ja

unelmoinut päivästä, jolloin perheemme on jälleen yhdessä – Jeesuksen Kristuksen sovituksen ja ylösnousemuksen ansiosta. ■

Jed Packer,
Utah, USA

Istun ompelukoneen ääressä ompellessa flanellipalasia yhteen. Ompelen vauvanpeittoja, joiden päälliskankaassa on hempeän värisiä lapsiaiheita ja joiden taustakangas sointuu väreihin.

Seurakuntamme Apuyhdistys kokoaa tarvikepaketteja vastasyntyneitä varten köyhille ja katastrofista kärsineille alueille. Olen ompelijana vain harrastelija, mutta olen sitoutunut osallistumaan hankkeeseen. Nautin siitä, kun saan valita projektiin kankaita ja leikata niistä peitonkokoisia neliöitä.

Laitan kangaspalojen oikeat puolet vastakkain, harsin sivut yhteen ja jätän yhteen kohtaan aukon, jotta voin kääntää peiton oikein päin. Sitten ompelen koneella reunoja pitkin, siistin kulmat, käännän peiton värikkään puolen päällepäin ja ompelen käsin avoimen osan kiinni.

Vahvistan saumat ompelemalla koneella reunoja pitkin. Asetan kankaan paikoilleen ja annan mennä vauhdilla eteenpäin. Kun yritän kiireesti saada työn tehtyä, jotta pääsisin taas käsiksi kotitaskareisiin, mieleeni tulee ajatus: ”Entä jos ompelisin tätä peittoa Jeesus-lapselle?”

Tuo ajatus mielessäni hiljennän taitia ja oion saumat huolella. Vaikka teen sen huolella, tikkaus ei siltikään tahdo kulkea suoraan.

Seuraavaksi ompelen keskelle 25-senttisen neliön, joka yhdistää etukappaleen paremmin takakappaleeseen. Teen pahvista mallin, asetan sen keskelle peittoa ja merkitsen kohdan kevyesti sen ympäriltä. Asetan kankaan paikoilleen, lasken neulan alas ja ompelen huolellisesti.

Kun olen valmis, siistin langanpätkät

ja katson valmista peittoa. Se ei ole neliön muotoinen – se on jotakin puolisunnikkaan ja suunnikkaan väliltä.

Laitan peiton syrjään, otan esiin lisää flanellia ja aloitan alusta – valmistuen suurella vaivalla tätä lahjaa, joka olisi kelvollinen Jumalalle. Näillä erityisillä ponnisteluillakin saan aikaan vain hädin tuskin parempia tuloksia. Jokainen ompelamani peitto on epätäydellinen.

Minusta tuntuu, etten voi viedä yhtään peittoa keräyspaikalle, en ainakaan tänä vuonna. Jatkan harjoittelusta, ja ehkä jonakin päivänä voin tehdä jotakin annettavaksi.

Silloin mieleeni juolahtaa toinen ajatus: ”Jos odotat, kunnes ompelet täydellisesti, Kristus-lapsi on jo Egyptissä.”

Ymmärrän. Tämä tilaisuus palvella olisi mennyt ohi. Vapahtaja hyväksyy uhrimme, kun yritämme parhaamme, vaikka se olisikin epätäydellistä. Tiedän, ettei vastasyntynyt, joka kiedotaan pehmeään, puhtaaseen peittoon, kieltäytyisi nukahtamasta, vaikka peiton nurkat eivät olisikaan suorina.

Kun pohdin sitä, voivatko omat ponnisteluni olla mitenkään avuksi maailmanlaajuisessa häädässä, mieleeni tulee Kristuksen neuvo: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40).

Niinpä jatkan peittojen ompelusta yrittäen saada niistä niin kauniita kuin vain osaan. Tiedän, että niitä tarvitaan nyt, ei jonakin epämääräisenä aikana tulevaisuudessa, jolloin osaan ommella ne täydellisesti. ■

Jean Hedengren Moultrie,
Washington, USA

KAIKKEIN PARAS JOULULAHJAMME

Oli jouluaatto, ja jokavuotiseen tapaan perheemme oli kokoonnutunut yhteen juhlimaan. Juuri ennen keskiyön kellonlyöntejä isä kutsui meidät kokoon ja sanoi, että hänellä oli meille jotakin näytettävää.

Koska sisarillani, äidilläni ja minulla oli ollut paljon jouluaattoon liittyviä valmisteluja ja jännitystä, emme olleet huomanneet, mitä isä oli valmistanut tilaisuutta varten. Heti kun olimme istuutuneet mukavasti, hän alkoi näyttää meille diakuvia.

Isän diaesityksessä oli Vapahtajaa esittävä maalaus, jouluisia näkymiä ja huolella valittuja sanoja, joilla hän kertoi rakkaudestaan meitä kohtaan. Hänen esityksensä muistutti meitä myös joulun todellisesta tarkoituksesta

sekä ilosta ja kiitollisuudesta, jota meidän tulisi tuntea Vapahtajan syntymästä. Yhdessä diakuvassa, jossa oli värikäs joulukuusi, oli myös sanat: ”Tänä jouluna Jeesuksen Kristuksen rakkaus tuo minulle uuden elämän.”

Kaikkein koskettavin osa isän esitystä oli, kun hän näytti diakuvaa, jossa oli kuva Vapahtajasta, ja kertoi meille uutisen. Kyseessä ei ollut mikään tahansa uutinen vaan saimme kaikkein parhaan uutisen. Vapahtajan kuvan yläpuolella olivat sanat: ”Olen päättänyt mennä kasteelle Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.”

Isä oli vihdoinkin päättänyt liittyä kirkkoon! Sellainen päätös saattaa olla helppo joillekin ihmisille, mutta ei

meidän isälle. Hän oli tutkinut evankeliumia ja saanut tietoa kirkosta 25 vuoden ajan. Parhaista pyrkimyksistämme ja monista lähetystyökeskusteluista huolimatta häntä ei vielä kukaan ollut kastettu. Emme koskaan ymmärtäneet miksi, mutta tiesimme, ettei hän ollut valmis.

Myönnän, että oli aikoja, jolloin minusta tuntui, ettei isää ikinä kastettaisi. En kuitenkaan koskaan menettänyt toivoa syvällä sisimmässäni, ja jatkoimme kaikki rukoilemista hänen puolestaan. Jouluaattona Herra vastasi rukouksiimme.

Kun isä ilmoitti päätöksestään, emme ensi alkuun voineet muuta kuin itkeä ilosta. Koimme varsinaisen tunteiden sekoituksen – innostusta, yllätystä ja ennen kaikkea valtavaa onnea, jota on vaikea kuvailla.

Isän ilmoitus ei pelkästään muuttanut jouluaattoa – se muutti koko perheemme elämän. Meidän on edelleen kehityttävä yksilöinä ja perheenä, mutta tiedän, että eteenpäin kuleminen sujuu paremmin nyt kun me kaikki olemme kirkossa.

Olen todella kiitollinen Herralle tästä siunauksesta. Muutaman kuukauden kuluttua meidät sinetöidään perheenä temppelissä. Isän ilmoitus on ollut ehdottomasti kaikkein paras joululahja. ■

Adriana Nava Navarro, Bolivia

Kaikkein koskettavin osa isän esitystä oli, kun hän näytti diakuvaa, jossa oli kuva Vapahtajasta, ja kertoi meille kaikkein parhaan uutisen.

JOULU AALTOPELLIN ALLA

Palvellessani toisen maailmansodan aikana Manilassa Filippiineillä meillä oli pieni myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien sotilaiden ryhmä, joka kokoontui usein yhteen pitämään sakramenttikokousta. Erään kokouksen aikana huomasin filippiiniläisen kurkistelemassa pommitetun rakennuksemme perällä olevasta aukosta, jossa oli aikoinaan ollut ovi. Mietin, oliko laulumme houkutellut hänet paikalle. Kun suljimme silmämme loppurukousta varten, hän pujahti hiljaa pois.

Kun hän taas kerran ilmaantui paikalle, pyysimme häntä liittymään joukkoomme. Hänen nimensä oli Aniceta Fajardo, ja hän otti innoissaan vastaan ystävyttemme. Käydessään edelleen kokouksissamme hän sai tietoa Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista.

Koska joulukuun oli tulossa, päätimme siunata Anicetaa ja hänen perhettään joululahjoilla. Hankimme maito-, liha- ja vihannessäilykkeitä, pari huopaa sekä lääkintätarvikkeita kuten penisiliiniä Anicetan sairasta tyttärensä varten.

Jouluaattona kokosimme lahjat ja menimme Anicetan kotiin. Hän asui tyttärensä ja tämän pojan kanssa tiiliseinään nojaavien aaltopeltien alla – räjäytetyn rakennuksen raunioissa. Ihmettelimme, kuinka he selvisivät niin heppoisien suojan alla, koska sinä vuodenaikana oli paljon trooppisia sateita.

Yksi miehistämme nykäisi mangopuusta oksan ja iski sen maahan pystyyn. Löysimme pieniä paperiroskia,

joilla koristelimme oksan.

Aniceta ja hänen perheensä katselevat sitä iloiten ja hämmästellen. Kun he näkivät tuomamme lahjat, heidän ilonsa sulsi onnen ja kiitollisuuden kyyneliin. He eivät olleet nähneet tai syöneet sellaista ruokaa pitkiin aikoihin, ja he itkivät niin, etteivät ensi alkuun kyenneet puhumaan.

Koska oli jouluaatto, ajatuksemme kääntyivät kotiin ja omiin rakkaimpiimme. Minä ajattelin vain kaksi päivää aiemmin saamaani sähköttä, josta olin saanut tietää, että minusta oli tullut isä. Kerroimme toisillemme tunteistamme ja päätimme todistusemme Vapahtajasta ja palautetusta evankeliumista.

Vakuutimme tälle ihastuttavalle perheelle, että Vapahtaja rakastaa heitä. He saivat lohtua sanoistamme, ja

Nykäisimme mangopuusta oksan ja iskimme sen maahan pystyyn. Aniceta ja hänen perheensä katselevat sitä iloiten ja hämmästellen.

yöilmaa lämmitti rauhan tunne. Sitten hyvästelimme rakkaat ystävämmme ja toivotimme heille hyvää joulua.

Pian sen jälkeen minut siirrettiin toiselle alueelle, enkä enää koskaan nähnyt Anicetaa ja hänen perhettään. Mutta vuosia myöhemmin avasin *Church Almanacista* [Kirkon vuosikirja] Filippiinejä käsittelevän osion ja luin, että Aniceta Pabilona Fajardo oli ensimmäinen filippiiniläinen, joka niillä saarilla liittyi kirkkoon.¹ Mikä ihmeellinen siunaus onkaan ajatella niiden siementen tuottamaa satoa, jotka kylvettiin tuona vuoden 1945 jouluna. ■

Erwin E. Wirkus, Idaho, USA

VIITE

1. Ks. "Philippines", *Deseret News 1991–1992 Church Almanac*, s. 157; *Church Almanac*in uudemmissa numeroissa sisar Fajardon etunimi kirjoitetaan muodossa Aneleta.

Vastaus

KAIKKIIN

vaikeisiin kysymyksiin

Kun edessämme on vaikeita kysymyksiä, on vain yksi, jolla on loppujen lopuksi väliä.

R. Val Johnson
kirkon lehdet

Kysymyksiin, joita elämä meidän eteemme tuo, ei aina ole helppo vastata. Joistakin henkilökohtaisista haasteistamme – esimerkiksi oman lapsen kuolemasta, ystävän petollisuudesta tai valitettavasta taloudellisesta takaiskusta – on usein vaikea selvittää, ja tarvitsemme läheistemme myötätuntoista tukea. Toisinaan kaikkein vaikeinta tällaisissa tilanteissa on oivaltaa, että taivaallinen Isämme rakastaa meitä eikä rankaise meitä – vaikka emme vielä ymmärtäisikään koettelemuksen syytä, mikäli sellaista edes on.

Vaikeimpia kysymyksiä tulee eteemme silloin, kun kulttuurin muuttuvat muotivirtaukset tai kirkon arvostelijat uusine, joskus perättömine tietoineen asettavat kyseenalaiseksi sen, mihin me uskomme. Sellaisina aikoina voi näyttää siltä, etteivät meidän opilliset tai historialliset perustuksemme ole niin vankkoja kuin olemme

luulleet. Voimme tuntee houkuttusta epäillä totuuksia, joita olemme pitäneet itsestään selvinä, ja hengellisiä kokemuksia, jotka ovat muokanneet uskoamme.

Mitä me teemme, kun epäily hiipii sydämeemme? Onko noihin vaikeisiin kysymyksiin edes vastauksia?

On kyllä. Itse asiassa kaikki vastaukset – kaikki oikeat vastaukset – riippuvat vastauksesta yhteen ainoaan kysymykseen: luotanko Jumalaan enemmän kuin kehenkään toiseen?

Yksinkertaista mutta ei helppoa

Onko tuo lähestymistapa liian yksinkertainen? Liian helppo?

Kenties. Totuus ei aina ole ilmiselvä, etenäkään silloin, kun sen täytyy kilpailla kauniisti paketoitujen vaihtoehtojen kanssa. Usein ymmärrämme totuudesta vain osan, emmekä vielä tajua kokonaisuutta. Sitä opetellessamme kohtaamme sen epämiellyttävän mahdollisuuden, että joudumme hylkäämään epätäydellisiä mutta tähän asti lohtua tuoneita käsityksiämme. Luottamuksemme siihen, että Jumalalla on kaikki vastaukset, että Hän rakastaa meitä ja vastaa kaikkiin kysymyksiimme – omalla tavallaan, omana aikanaan – voi kuitenkin yksinkertaistaa etsimistämme. Se ei ehkä aina ole helppoa, mutta yksinkertaisesti luottaminen Jumalan neuvoihin voi turvallisesti johdattaa meidät hämmennyksen pilvien läpi.

Kirkon yleiskonferenssissa lokakuussa 2013 presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja

ensimmäisessä presidenttikunnassa, esitti tämän oivaltavan huomion:

”On luonnollista, että on kysymyksiä – vilpittömän kysymyksen terho on usein versonut ja kypsynyt ymmärryksen suureksi tammeksi. Kirkossa on harvoja jäseniä, jotka eivät olisi kerran jos toisenkin painiskelleet vakavien tai arkaluonteisten kysymysten kanssa. Yksi kirkon tarkoituksista on hoivata ja kasvattaa uskon siementä – joskus jopa epäilyksen ja epävarmuuden hiekkaisessa maaperässä. Usko on sellaisten asioiden toivomista, joita ei nähdä mutta jotka ovat totta.

Sen vuoksi rakkaat veljeni ja sisareni – rakkaat ystäväni – epäilette hän ensin epäilyksiänne ennen kuin epäilette uskoanne. Me emme saa koskaan antaa epäilyksen pitää meitä vankina ja erossa jumalallisesta rakkaudesta, rauhasta ja lahjoista, jotka koituvat uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen.”¹

Hyödyllisiä periaatteita

Kuinka me siis ryhdymme rehellisesti epäilemään epäilyksiämme? Kuinka ankkuroimme uskomme ilmoituksen vankkaan kallioon emmekä muuttuvan ihmisymmärryksen hiekkaiselle maaperälle? Seuraavien periaatteiden muistaminen saattaa olla avuksi:

PERIAATE 1: Jumala tietää rajattoman paljon enemmän kuin mitä me tiedämme. Kun edessämme on kysymyksiä – olivatpa ne henkilökohtaisia, yhteiskunnallisia tai opillisia – voimme luottaa siihen tosiasiaan, että

ROHKEUTTA PUOLUSTAA PERIAATETTA

”On mahdotonta seistä suorana silloin kun juurruttaa itsensä kulloinkin suosittujen mielipiteiden ja hyväksynnän lentohiekkaan. – – Me kaikki tunnemme pelkoa, koemme pilkkaa ja kohtaamme vastustusta. Olkoon meillä kaikilla rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Olkaa rohkeita ja lujia”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 69.

ETSI VASTAUKSIA

Voit tutkia vaikeita kysymyksiä laajemmin menemällä osoitteeseen lds.org/topics ja history.lds.org. Voit saada apua myös muista verkossa olevista lähteistä.

maailmankaikkeuden Luoja tietää paljon enemmän kuin mitä me tiedämme. Jos Hän on jo käsitellyt jotakin aihetta (eikä Hän aina ole), voimme luottaa siihen, että Hänen näkemyksensä ovat selkeämmät kuin meidän.

”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.

Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatuksenne yläpuolella.” (Jes. 55:8–9.)

PERIAATE 2: Jumala antaa meille osan tietämyksestään.

Ensimmäisen periaatteen seurauksena Jumala antaa meille tietämyksestään sen mukaan kuin Hän tietää meidän olevan valmiit vastaanottamaan ja Hän on valmis antamaan. Meidän täytyy vain valmistautua vastaanottamaan tietoa ja sen jälkeen pyrkiä saamaan sitä. Pyhät kirjoitukset vastaavat moniin kysymyksiin. Yksi tämän elämän suurista nautinnoista on saada opetusta Pyhäältä Hengeltä, kun Hän käyttää pyhiä kirjoituksia ilmoittaessaan tietoa ”rivin rivin päälle, opetuksen opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla” (2. Nefi 28:30) vastauksena ututteraan tutkimiseemme.

Joillakin kysymyksillä, etenkin historiaan liittyvillä, on järkevät selitykset, ja mitä enemmän tietoa rehellinen tutkimus paljastaa, sitä selkeämmiksi näkemyksemme muodostuvat.

Me olemme siunattuja siinäkin, että meillä on eläviä profeettoja ja

apostoleja, jotka opettavat meitä taivaallisen innoituksen avulla. Meidän ei tarvitse ajatella ”kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä”. Me voimme luottaa siihen, että heidän yhteinen opastuksensa auttaa meitä kaikkia pääsemään ”yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen”. (Ks. Ef. 4:11–15.)

PERIAATE 3: Voimme luottaa Jumalan rakkauteen. Jumala rakastaa meitä paljon enemmän kuin voimme kuvitella. Me olemme Hänen lapsiaan, ja Hän haluaa meidän palaavan luokseen täysin kehittyneinä, kirkastettuina olentoina, jotka kykenevät tulemaan Hänen kaltaisikseen (ks. Moos. 1:39). Kaikki Hänen meille antamansa neuvot annetaan pohjattomasta rakkaudesta meidän iankaikkiseksi siunaukseksemme. Voimme luottaa tuohon rakkauteen täydellisesti.

”Ihmeellinen on sinun armosi, Jumala! Sinun siipiesi suojaan rientävät ihmislapset.” (Ps. 36:8.)

PERIAATE 4: Meidän täytyy pyrkiä saamaan hengellisiä vahvistuksia. Meidän ei pitäisi hämmästyä, että niin suuri osa maailman viisaudesta näyttää olevan vastoin Jumalan viisautta. Mehän elämme – jumalallisen suunnitelman mukaan – langenneessa maailmassa, jossa meidät on erotettu pois Herran edestä ja mielestä. Sellaisten olosuhteiden vuoksi voi olla vaikeaa ymmärtää sitä, mikä on Jumalan, sillä ”kuka muu kuin ihmisen oma henki tietää, mitä ihmisessä on? Samoin vain Jumalan Henki tietää, mitä Jumalassa on. – –

Ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta. Hän ei pysty tajuamaan sitä, koska sitä on tutkittava Hengen avulla.” (1. Kor. 2:11, 14.)

Jos haluamme ymmärtää sitä, mikä on Jumalan, emme voi luottaa siinä

pelkästään ihmisviisauteen. Me tarvitsemme yhteyden Jumalan Henkeen, ”jotta tietäisimme, mitä hän on lahjoittanut meille. – – Me käytämme Hengen – – opettamia sanoja ja selitämme hengelliset asiat Hengen avulla.” (1. Kor. 2:12–13.)

Kun meidät kastetaan ja konfirmoidaan Kristuksen kirkon jäseniksi, me saamme Pyhän Hengen lahjan. Sen lahjan avulla voimme oppia Hengeltä ja saada Hänen lohduttavat vahvistuksensa totuudesta. Sellaisten hengellisten vahvistusten saaminen karkottaa epäilyksen varmemmin kuin vakuuttavinkaan logiikka ja on kaikkien niiden ulottuvilla, jotka etsivät totuutta rukoilemalla vilpittömästi, tutkimalla uutterasti ja olemalla kuuliaisina Herran käskyille.

”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Matt. 7:7.)

PERIAATE 5: Meidän täytyy ehkä turvata Herraan. Joskus epäonnistumme, kun yritämme ymmärtää

meitä vaivaavia koettelemuksia ja kysymyksiä. Emme saa ymmärrystä parhaista pyrkimyksistämme huolimatta. Taivaat tuntuvat sulkeutuneen. Juuri silloin luottamus Jumalaan antaa meille kärsivällisyyttä turvata Häneen. Kaikkiin kysymyksiin ei vastata välittömästi eikä edes tämän elämän aikana. Kaikki koettelemukset eivät helpota ennen kuin ruumis ja henki erkanevat. Mutta jos rakastamme Jumalaa enemmän kuin mitään muuta, jos luotamme Hänen rakkauteensa meitä kohtaan, voimme kestää uskossa siihen päivään asti, jolloin väliverho kohoaa ja kaikki selkenee.

”Anna tiesi Herran haltuun, turvaa häneen. Hän pitää sinusta huolen!

Hän antaa syyttömyytesi käydä esiin kirkkaana kuin aamun valo. Sinun oikeutesi loistaa kuin keskipäivän aurinko.

Ole ääneti Herran edessä, odota hänen apuaan!” (Ps. 37:5–7.) ■

VIITE

1. ”Tulkaa, liittykää joukkoomme”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 23.

David L. Beck
Nuorten Miesten
ylijohtaja

VAPAHTAJA JA SAKRAMENTTI

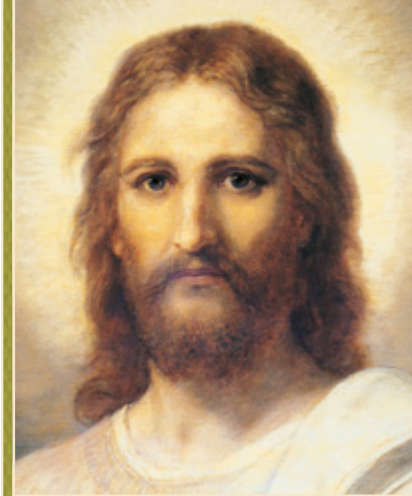
MINUN SAKRAMENTTI- KOKEMUKSENI

Niin kauan kuin muistan, minua on kehoitettu ajattelemaan sakramentin aikana Jeesusta Kristusta. Kun jaoin sakramentin ensimmäistä kertaa viime joulukuussa, minut valtasi rauhan ja pyhyiden tunne. Tunsin Hengen kertovan minulle, että autoin muita tulemaan Kristuksen luokse. Olen kiitollinen siitä, että taivaallinen Isä luottaa minuun niin paljon, että saan palvella Häntä ja auttaa muita.

Jacob R., 12, Idaho, USA

Kun nautit sakramentin, uudistat liittosi muistaa Vapahtajan aina.

VAPAHTAJAN MUISTAMINEN

Jotta sinä ja perheesi muistaisitte Vapahtajan, voisitte tutkia aineiston *Tule ja seuraa minua* oppiaihetta ”Kuinka voin auttaa muita saamaan sakramentista merkityksellisen kokemuksen?” osoitteessa lds.org/go/491214. Sivulla olevaa videota ”Muista Hänet aina” voidaan käyttää voimallisena perheillan lähdeaineistona.

Mitä sinä ajattelet, kun nautit sakramenttileivän ja -veden tai kun valmistat, siunaat tai jaat sakramentin? Monet meistä pohdiskelevat liittojamme ja sitä, millä tavoin me elämme. Me ajattelemme syntejämme ja rukoilemme anteeksi-antoa ja päätämme tehdä paremmin.

Ne ovat tärkeitä osia sakramenttitoimituksessa. Sen lisäksi on muutakin pohdiskeltavaa – jotakin niin syvällistä ja erityistä, että se kuuluu jopa osana sakramenttirukouksiin – nimittäin Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, maailman Vapahtajan muistaminen. Ne, jotka syövät leivän, lupaavat syödä sen Pojan ruumiin muistoksi ja muistaa Hänet aina (ks. OL 20:77). Samalla tavoin ne, jotka juovat veden, lupaavat juoda sen Pojan veren muistoksi ja muistaa Hänet aina (ks. OL 20:79).

Päätös muistaa Vapahtaja ja Hänen sovituksensa ja uhrinsa on olennainen osa tätä toimitusta. Kuten vanhin Jeffrey R. Holland kahden-toista apostolin koorumista on opettanut: ”Sakramenttirukousten yksinkertaisessa ja kauniissa kielessä

tärkeimpänä sanana tuntuu olevan sana *’muistaa’*. – Molemmissa rukouksissa *painotetaan* sitä, että me muistaisimme Kristuksen. Näin me sakramentin nauttiessamme todistamme, että tulemme aina muistamaan Hänet, jotta Hänen Henkensä aina olisi kanssamme.”¹

Vapahtaja painotti näitä samoja asioita, kun Hän asetti sakramentin ollessaan apostoliensa kanssa Jerusalemissa pääsiäisenä. Se oli Hänen viimeinen iltansa palvelutyössään kuolevaisuudessa – samana yönä Hän kärsi meidän puolestamme Getsemanen puutarhassa, ja sen jälkeen Hän kärsi vielä ristillä. Esimerkiksi annettuaan heille leipää syötäväksi Hän sanoi: ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.” (Luuk. 22:19–20; ks. myös Matt. 26:26–28.)

Kun Vapahtaja oli ensimmäistä päivää nefiläisten luona Amerikan mantereella, Hän opetti heillekin sakramenttitoimituksen. Jälleen Hän neuvoi heitä nauttimaan sakramentin Hänen ruumiinsa ja verensä muistoksi ja kertoi heille, että kun he tekevät niin, ”se on todistuksena Isälle siitä, että te aina muistatte minut” (3. Nefi 18:7). Sitten Hän lupasi heille: ”Jos te aina muistatte minut, minun Henkeni on oleva teidän kanssanne” (3. Nefi 18:7, 11).

Miten ihmeellinen siunaus! Maailmassa, joka on täynnä haasteita ja sekasortoa ja jonka houkutukset yrittävät jatkuvasti johtaa meitä harhaan, voisimmeko saada sen tärkeämpää

lahjaa? Kun Henki on meidän kanssamme, voimme ”tietää totuuden kaikesta” (Moroni 10:5). Se antaa meille voimaa ja viisautta elää tavalla, jolla Herra haluaa meidän elävän, tehdä oikeita valintoja, palvella uskollisesti ja tulla Hänen kaltaisikseen.

Kun nautit sakramentin joka viikko, mitä voit tehdä muistaaksesi Hänet? Mitä voit tehdä, jotta muistaisit Hänet *aina* – tulevan viikon ajan ja kautta koko elämäsi?

Kehotan sinua pohtimaan näitä kysymyksiä ja sitoutumaan siihen, että muistat Vapahtajan aina. Tulet hämmästyttämään sitä, kuinka se muuttaa elämääsi. ■

VIITE

1. ”Tehkää tämä minun muistokseni”, *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 68.

MILTÄ TUNTUU OLLA AIVAN UUSI KÄÄNNYNNÄINEN

*Voit auttaa uusia jäseniä, kun ymmärrät,
mitä he käyvät läpi.*

Ne, jotka varttuvat kirkon piirissä, pitävät kirkkoon liittyviä asioita aivan tavallisina. He ovat tottuneet kokousten säännönmukaisuuksiin, rakennukseen, jossa kokoukset pidetään, sekä kirkossa käytettävään pukeutumistapaan. Sellaiset asiat kuin puheiden pitäminen sakramenttikokouksessa, kymmenysten ja paastouhrien maksaminen sekä paastoaminen kerran kuussa ovat vain osa elämää. Viisauden sanan mukaan eläminen, palvelutehtävien vastaanottaminen ja siveyden lain mukaan eläminen ovat kaikki asioita, joita he ovat oppineet tekemään.

Käännynnäisiltä kaiken tuon omaksuminen voi kuitenkin vaatia paljon sopeutumista. Tietenkin se, että saa todistuksen evankeliumin totuuksista, on ensimmäinen askel jäsenyyteen Kristuksen kirkossa. Mutta se, että henkilöllä on todistus, ei tarkoita sitä, että siirtyminen elämään kirkon jäsenenä olisi helppoa.

Kirkko voi vaikuttaa hyvin erilaiselta

Ajatellaan vaikka omaa esimerkkiäni. Minulla oli kirkkoon kuuluvia ystäviä 13-vuotiaasta asti, ja lopulta liityin itsekin kirkkoon 19-vuotiaana. Mutta vaikka olin noina vuosina saanut tietää paljon kirkon kulttuurista, siirtymävaiheeni oli silti vaikea. Minusta kirkon kulttuuri ja sen käytännöt olivat niin erilaisia, että ne vaikuttivat jotenkin kummallisilta.

Minä vartuin kirkossa, joka oli monin tavoin aivan erilainen kun se, jonka sinä tunnet tai opit tuntemaan. Kirkossa papit ja kuorolaiset pukeutuivat pitkiin kaapuihin. Jumalanpalveluksen aikana – joka vastaa sakramenttikokousta – papit saarnasivat ja hoitivat kaiken puhumisen. Joka sunnuntai me kaikki lausimme yhteen ääneen Isä meidän -rukouksen ja lauloimme aina laulun "Nyt kiitä Herraa, kaikki maa". Pienokaiset kastettiin pirskottamalla vettä heidän

päänsä päälle, mutta konfirmoiminen tapahtui vasta noin 14-vuotiaana.

Sakramentissa käytimme veden sijaan viinirypälemehua, ja lukiolaiset kävivät pyhäkoulua yhdessä aikuisten kanssa luokassa, jossa keskusteltiin ajankohtaisista yhteiskunnallisista aiheista.

Rakennuskin oli erilainen kuin ne myöhempien aikojen pyhien rakennukset, joissa olin käynyt. Meillä oli suuri kirkko, joka oli rakennettu Euroopassa olevien kristillisten kirkkojen mallin mukaan. Siinä oli korkea terävähuippuinen katto ja kookkaat ikkunat lasimaalauksineen. Kuoroparvella oli risti. Kirkon edessä oli kaunis, korkea kellotorni. Rakastin sen kellon soittamista kirkonmenojen jälkeen. Se oli niin painava, että pieni lapsi kiikkui sitä soittaessaan köyden mukana ylös ja alas.

Meidän tapamme ja sovelias käyttäytyminenkin olivat erilaisia. Meille opetettiin, että oli ihan sopivaa juoda alkoholia tai tupakoida. Oli ihan sopivaa, että jo teini-ikäisellä oli poika- tai tyttöystävä. Itse asiassa meille opetettiin, että jos uskoimme olevamme rakastuneita, saimme jopa harastaa seksiä ennen avioliittoa. Emme koskaan puhuneet todistuksesta. Kun koin ensimmäistä kertaa paasto- ja todistuskokouksen – vau! En ollut uskoa, kuinka oudolta se vaikutti. Minun kirkossani ei kukaan koskaan noussut sillä

ENSIMMÄINEN PUOLI VUOTTA KASTEENI JÄLKEEN OLI TODELLA VAIKEA. SELVISIN SIITÄ JUURI JA JUURI. KAIKKI OLI KOVIN ERILAISTA ...

tavalla kertomaan uskonkäsityksistään.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon tuleminen ei tarkoittanut pelkästään sitä, että omakseen uusia oppeja – esimerkiksi kuolevaisuutta edeltävä elämä ja kaste kuolleiden puolesta. Se tarkoitti muutosta myös kulttuurissa, elämäntavassa ja odotuksissa. Noiden eroavuuksien käsitteleminen oli rankka polku kuljettavaksi.

Ensimmäinen puoli vuotta kasteeni jälkeen oli todella vaikea. Selvisin siitä juuri ja juuri. Kaikki oli kovin erilaista, etenkin siitä syystä, että kävin kirkossa ilman perhettäni. En vielä kukaan ymmärtänyt tiettyjä opillisia kohtia, ja tunsin myös etäännyväni menneisyydestäni.

Onneksi kirkkoon kuuluvat ystäväni olivat kärsivällisiä, ystävällisiä ja uskollisia. He veivät minut toimintoihin, kutsuivat minut kotiinsa päivälliselle ja perheiltaan ja rukoilivat kanssani. Se vaikutti suuresti siihen, etten pelkästään liittynyt

kirkkoon vaan myös pysyin aktiivisena ja sain voimaa silloin kun todistukseni horjui. Olen heille suuressa kiitollisuudenvelassa, koska he auttoivat minua ymmärtämään asioita.

Seuraavissa kertomuksissa kaksi nuorta jäsentä kertoo kirkkoon liittymisen kokemuksistaan ja siitä, kuinka he saivat voimaa selviytyä. Kun luet heidän kokemuksiaan, mieti, mitä voisit tehdä auttaaksesi jotakuta uutta käännyttäistä tai aktiivisuuteen palaavaa saamaan voimaa sopeutua joukkoon sosiaalisesti, tutustua kirkon kulttuuriin ja kasvaa hengellisesti.

Odotin vuosia päästäkseni kasteelle

Kun olin lukiossa, päätin liittyä kirkkoon tavattuani lähetyssaarnaajat englannintunneilla ja opiskeltuani heidän kanssaan. Kun kerroin vanhemmilleni, että haluan tulla kastetuksi, he suhtautuivat asiaan aika huonosti. He eivät tienneet paljonkaan kirkosta ja pelkäsivät, että joutuisin mukaan johonkin vaaralliseen. He luulivat, että kirkko

**MINUN TÄYTYI RAKENTAA
USKOANI JA TODISTUSTANI
RUKOUKSELLA, PYHIEN KIRJOITUSTEN
LUKEMISELLA JA NYKYAJAN
PROFEETTOJEN SANOILLA -
ITSEKSENI.**

MITÄ KÄÄNNYNNÄISILLÄ ON EDESSÄÄN

Seuraavassa on haasteita, joita uusilla käännyttäisillä on edessään. Kuinka sinun ystävyttesi voisi auttaa heitä kohtaamaan haasteensa?

1. Vaikeudet ymmärtää uutta oppia.
2. Erilaisen mediasäilyksen, musiikin, elokuvien ja kirjojen valitseminen.
3. Pyhissä kirjoituksissa olevan kielenkäytön ymmärtäminen.
4. Sen kestäminen, ettei saa hyväksyntää kirkkoon kuulumattomalta perheeltä ja ystäviltä.
5. Erilaisten vaatteiden käyttäminen.
6. Ajan varaaminen kirkossa ja seminaarissa käymiseen.
7. Jumalanpalvelukseen kuuluvien uusien käytäntöjen ja tapojen oppiminen.
8. Tottumusten, kielenkäytön ja ajattelutavan muuttaminen.
9. Sopeutuminen myöhempien aikojen pyhien sosiaaliseen kulttuuriin.
10. Erityisten myöhempien aikojen pyhien käyttämien sanojen, kuten *evankeliumi*, *luopumus* ja *palautus*, ymmärtäminen.

haittaisi opiskelujani ja etten kaikkien sääntöjen vuoksi voisi nauttia elämästä. He eivät antaneet minun mennä kasteelle kahteen ja puoleen vuoteen.

Minua koeteltiin aivan alusta asti. Niinä vuosina ennen kuin sain mennä kasteelle, rukoilin yhä uudelleen voimaa ja tarvittavaa uskoa pysyä uskossani. En voinut käydä kirkossa enkä tavata jäseniä tai lähetyssaarnaajia. Minun täytyi rakentaa uskoani ja todistustani rukouksella, pyhien kirjoitusten lukemisella ja nykyajan profeettojen sanoilla – itsekseni. Jouduin jäämään pois monista mielenkiintoisista ohjelmista ja hauskoista toiminnoista.

Kun muutin Roomaan opiskellakseni yliopistossa, piispastani tuli tosi ystävä, joka seisoi rinnallani, kun vanhempani olivat todella vihaisia. Hän opetti minulle, että kaikesta huolimatta minun oli erittäin tärkeää rakastaa vanhempiani.

Kun minut lopulta kastettiin, monet seurakunnan jäsenistä tulivat paikalle ja tukivat minua. Liityin kuoroon ja sain siellä monia ystäviä. Heidän ystävyytensä ja ystävällisyytensä saivat oloni kotoisaksi.

Kun olemme uskollisia Jeesuksen Kristuksen opetuksille ja seuraamme Hänen esimerkkiään rakastamalla muita ja huolehtimalla heistä, uudet käännyttäiset ja tutkijat huomaavat, ettemme vain puhu vaan myös toimimme.

Ottavio Caruso on Italiasta ja palvelee tällä hetkellä kokoaikaisessa lähetystyössä.

En sopinut joukkoon

Liityin kirkkoon ollessani 13-vuotias. Minulla oli todistus evankeliumista, mutta minua kiusasi silti tunne siitä, etten oikein sopinut kirkossa joukkoon. Kaikki muut tunsivat laulut ja pyhien kirjoitusten kertomukset, minä en. Kaikilla muilla oli muistonsa Alkeisyhdistyksen toiminnoista tai perheillan oppiaiheista, minä en ollut ikinä osallistunut kumpaankaan.

Mutta sen lisäksi kaikilla tuntui olevan samanlaiset mielenkiinnon kohteet ja mielipiteet – joskus hyvinkin

**TE OLETTE KIVOJA IHMISIÄ,
JA MINÄKIN OLEN
KIVA IHMINEN. MUTTA
OLEMME VAIN LIIAN
ERILAISIA.
MINÄ EN KUULU TÄNNE.**

voimakkaat mielipiteet, jotka olivat päinvastaisia kuin omani – aivan kaikesta aina elokuvista ja politiikasta tiettyjen pyhien kirjoitusten kohtien tulkinnaan. Minulla oli tapana katsella kaikkia ympärilläni nyökytteleviä ja ajatella: ”Te olette kivoja ihmisiä, ja minäkin olen kiva ihminen. Mutta olemme vain liian erilaisia. Minä en kuulu tänne.”

Kamppailin noiden tunteiden kanssa useita vuosia. Sitten muistin ja luin uudelleen kertomuksen Sakkeuksesta kohdasta Luuk. 19. Koska hän oli publikaani, hän oli epäsuosittu ja häntä pidettiin syntisenä. Mutta kun Jeesus kulki Sakkeuksen kotikaupungin läpi, tämä kiipesi puuhun nähdäkseen väkijoukon yli. Hän ei välittänyt siitä, mitä muut hänestä ajattelivat. Juuri tuo puuhun kiipeäminen – väkijoukosta erottautuminen – antoi hänelle mahdollisuuden saada hyvin

kauniin ja henkilökohtaisen kokemuksen Vapahtajan kanssa. Lukiessani ymmärsin, etteivät ulkopuolisena olemisen tunteeni tulleet Kristukselta. Jeesus otti muut mukaan ja antoi anteeksi. Hän etsi aktiivisesti niitä, joita tuomittiin ja jotka hylättiin – niitä, jotka tuntuivat erilaisilta.

En voi väittää, etten sen koommin olisi tuntenut olevani sopimaton joukkoon. Joskus olen tuntenut niin. Olen kuitenkin oppinut, että ne asiat, jotka tekevät minusta erilaisen – ulkoinen olemukseni, kuinka toiset katsovat minuun, asiat, joihin suhtaudun intohimoisesti, näkemykseni maailmasta – ne eivät ole syitä jäädä pois. Ne ovat syitä, miksi kirkko tarvitsee meitä kaikkia kaikkine eri kykyinemme, vahvuuskinemme ja näkökulminemme. ■

Elaine Vickers asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Sakkeus kiipesi puuhun nähdäkseen väkijoukon yli, kun Kristus kulki hänen kotikaupunkinsa läpi.

OSALLISTU KESKUSTELUUN

Mitä voisit pohtia

- Millaiset muutokset tekevät kirkkoon liittymisen vaikeaksi jollekin ihmiselle?
- Kuinka sinun ystävyttesi voisi auttaa jotakuta palaamaan takaisin kirkkoon tai pysymään vahvana kirkossa?

Mitä voisit tehdä

- Kirjoita luettelo haasteista, joita käännyneiden on usein voitettava, ja aseta tavoitteita, kuinka voit auttaa heitä.
- Kutsu uusi käännyttäjä tai vähemmän aktiivinen ystävä avuksesi järjestämään jokin toiminta luokassasi tai koorumissasi.
- Kerro kokemuksistasi kirkossa, kotona tai verkossa.

”Mitä minun pitäisi tehdä, kun minua pilkataan koulussa siksi, että noudatan kirkon tasovaatimuksia?”

Jos sinua pilkataan siksi, että noudatat kirkon tasovaatimuksia, voit pitää sitä tilaisuutena edustaa Jeesusta Kristusta. Ole kunnioittava ja hyvántah-
toinen. Jos tunnet innoitusta, voit selittää, miksi elät niin kuin elät. Voit halutessasi käyttää *Nuorten voimaksi* -kirjasta apuna, kun kerrot omista tasovaatimuksistasi. Luo Hengelle otollinen ilmapiiri, jotta Hän voi koskettaa ikätovereidesi sydäntä. Henki voi auttaa sinua tietämään, mitä sinun pitää sanoa.

Voit myös saada neuvoja vanhemmiltasi, kirkon johtohenkilöiltä tai kokoaikaisilta lähetyssaarnaajilta. Kysy heiltä, kuinka he ovat suhtautuneet samanlaisiin tilanteisiin.

Joskus voit tuntea kiusausta kiistellä toisten kanssa uskonnäkökäsityksistäsi. Muista kuitenkin, että ”se, jossa on kiistelyn henki, ei ole [Kristuksesta]” (3. Nefi 11:29).

Toisinaan voit kokea painostusta antaa periksi ja lakata noudattamasta kirkon tasovaatimuksia. Ole vahva. Lujana pysyminen ei pelkästään siunaa omaa elämääsi rauhalla vaan se voi myös olla siunauksena ikätovereidesi elämässä. Sinun esimerkiksi voi kannustaa heitä tekemään vanhurskaita päätöksiä.

Turvaudu Vapahtajan esimerkkiin saadaksesi rohkeutta. Vapahtajaa pilkattiin totuuden puolustamisesta (ks. Jes. 53). Hän tietää täsmälleen, miltä sinusta tuntuu. Hän suoritti sovitustyön *sinun* puolestasi ja kävi läpi samat koettelemukset, joita sinä kohtaat. Hän on sinun kanssasi. Tutki enemmän Hänen elämänsä, niin voit näissä tilanteissa olla Hänen kaltaisensa.

Pidä kiinni rautakaiteesta

Kun ihmiset pilkkaavat minua koulussani, ajattelen Lehin näkyä suuresta ja avarasta

rakennuksesta: ”Se oli täynnä ihmisiä, sekä vanhoja että nuoria, sekä miehiä että naisia; ja heidän pukeutumistapansa oli tavattoman hieno; ja he pilkkasivat ja osoittelivat sormellaan niitä, jotka olivat tulleet puulle ja olivat nauttimassa hedelmää” (1. Nefi 8:27). Olen kuin Lehi. En koskaan päästä irti tästä rautakaiteesta, joka johtaa iankaikkiseen elämään.

Pierre S., 18, Haiti

Vie evankeliumia eteenpäin

Kun eräs ystäväni ja minä suoritimme hyveellisyyden arvoon liittyvää

projektia Edistymisen-ohjelmassa, luimme Mormonin kirjaa koulussa välitunneilla. Opettajamme ja luokkatoverimme alkoivat pilkata meitä. Välillä halusin lopettaa lukemisen, mutta en yksinkertaisesti voinut jättää pyhiä kirjoituksia kotiini. Jatkoimme koulussa lukemista, eikä meitä ajan myötä enää pilkattu. Yksi ystävästämmä kiinnostui evankeliumista ja Edistymisen-ohjelmasta. Me annoimme hänelle kirjasen ja kolmoissidoksen, ja sen jälkeen olemme kertoneet hänelle evankeliumista. Hänen veljensäkin kiinnostui evankeliumista. He lukevat kumpikin Mormonin kirjaa.

Kimberly A., 16, Brasilia

Ole esimerkki

Minun koulussani monikaan oppilas ei tunne evankeliumia. Luulen, että parasta, mitä voit tehdä, on osoittaa ihmisille, kuinka evankeliumin mukainen elämä vaikuttaa sinuun myönteisellä tavalla. Kun olet ystävälinen ja kunnioittava, sanoivatpa he sinulle mitä tahansa, näytät hienoa esimerkkiä, ja he kunnioittavat sinua ja uskonkäsityksiäsi enemmän. Muis- taessaan sinun esimerkkisi nuo samat ihmiset voivat myöhemmässä vai- heessa olla valmiita ottamaan vastaan lisää tietoa evankeliumista!

Kelsey P., 14, Florida, USA

Lausu todistuksesi

Kun opit tietämään, mitä siunauksia saa tasovaatimusten mukaisesta elämästä, sinun ei tarvitse hävetä, kun sinua pilkataan. Voit opettaa tasovaa- timuksia ja lausua todistuksesi niiden mukaisesta elämästä. Ikätoverisi voivat oppia ja täytyä Hengellä, kun todistat muille evankeliumista.

Emmanuel A., 16, Ghana

Muista, kuka olet

Luokkatoverini ja jopa ystäväni kehottavat minua pukeutumaan koulun tilaisuuksiin tavalla, joka ei ole Jumalan silmissä sovelias. He sanovat: ”Sinun täytyy näyttää söpöltä. Sinun täytyy näyttää erilaiselta.” Joskus he sanovat, että minun on unohdettava uskonkäsitykseni, jotta sopeutuisin muiden joukkoon tässä maailmassa.

Mutta minä aina kieltäydyn. Minä tiedän, että todellinen minäni on uskollinen ja eroaa siitä, mikä on maailmasta. Ei haittaa, jos he eivät pidä siitä, että olen oma itseni. Kyse ei ole siitä, mitä muut sanovat, vaan kyse on siitä, että noudatan taivaalli- sen Isän tapoja.

Jazzy C., 19, Filippiinit

Ole lähetyssaarnaaja

Minulla on ollut paljon kokemusta evankeliumin tasovaatimusten mukaisesta elämästä koulussa. Olen oppi- nut, että se on meille erinomainen tilaisuus vahvistaa todistustamme ja osallistua lähetystyöhön. Aina kun huomaan olevani sellaisessa tilanteessa ja pidän tasovaatimukseni korkeina, olen tyytyväinen itseeni, koska käyt- täydyn niin kuin Jumala haluaa minun käyttäytyvän. Älä koskaan jätä epäilystä siitä, kuka olet ja mihin uskot.

Hiram D., 18, Brasilia

RAVITSE TODISTUSTASI

”Pyyntöni -- on, että teillä on rohkeutta edustaa lujina totuutta ja

vanhurskautta. Koska yhteiskun- nan nykysuuntaus on kaukana Herran meille antamista arvoista ja periaatteista, te joudutte melko varmasti puolustamaan sitä, mihin uskotte. Ellei todistuksenne juuria ole istutettu lujasti, teidän on vaikeaa pitää puolianne niiden pilkkaa vastaan, jotka kyseenalais- tavat uskonne. -- Todistuksenne, kun sitä ravitaan alinomaa, pitää teidät turvassa.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Olkaa rohkeita”, Liahona, toukokuu 2009, s. 126.

UUSI KYSYMYS

”Tunnen riittämättö- myyttä ruusutyttö- jen luokan johtajana. Kuinka voin olla parempi johtaja?”

Lähetä vastauksesi ja halutessasi korkeareso- luutioinen valokuvasi 15. tammikuuta 2015 mennessä sivustolla liahona.lds.org (napsauta kohtaa ”Submit Your Work”), sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Sähköpostiviestiäsi tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymä- aika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjalli- nen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempasi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

ENKELEITÄ EI TARVITTUKAAN

Sinä jouluaamuna guatemalalaisessa sairaalassa emme voineet pyytää enkeleitä laulamaan. Mutta voimme itse tehdä sen.

Jeniann Jensen Nielsen

lotulituksia ja sähköisiä, iloisen kirjavia seimiasetelmia ja juhla-aterioita täytettyine tamaleineen – sitä on joulu Guatemalassa. Olin siellä kokoaikaisena lähetyssaarnaajana ja koin nuo perinteet kovin erilaisina kuin omat amerikkalaiset perinteeni. Minulla oli koti-ikävä, ja luulin, että joulustani tulisi onneton.

Toverini sisar Anaya sanoi, että kokisimme iloa jouluna palvelemalla muita. Hän ehdotti, että viettäisimme aamun laulamalla sairaalassa, ja kutsuimme muita lähetyssaarnaajia mukaamme.

Kun lähestyimme sisäänkäyntiä, katselin ihmisiä, jotka jonottivat nähdäkseen rakkaansa. He näyttivät murheelisilta pölyisissä sandaaleissaan ja kauhtuneissa vaatteissaan. Me odottelimme heidän kanssaan. Kun meidät vihdoin päästettiin sisään rakennukseen, kävelimme pitkin kapeita käytäviä, joiden vihreä maali halkeili ja joissa oli sementtilattiat. Lääkkeiden ja sairauden haju oli läpitunkeva.

Näin himmeässä valossa potilaita sängyissään suuressa salissa, jossa ei ollut nimeksikään raitista ilmaa tai yksityisyyttä. Siellä he makasivat, jotkut siteisiin kiedottuina, jotkut tiputuksessa, jotkut kytkettyinä laitteisiin, jotka auttoivat heitä hengittämään. Jotkut valittivat hiljaa. Toiset nukkuivat. Ihmettelin, miksi olimme tulleet. Suurin osa

pienestä lähetyssaarnaajajoukostamme seisoivat ovensuussa tietämättä, mitä tehdä.

Mutta ei sisar Anaya. Hän kävi jokaisen sängyn luona, tervehti sairaita, kyseli heidän kuulumisiaan ja toivotti heille hyvää joulua. Hänen rohkeutensa muistutti meitä muita siitä, miksi olimme tulleet, ja aloimme laulaa joululauluja, ensin ihan hiljaa ja sitten vähän varmemmin. Jotkut potilaista hymyilivät, jotkut vain makasivat paikoillaan eivätkä tuntuneet huomaavan mitään, ja jotkut hyräilivät mukana.

Sisar Anaya, joka lauloi laulukirja kädessään, lähestyi erästä siteisiin kiedottua naista. Nainen alkoi hiljaa itkeä, ja toverini silitti rakastavasti hänen hiuksiaan. Nainen sanoi silmät kyynelissä: ”Te olette enkeleitä. Te olette enkeleitä.”

En koskaan unohda sisar Anayan vastausta. ”Ei, sinä et kuule enkeleitä”, hän vastasi. ”Sinä kuulet myöhempien aikojen pyhiä.”

Kun Jeesus Kristus syntyi, enkeli ilmoitti Hänen syntymästään ja suuri taivaallinen sotajoukko ylisti Jumalaa (ks. Luuk. 2:8–14). Ajattelen noita enkeleitä joka joulu.

Mutta ajattelen myös sisar Anayaa. Muistan, kuinka hän kannusti meitä laulamaan sairaalassa ja kuinka koimme iloa levittämällä iloa. Muistan, kuinka hän silitti sen sairaan naisen hiuksia. Ja muistan, ettei minun tarvitse olla enkeli palvellakseni muita. Voin palvella heitä myöhempien aikojen pyhänä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

TEE TILAA

"Jokainen meistä on majatalon pitäjä, joka päättää, onko Jeesukselle tilaa!"

Vanhin Neal A. Maxwell (1926–2004) kahdentoista apostolin koorumista,
"Painakaa tämä sydämeenne", *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 64.

Vanhin
Mervyn B. Arnold
seitsemänkymmenen
koomista

Missä minä olen?

Kuinka huomaat omat hengelliset
lahjasi ja kykysi ja kehität niitä

*Taivaallinen Isä on antanut
sinulle hengellisiä lahjoja ja
kykyjä auttaakseen sinua
tulemaan siksi, joksi Hän
haluaa sinun tulevan.*

Pyhissä kirjoituksissa on paljon kysymyksiä, jotka saavat meidät pohtimaan omaa elämäämme. Yksi ensimmäisistä Raamatussa olevista kysymyksistä esitettiin Aadamille sen jälkeen kun hän oli nauttinut kiellettyä hedelmää. Kehotan sinua pohtimaan, kuinka tämä kysymys voisi soveltua omaan elämäsi:

”Mies ja nainen menivät Jumalaa piiloon puutarhan puiden sekaan.

Herra Jumala huusi miestä ja kysyi: *’Missä sinä olet?’* (1. Moos. 3:8–9, kursivointi lisätty.)

Herra on kaikkietävä, joten voimme olla varmoja, että Hän tiesi, missä Adam ja Eeva piileskelivät. Jos Herra tiesi, missä he olivat, mitä Hän oikeastaan kysyi?

Todennäköisimmin tämä kysymys sai Aadamin ja Eevan ajattelemaan sitä, mitä heidän elämässään oli

tapahtumassa. Voisimme esittää itsellemme samanlaisia kysymyksiä. Esimerkiksi: Missä kohdassa liittopolkua me olemme matkallamme kohti iankaikkista elämää? Mitä lahjoja ja kykyjä taivaallinen Isämme antoi meille kuolevaisuutta edeltävässä elämässä auttamaan meitä tällä polulla? Mitä muita lahjoja ja kykyjä meidän tulee hankkia pyrkiessämme tulemaan siksi, joksi Herra haluaa meidän tulevan?

Presidentti Joseph F. Smith (1838–1918) on sanonut: ”Ihminen sikisi ja syntyi henkenä taivaallisista vanhemmista ja kasvoi aikuiseksi Isän iankaikkisissa asumuksissa ennen tulemistaan maan päälle ajalliseen [fysiseen] ruumiiseen.”¹ *Evankeliumin periaatteet* -oppikirjassa meille opetetaan: ”Taivaallinen Isämme tietää, keitä me olemme ja mitä me teimme ennen kuin tulimme tänne. Hän on päättänyt, milloin ja missä me kukin synnymme, jotta voimme saada ne opetukset, joita me henkilökohtaisesti tarvitsemme, ja voimme *tehdä eniten hyvää yksilöllisillä lahjoillamme ja persoonallisuudellamme.*”²

Taivaallinen Isä on asettanut sinut parhaaseen paikkaan, jossa voit

käyttää hengellisiä lahjojasi ja kehitteä kykyjäsi. Missä hyvänsä asutkin ja elätpä millaisissa olosuhteissa tahansa, voit päättää, että menestyt haasteistasi riippumatta. Älä ikinä anna periksi. Kulje eteenpäin. Älä luovuta. Muista, että se, mitä teet sillä, mitä sinulla on, tekee sinusta sen, kuka olet.

Aadamin ja Eevan esimerkki voi antaa meille paljon toivoa. Kun he olivat rikkoneet käskyn olla nauttimatta kiellettyä hedelmää, heidät karkotettiin kauniista puutarhasta, maa kirottiin, orjantappuroita ja ohdakkeita ilmaantui ja heidän täytyi tehdä työtä ja viljellä maata elannokseen. He eivät antaneet periksi. He ryhtyivät työhön, kuten Herra oli käsenyt heitä (ks. Moos. 5:1). Heidän poikansa Kain teki erittäin huonon valinnan, mutta he jatkoivat vanhurskasta elämäänsä ja opettivat lapsiaan edelleen.

Ben-sedän löytö

Minulla on setä, joka pyrki jatkuvasti kehittämään ja lisäämään taivaalliselta Isältä saamiaan lahjoja ja kykyjä. Saanen kertoa yhden tarinan hänen elämästään. Se on auttanut minua näkemään, kuinka hengellisiä lahjoja

ja kykyjä kehitetään ja lisätään.

Kun Ben-setä oli töissä kuparikai-
voksessa, hän huomasi eräänä päi-
vänä rautatiekiskojen vieressä lojuvan
vanhan ja vääntyneen metallinpalan.
Hän kysyi esimieheltään, voisiko hän
saada sen. Hänen esimiehensä vastasi:
”Ben, tuo vanha metallinpala on arvo-
ton. Tuhlaat aikaasi, jos edes poimit
sen maasta.”

Ben-setä hymyili ja sanoi: ”Näen
paljon enemmän kuin vanhan
metallinpalan.”

Esimiehensä luvalla hän vei sen
kotiinsa. Hän kuumensi metallin työ-
pajassaan, kunnes se hohti punaisena.
Sen jälkeen hän pystyi paljon vaivaa
nähdessä muotoilemaan sitä ja taivutta-
maan sen suoraksi.

Sen jäähtyttyä hän piirsi sen pin-
taan suuren puukonterän muodon.
Kuumaa puhalluslamppua käyttäen
hän leikkasi metallin puukonterän
muotoon. Sitten Ben-setä alkoi hakata
epätasaisia reunoja pois ja työsken-
teli tunnin toisensa jälkeen leikaten,
hioen, kiillottaen ja viimeistellen sitä
vanhaa metallinpalaa.

Päivän toisensa perään hän työsti
sitä, mitä hänen esimiehensä oli

kutsunut arvottomaksi metallinpalaksi.
Pikkuhiljaa terä alkoi muotoutua kau-
niiksi, kiiltäväksi mestariteokseksi.

Siitä puuttui enää kahva. Ben-setä
meni metsään ja löysi hirvensarven.
Palattuaan työpajalleen hän puhdisti,
leikkasi ja kiillotti sarven. Kun työ oli
tehty, kahva oli sileä ja kaunis. Hän
kiinnitti kahvan huolella puukon-
terään. Siitä, mikä kerran oli vanha,
ruosteinen ja vääntynyt metallinpala,
tuli kaunis puukko, joka voitti useita
palkintoja.

MITÄ LAHJOJA SINULLA ON?

Seuvaavilla keinoilla voit ottaa
selville, mitä lahjoja sinulla on:

- Kysy taivaalliselta Isältä, mitä ne ovat, ja pyydä Häntä siunaamaan sinua myös muilla lahjoilla.
- Kysy ihmisiltä, jotka tuntevat sinut hyvin. Joskus muut näkevät sinun lahjasi selvemmin kuin sinä itse.
- Osallistu uusiin toimintoihin tai opettele uusia taitoja saadaksesi selville omia kykyjäsi ja hengellisiä lahjojasi.
- Jos sinulla on patriarkallinen siunaus, tutki sitä nähdäksesi, mitä lahjoja siinä mainitaan tai mitä piileviä kykyjä sinulla on tietyillä alueilla.

ONKO SINULLA JOKIN NÄISTÄ LAHJOISTA?

"Haluan mainita sieltä täältä muutamia lahjoja, jotka eivät aina ole ilmeisiä tai huomattavia mutta ovat hyvin tärkeitä. Sinunkin lahjasi saattavat olla tällaisia - eivät kovinkaan ilmeisiä mutta silti todellisia ja arvokkaita.

Käykäämme läpi joitakin näistä vähemmän näkyvistä lahjoista: pyytämisen lahja, kuuntelemisen lahja, lahja kuulla ja käyttää hiljaista, vienoa ääntä, lahja pystyä itkemään, riidan välttämisen lahja, sopuisuuden lahja, lahja välttää tyhjää hokemista, lahja etsiä vanhurskautta, lahja olla tuomitsematta, lahja etsiä johdatusta Jumalalta, opetuslapseuden lahja, muista välittämisen lahja, pohdiskelun lahja, rukoilemisen lahja, voimallisen todistamisen lahja ja Pyhän Hengen vastaanottamisen lahja."

Ks. vanhin Marvin J. Ashton (1915-1994) kahdentoista apostolin koorumista, "Lahjat ovat moninaiset", *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 17.

Sinä ja minä olemme kuin tuo vanha metallinpala. Mekin tarvitsemme muotoilua, viimeistelyä ja kiillottamista yltääksemme parhaimpaamme. Osa tuota tapahumasarjaa on omien kykyjemme ja lahjojemme huomaaminen, vahvistaminen ja lisääminen.

Ben-setä ymmärsi, ettei suuri osa mahdollisuuksistamme näy päälle päin vaan ne täytyy löytää ja niitä täytyy kehittää. Herra opettaa meitä: "Tavoitelkaa vakaasti parhaita lahjoja" (OL 46:8) ja "jokainen voi kartuttaa talentiaan, jotta jokainen voi hankkia toisia talentteja, niin, jopa satakertaisesti" (OL 82:18). Miksi meidän täytyy tehdä niin? Me voimme käyttää kykymme ja lahjojamme muiden palvelemiseen, kuten seuraavassa jakeessa selitetään: "Jokaisen tavoittellessa lähimmäisensä parasta ja tehdessä kaiken silmämääränä

vain Jumalan kunnia” (OL 82:19).
 Palveleminen muokkaa meitä elämään
 enemmän Kristuksen kaltaista elämää.

Kykyjemme löytäminen

Vanhin Richard G. Scott kahden-
 toista apostolin koorumista on opet-
 tanut, kuinka koettelemukset voivat
 muokata meitä: ”Juuri kun kaikki näyt-
 tää sujuvan hyvin, haasteita ilmaantuu
 usein runsain määrin samanaikaisesti.
 Kun nämä koettelemukset eivät ole
 seurausta tottelemattomuudestanne,
 ne todistavat, että Herra tuntee teidän
 olevan valmis suurempaan kasvuun
 (ks. Sananl. 3:11–12). Tämän vuoksi
 Hän antaa kasvua, *ymmärrystä ja
 myötätuntoa* [jotka ovat kaksi hyvin
 tärkeää lahjaa] edistäviä koettelemuk-
 sia, jotka *hiovat teitä ikuisiksi hyö-
 dyksenne*. Päästäksenne sieltä, missä
 olette nyt, sinne minne Hän teidän
 haluaa pääsevän, teidän on venyttävä
 paljon, mikä yleensä tuo tullessaan
 epämurkavuutta ja tuskaa.”³

Kykyjemme kehittäminen

Kykyjemme lisääminen edellyttää
 työtä. Jokin aika sitten vanhin Scott
 sanoi vaimolleni: ”Devonna, sinun
 pitäisi maalata tauluja.”

Sisar Arnold ei ollut koko elämäs-
 sään maalannut taulua. Hänen täytyi
 tehdä työtä sen eteen. Hän otti tunteja,
 maalasi tauluja päivän toisensa jäl-
 keen, ja pitkän ajan ja monien yri-
 tysten jälkeen hän oppi maalaamaan
 kauniita tauluja. Työhuoneeni seinällä
 on yksi hänen upeista tauluistaan,
 jossa on jokimaisema.

Niin, kykyjen hankkiminen edellyt-
 tää työtä, mutta kuinka suuri onkaan

ilomme, kun kuulemme Herran
 sanovan meille: ”Hyvin tehty! Uutte-
 ruutesi tähden sinun lahjasi ja kykyysi
 tulevat moninkertaisiksi.” (Ks. Matt.
 25:14–30.)

Sinun hengelliset lahjasi

Vaimoni löysi kyvyn maalata tauluja.
 Mitä kykyjä ja lahjoja sinulla on? Tie-
 dän, että meidän taivaallinen Isämme
 on antanut sinulle niitä. Kuinka minä
 tiedän sen? ”Lahjoja on monia, ja jokai-
 selle ihmiselle on annettu lahja Jumalan
 Hengen kautta” (OL 46:11). Jumalan
 lahjat ja voimat ovat meidän kaikkien
 saatavilla. Meidän oikeutenamme ja
 tehtävänäamme on ottaa vastaan hen-
 gelliset lahjamme, lisätä kykyjämme ja
 käyttää niitä muiden hyväksi.

Pyhissä kirjoituksissa luetellaan
 joitakin lahjoja, joita voimme pyrkiä
 hankkimaan (ks. esim. OL 46), mutta
 lahjoja ja kykyjä on itse asiassa sadoit-
 tain. Tutki Mormonin kirjaa, etenkin
 kohtaa 3. Nefi 11–26, niin huomaat
 monia lahjoja ja kykyjä, jotka ovat
 meidän jokaisen saatavilla. Esimerkiksi
 kohdasta 3. Nefi 11 luemme ihmisistä,
 jotka kuuluivat taivaallisen Isän äänen,
 mutta eivät aluksi ymmärtäneet sitä:

”Ja vielä kolmannen kerran he
 kuuluivat äänen ja aukaisivat kor-
 vansa kuullakseen sen; ja heidän
 katseensa kääntyivät sen kuulumisen
 suuntaan – –.

Ja tapahtui heidän ymmärtäessään,
 että he loivat jälleen katseensa ylös
 kohti taivasta, ja katso, he näkivät
 Miehen (Jeesuksen Kristuksen) las-
 keutuvan taivaasta.” (Jakeet 5, 8.)

Selkeästi kuuleminen ja selkeästi
 näkeminen ovat vain kaksi esimerkkiä

hengellisistä lahjoista ja kyvyistä, joita
 voit hankkia ja joita voit lisätä, jos olet
 halukas *pyrkimään saamaan niitä ja
 tekemään töitä* niiden eteen.

Kehotan meitä jokaista tekemään,
 kuten Ben-setä teki: näkemään kai-
 kessa parhaan, kun pyrimme hank-
 kimaan hengellisiä lahjoja ja kykyjä
 ja käytämme niitä lähimmäistemme
 siunaukseksi. Tiedän, että taivaallisella
 Isällämme on monia lahjoja ja kykyjä,
 joita Hän haluaa antaa meille, mutta
 niitä ”saadaan sillä ehdolla, että me
 pyydämme niitä. Siunausten saami-
 nen edellyttää jonkin verran työtä tai
 ponnistelua meidän puoleltamme.”
 (Bible Dictionary, ”Prayer”.) Rukoilen
 nöyrästi, että me huomaisimme ne
 lahjat ja kyvyt, jotka olemme saaneet
 Jumalalta syntymässämme, että teki-
 simme työtä niiden eteen ja lisäisimme
 niitä ja että pyrkisimme hankkimaan
 muitakin lahjoja. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 335.
2. *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 10, kursivointi lisätty.
3. ”Luota Herraan”, *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 16, kursivointi lisätty.

**Vanhin
Dallin H. Oaks**

kahdentoista
apostolin koorumista

VALMISTAU- TUMISTA TOISEEN TULEMISEEN

Tämä elämä on ihmisille aika valmistautua kohtaamaan Jumala” (Alma 34:32). Olemmeko me valmistautumassa?

Entä jos Hänen tulemisensa päivä olisi huomenna? Jos tietäisimme kohtaavamme Herran huomenna – oman ennenaikaisen kuolemamme vuoksi tai Hänen odottamattoman tulemisensa vuoksi – niin mitä me tekisimme tänään? Mitä me tunnustaisimme? Mitä me lakkaisimme tekemästä? Millaista tiliä meidän pitäisi tehdä? Mitä me antaisimme anteeksi? Mistä me lausuisimme todistuksemme?

Jos me tekisimme nuo asiat silloin, miksemme tekisi niitä nyt? Miksi emme tavoittelisi rauhaa nyt, kun rauhan kerran voi saada?

Pahuus, joka aiemmin rajoittui tiettyihin paikkoihin ja jota peiteltiin kuin paisetta, on nykyään laillista ja sitä

esitellään kuin jotakin julistetta. Sivilisaation perimmäinen olemus ja sen suojamuurit asetetaan kyseenalaisiksi tai niitä vastaan hyökätään. Kansakunnat kiistävät uskonnollisen perintönsä. Avioliitto ja velvollisuudet perhettä kohtaan hylätään esteenä henkilökohtaiselle nautinnolle. Elokuvat ja aikakauslehdet ja televisio, jotka muovaavat asenteitamme, ovat täynnään kertomuksia tai kuvia, jotka esittävät Jumalan lapset saalistavina petoina tai parhaimmillaankin merkityksettöminä luomuksina, jotka tavoittelevat tuskin mitään muuta kuin henkilökohtaista mielihyvää. Ja liian monet meistä hyväksyvät tämän viihteeksi.

Hyvä, tosi ja kaunis korvataan hyödyttömällä, ”millä tahansa” ja henkilökohtaisten oikkujen arvottomalla rihkamalla. Ei ihme, että monet ovat joutuneet pornografian, pakanallisen kehonosien lävistyksen, itsekkään mielihyvän tavoittelun, epärehellisen käyttäytymisen, paljastavan pukeutumisen, siivottoman kielenkäytön ja alentavan sukupuolisen irstailun pauloihin.

Kaikki tämä on tuskallista taivaallisen Isämme silmissä, Hänen, joka rakastaa kaikkia lapsiaan ja tuomitsee kaiken sellaisen, mikä estää meitä palaamasta Hänen kasvojensa eteen.

Mikä on henkilökohtaisen iankaikkiseen elämään valmistautumisemme tila? Jumalan kansa on aina ollut liittokansaa, mukaan lukien ne pyhät lupaukset, joita me olemme tehneet kasteen vesissä, saadessamme pyhän pappeuden ja Jumalan temppeleissä. Olemmeko me niitä, jotka lupaavat, mutta eivät pidä

lupauksiaan, ja niitä, jotka uskovat, mutta eivät toimi uskonsa mukaan?

Noudatammeko me Herran käskyä: ”Seisokaa siis pyhissä paikoissa, älkääkä horjuko, Herran päivän tulemiseen asti; sillä katso, se tulee pian” (OL 87:8)?

Haasteita on kaikkialla ympärillemme (ks. 2. Kor. 4:8–9). Mutta kun me uskomme Jumalaan, me luotamme siunauksiin, jotka Hän on luvannut niille, jotka pitävät Hänen käskynsä. Me uskomme tulevaisuuteen, ja me valmistaudumme tuota tulevaisuutta varten.

Vapahtaja kehottaa meitä: ”Ja nyt, olkaa uskollisia rukoillen aina, pitäen lamppunne kunnossa ja palavina ja öljyä mukananne, jotta olisitte valmiit Yljän tullessa.

Sillä katso, totisesti, totisesti minä sanon teille, että minä tulen pian.” (OL 33:17–18.) ■

Huhtikuun 2004 yleiskonferenssipuheesta.

MINUN JOULULAHJANI

Mitä antaisin Vapahtajalle tänä vuonna?

Dustin Ward

Tavanomainen paikkani yhdeksännen luokan seminaarissa oli takarivissä, jossa saatoin jutella ja vitsailla ystäväni kanssa. Olin ilmoittautunut seminaariin vain siksi, että lukujärjestyksessäni oli silloin hyppytunti. Siellä, missä asun, seminaari pidetään koulupäivän aikana, ja opintoneuvoja kehotti minua ottamaan sen, koska olen myöhempien aikojen pyhä. Tiesin opettajani nimen, mutta siinä olikin suunnilleen kaikki, mitä olin luokassa oppinut.

Sitten eräänä päivänä ystäväni oli poissa, joten minulle tuli ongelma: Minulla ei ollut ketään, jonka kanssa vitsailla. Kuinka saisin aikani kulumaan? Hädissäni tyydyin siihen ainoaan toiseen vaihtoehtoon – minä kuuntelin. Se oli ensimmäinen kerta, kun kiinnitin huomiota opettajaan.

Kun nyt muistelen asiaa, en muista sanaakaan siitä, mitä hän sinä päivänä sanoi, mutta muistan, kuinka haltioitunut olin. Seuraavana päivänä ystäväni oli taas paikalla, mutta vitsailun sijaan kuuntelin ja osallistuin jälleen opetukseen.

Lopulta siirryin luokkahuoneen perältä eturiville, jossa pystyin keskittymään opetukseen paremmin. Joka ikisellä tunnilla olin valtavan kiinnostunut oppiaineesta tai oppilaista, jotka lausuvat todistuksensa.

Nautin seminaarista niin paljon, että ilmoitauduin mukaan seuraavaksikin vuodeksi. Minut oli kastettu kahdeksan vuoden iässä, mutten oikeastaan koskaan ollut käynyt kirkossa. Jotakin kuitenkin tapahtui eräänä joulukuun päivänä juuri ennen joululomaa. Opettaja pyysi meitä tulemaan luokan eteen ja kertomaan, minkä lahjan me antaisimme Kristukselle sinä vuonna.

”Kukaan ei tee niin”, ajattelin. Mutta yllätykseni oppilaat menivät luokan eteen toinen toisensa jälkeen. Jotkut kyynelehtivät, jotkut kertoivat asettamistaan tavoitteista ja toiset kertoivat kokemuksia. En voinut uskoa sitä.

Kello tikitti. Olin ainoa, joka ei ollut sanonut mitään. Ennen kuin huomasinkaan, nousin ylös. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä sanoisin. Sitten sanoin värisevällä äänellä: ”Tänä vuonna annan Kristukselle lahjaksi sen, että alan käydä kirkossa.”

Siitä päivästä lähtien aloin käydä kirkossa, omana lahjanani Vapahtajalle. Ironista oli, että lahjan sainkin minä itse. Takaisin kirkkoon tuleminen muutti elämäni, ja se kaikki sai alkunsa siitä, että lakkasin puhumasta tarpeeksi pitkäksi ajaksi, jotta voin kuunnella ja antaa Hengen koskettaa sydäntäni.

Henki puhuu minulle yhä. Minun on vain pysähdyttävä kuuntelemaan – ja sitten noudatettava kuulemaani. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VALMIINA SIIRTYMÄÄN ETEENPÄIN

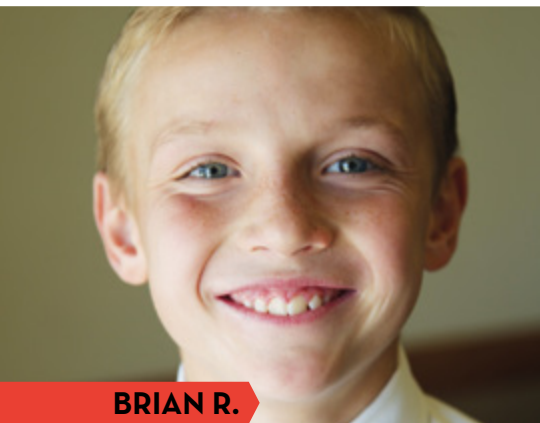
NODOKA T.

JOSH W.

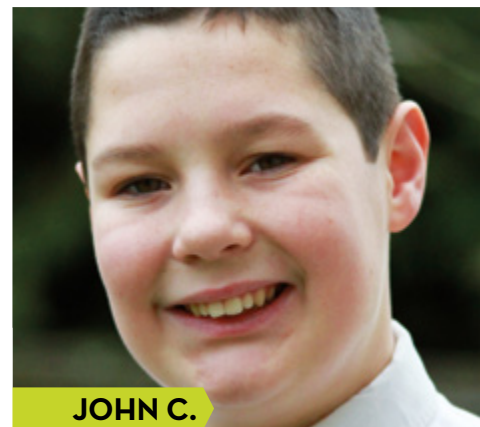
GRACE S.

BRIAN R.

ÄIÖLAH JA EVALINE V.

JOHN C.

Oletko siirtymässä Alkeisyhdistyksestä Nuoriin Miehiin tai Nuoriin Naisiin? Tutustu näihin seitsemän eri 12-vuotiaan ajatukseen, sillä he ovat juuri siirtymässä.

**Richard M. Romney, kirkon lehdet
ja Mickey Shimomiya, Tokio, Japani**

Olet melkein 12-vuotias. Elämä on täynnä muutoksia. Kirkossa siirryt Alkeisyhdistyksestä Nuoriin Miehiin tai Nuoriin Naisiin. Se tarkoittaa tavoitteiden asettamista, palvelemista, valmistautumista temppeliin, lisäopin hankkimista evankeliumista. Mutta älä hermoile! Muut, jotka ovat samassa vaiheessa, sanovat sen olevan suurenmoista.

Kaksi yhdessä

Aiolah V. Ranskasta on 12-vuotias mehiläinen. Samoin on hänen sisarensa Evaline, joka täyttää kuukauden päästä 13. ”Olen iloinen siitä, että siskoni on auttamassa minua siirtymään Alkeisyhdistyksestä Nuoriin Naisiin”, Aiolah sanoo.

Yksi heidän lempiasioistaan on Edistymisen-ohjelma, mutta he nauroivat luettuaan yhdestä tavoitteesta. Siinä sanottiin: ”Opettele soittamaan jotakin soitinta.”

”Me olemme soittaneet jo vuosia”, Evaline sanoo. Mutta sitten he keskustelivat äitinsä kanssa. Äiti auttoi heitä ymmärtämään, että he voivat käyttää musiikkia erään toisen tavoitteen suorittamisessa: palvelemisessa.

Aiolah ja Evaline valmistautuvat nyt esiintymään sakramenttikokouksissa ja kykyilloissa, konsertoimaan lapsille ja vanhuksille ja säestämään lähetyssaarnaajien laulua.

”Edistymisen-ohjelma on kiva”, Evaline sanoo. ”Se antaa tilaisuuden tehdä sitä, mitä rakastaa, ja tehdä myös uusia asioita.”

Esitä kysymyksiä

12-vuotias Brian R. Arizonasta Yhdysvalloista valmistautui jakamaan sakramenttia ensimmäisen kerran. Hän ei halunnut tehdä virhettä, joten hän pyysi muita seurakuntansa Aaronin pappeuden haltijoita selittämään hänelle asioita.

”He olivat mahtavia”, hän sanoo. ”He kertoivat minulle, missä minun tuli seisoa, minne piti mennä ja kuinka tarjotin tuli ojentaa.”

Mutta mikä vielä tärkeämpää, he muistuttivat häntä olemaan kunnioittava. ”Meidän täytyy muistaa Vapahtajaa, kun jaamme sakramentin”, Brian sanoo. ”Jos me olemme kunnioittavia, se auttaa muitakin muistamaan Hänet.”

Brianille selvisi, että muut miehuusti auttavat häntä ymmärtämään velvollisuutensa ja oppimaan ne kunnolla. ”Kysy ihmeessä”, hän neuvoo. ”Siirtyminen Alkeisyhdistyksestä Nuoriin Miehiin on helpompaa kuin luulet.”

Tutustu uusiin ystäviin

”Minua pelotti, kun neuvonantaja pyysi minua lähtemään vaaran Nuorten Naisten leirille ensimmäistä kertaa”, sanoo Okinawassa Japanissa asuva Nodoka T. ”Päätin rukoilla. Rukoukseni jälkeen minusta tuntui hyvältä, joten päätin lähteä.”

Aivan ensimmäisestä päivästä lähtien tutustuin uusiin ystäviin. Nuoret naiset olivat tosi kivoja ja ystävällisiä minulle, joten pelkoni katosi pian. Ja minä opin puhdistamaan vettä, tekemään solmuja, sitomaan haavoja, antamaan teko-hengitystä ja löytämään syötäviä kasveja!”

Tunne itsesi tervetulleeksi

”Minun ensimmäinen päiväni Nuorissa Naisissa oli syntymäpäiväni”, sanoo Arizonassa Yhdysvalloissa asuva Grace S. ”Siitä tehtiin aikamoinen numero, mutta he olivat ystävällisiä sen jälkeenkin. He saivat minut tuntemaan itseni tervetulleeksi.”

Hänen neuvojansakin toivotti hänet tervetulleeksi. ”Hänellä on tapana kertoa meille siitä, mitä hän teki, kun hän oli Nuorissa Naisissa”, Grace sanoo. ”Ja hän käy läpi *Edistymisen* -kirjasta meidän jokaisen kanssa ja varmistaa, että me ymmärrämme.”

Opi, toimi, kerro

Kun Josh W. Utahista Yhdysvalloista oli uusi diakoni, häntä pyydettiin pitämään oppiaihe Kristuksen opetuslapsena olemisesta. ”Löysin pyhistä kirjoituksista kohtia, joissa Pietari ja muut olivat kalastamassa. He yrittivät saada kaloja yhdeltä puolelta venettä eivätkä saaneet lainkaan saalista”, Josh sanoo. ”Sitten Vapahtaja käski heidän kalastaa toiselta puolelta, ja he saivat paljon kaloja (ks. Luuk. 5:5–11 ja Joh. 21:6–11). Niinpä luimme siitä oppiaiheeni aikana. Sitten keskustelimme siitä, kuinka se pätee meihin. Kun toimimme itseksemme, meillä voi olla hankaluuksia. Mutta kun kuuntelemme Herraa, Hän auttaa meitä.”

Josh sanoo, että oppiminen, opettaminen ja kertominen on tärkeää Nuorissa Miehistä. ”Aiemmin Alkeisyhdistyksessä me opimme paljon ja meillä oli paljon toimintoja”, hän sanoo. ”Nyt

me opimme paljon ja kerromme siitä muille. Se tarkoittaa sitä, että me *teemme* paljon niitä asioita, joita me opimme.” Esimerkiksi erään pappesusoppiaiheen jälkeen Josh vieraili erään ystävänsä luona, joka ei ollut käynyt kirkossa pitkään aikaan. ”Hänen vanhempansa ovat töissä sunnuntaisin, joten he eivät tule kirkkoon. Mutta kerroin hänelle, että hän voisi tulla minun kanssani.”

Josh on oppimassa, mikä on Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten järjestöjen tarkoitus. ”Niiden tarkoituksena on osoittaa meille, kuinka meistä voi tulla enemmän Vapahtajan kaltaisia”, hän sanoo. Hän tietää, että kutsu ”Tulkaa Kristuksen luokse” tarkoittaa siirtymistä eteenpäin polulla, joka alkoi kasteesta ja konfirmoinnista, jatkuu kohti temppeliä ja johtaa iankaikkiseen elämään.

”Olen valmis siirtymään eteenpäin”, hän sanoo. ■

VELVOLLISUUS JUMALAA KOHTAAN -OHJELMAN TEKEMISTÄ YHDESSÄ

12-vuotias John C. ja hänen isänsä työskentelevät usein yhdessä eri projektien parissa. He esimerkiksi ompelivat kangasmerkkejä huopiin, joita he käyttävät lähtiessään teltailemaan. Nuo kangasmerkit ovat peräisin eri leireiltä ja toiminnoista, joihin he ovat osallistuneet Brittiläisessä Columbiassa Kanadassa, jossa he asuvat.

”Isä on suurena apuna”, John sanoo. ”En voi kuvitellakaan, että tekisin kirkon projekteja ilman häntä.”

Kun John täytti 12, he kävivät yhdessä läpi kirjasen *Täytän velvollisuuteni Jumalaa kohtaan*. Pian he tulivat diakonia koskevan osuuden kohtaan ”Ymmärrä oppia”. ”Isä selitti minulle pappouden avaimia ja valtuutta”, John sanoo. Ja se auttoi Johnia suorittamaan yhden vaatimuksista.

”Kun suoritat Velvollisuus Jumalaa kohtaan -ohjelmaa”, John sanoo, ”ota isäsi mukaan. Minun isäni on auttanut minua jo paljon.”

Vanhin D. Todd Christofferson

kahdentoista apostolin koorumista

Kahdentoista apostolin koorumin jäsenet ovat Jeesuksen Kristuksen erityisiä todistajia.

Kuoliko Jeesus todella ja nousiko Hän sitten kuolleista?

Kyllä.

Minä seison todistajana siitä, että Jeesus Nasaretilainen on ylösnoussut Lunastaja.

Hän oli maailman Luoja.

Hänen ihmetekonsa olivat todellisia.

Hän tulee jälleen.

Hänen armonsä on todellista ja antaa kaikille ihmisille mahdollisuuden tehdä parannuksen ja tulla puhtaiksi.

Ylösnousemus on kaikkia varten.

Artikkelista "Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus", Liahona, toukokuu 2014, s. 111–114.

Me muistamme Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta ja palvelemme Häntä

Erin Sanderson ja Jean Bingham

Kauan sitten taivaallinen Isä kertoi profeetoilleen ihmeellisestä lahjasta, jonka Hän lähettäisi koko maailmalle. Tuo lahja oli Hänen oma Poikansa Jeesus Kristus, joka tulisi maan päälle ja olisi meidän Vapahtajamme. Jeesus opettaisi meille, kuinka meidän pitää elää, niin että voisimme palata taivaallisen Isän luo. Profeetat odottivat suurella innolla ja ilolla aikaa, jolloin Jeesus syntyisi.

Kun enkelit kertoivat Betlehemin lähistöllä oleville paimenille, että oli syntynyt erityinen lapsi, joka oli Jumalan Poika, nämä tunsivat suurta iloa. He kiirehtivät katsomaan ja palvelemaan Häntä.

Amerikan mantereella nefiläiset tiesivät Hänen syntyneen, koska taivas pysyi valoisana läpi yön, vaikka aurinko oli laskenut mailleen. Hekin tunsivat suurta iloa ja kiittivät taivaallista Isää saamastaan lahjasta, Hänen Pojastaan.

Meidän aikanamme me muistamme ja juhlimme Jeesuksen Kristuksen syntymää jouluna. Me näytämme oman ilomme ja

PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTA

• Joh. 14:6

kiitollisuutemme Vapahtajamme lahjasta noudattamalla Hänen esimerkkiään ja osoittamalla rakkautta muille mahdollisimman monin tavoin. ■

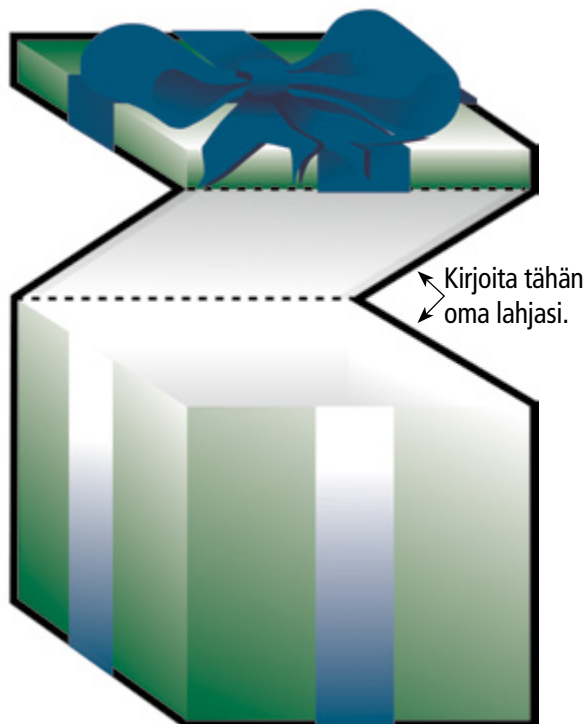
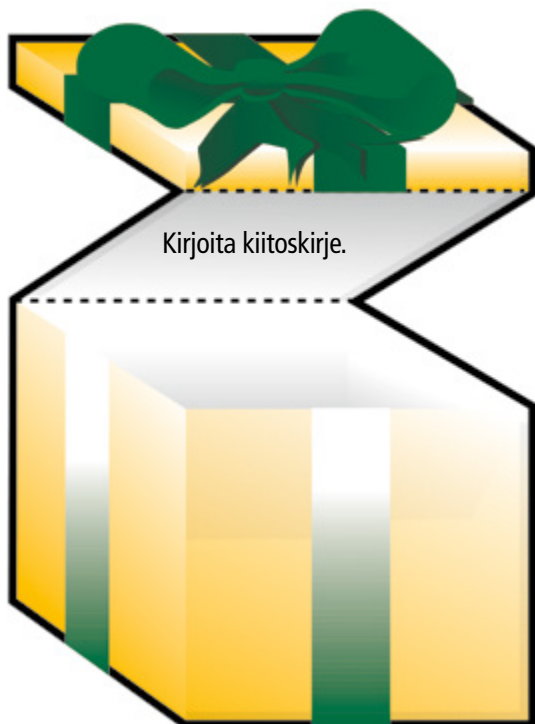
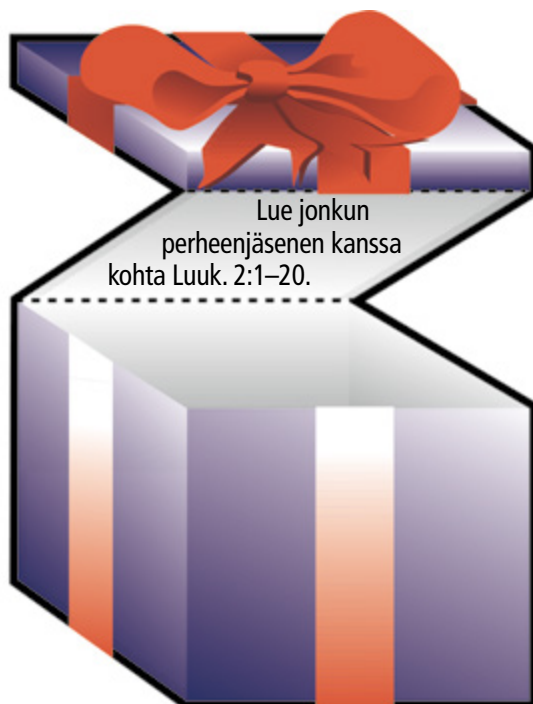
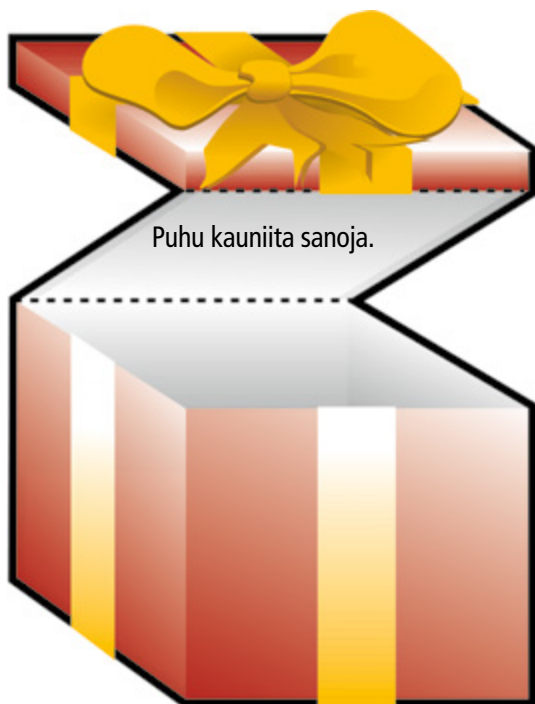
Kirjoittajat asuvat Utahissa Yhdysvalloissa.

IDEOITA PERHEEN KESKUSTELUUN

Keskustelkaa niistä monista tavoista, joilla Jeesus Kristus osoitti rakkautta. Sopikaa perheen kesken, kuinka voitte joulukuun aikana osoittaa rakkautta muita kohtaan ja siten muistaa Jeesusta Kristusta ja noudattaa Hänen esimerkkiään.

RAKKAUDEN LAHJOJA

Leikkaa lahjapaketit irti yhtenäistä viivaa pitkin. Kirjoita tyhjään lahjaan oma toimintaehdotuksesi. Taita katkoviivoja pitkin ja teippaa sitten kannet kiinni. Tee reikä jokaisen lahjan yläosaan ja kiinnitä siihen naru. Ripusta lahjat paikkaan, josta voit nähdä ne. Avaa "lahjat" yksi kerrallaan muutaman päivän välein ja tee lahjassa ehdotettu tehtävä. Muista, että voit antaa näitä lahjoja ympäri vuoden!

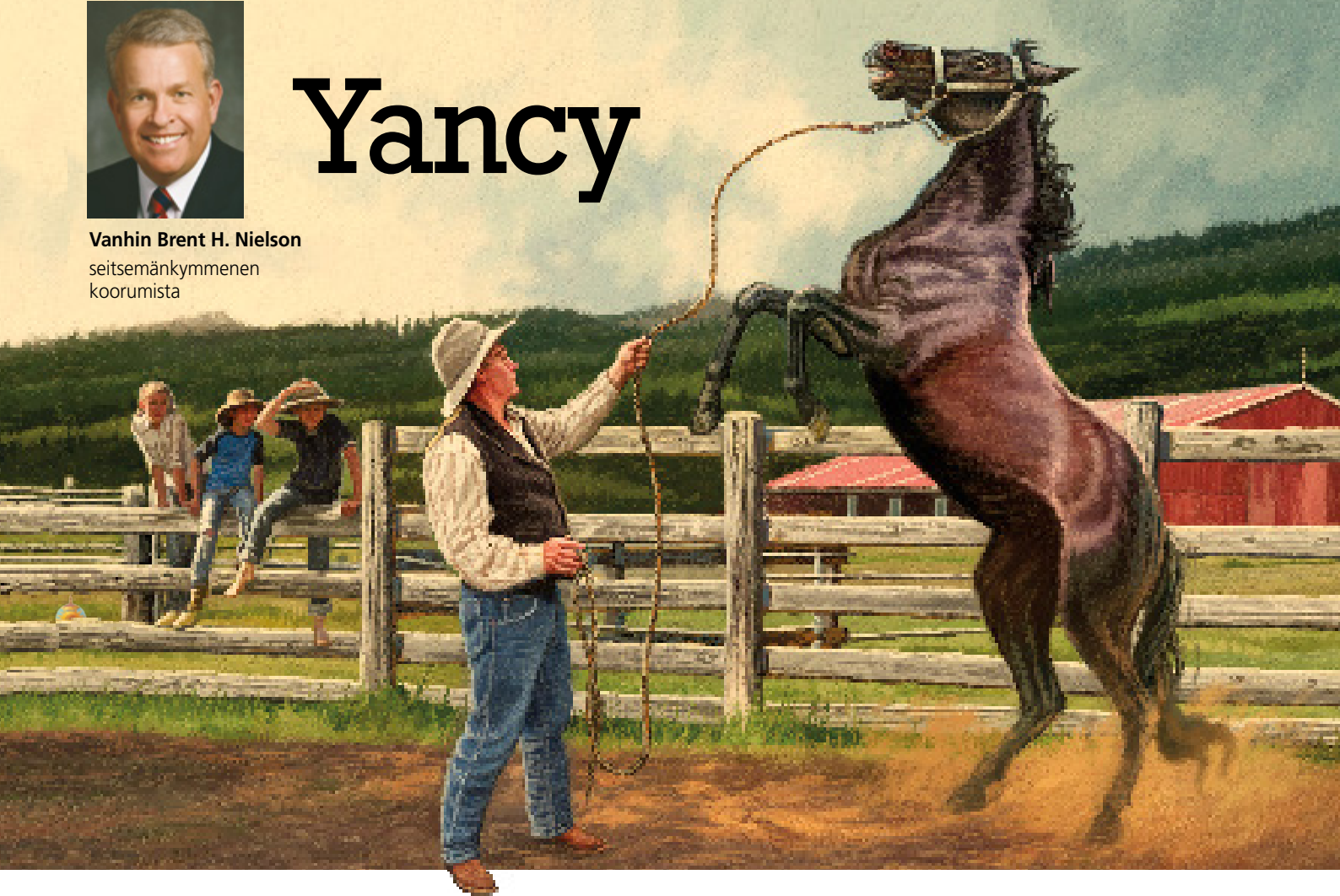

Voit tulostaa lisää sivuja tähän toimintaan osoitteesta liahona.lds.org.

Vanhin Brent H. Nielson
seitsemänkymmenen
kooramista

Yancy

"Ja nyt minä tahdon teidän olevan nöyriä ja olevan myöntöviä ja lempeitä" (Alma 7:23).

Sisarukseni ja minä olimme aina halunneet saada hevosien. Kun olin noin 9- tai 10-vuotias, isäni osti kauniin mustan tamman. Annoimme sille nimen Yancy. Olimme todella innoissamme tästä hevosesta, mutta sitä ei ollut koulutettu ratsuhevoiseksi. Olimme liian nuoria tekemään kaikkea sitä kovaa työtä, jota hevosien kouluttaminen vaatii, joten isäni pyysi erästä hevosiin perehtynyttä ystävää auttamaan Yancyn kouluttamisessa.

Kävimme usein laitumella Yancya katsomassa. Tuskin maltoimme odottaa päivää, jolloin voisimme ratsastaa sillä. Huolimatta siitä, kuinka kovasti Yancya yritettiin kouluttaa, kukaan ei onnistunut siinä. Se oli liian itsepäinen. Emme koskaan päässeet ratsastamaan sillä.

Eräänä päivänä isäni ystävä yritti ratsastaa sillä paraatissa. Kun Yancy kulki ratsastajineen tietä pitkin, se pukitti ratsastajan selästään ja alkoi juosta kaupungin poikki. Yancy ravasi niin hurjaa vauhtia, että satutti jalkansa palopostiin. Juoksin Yancyn perään ja löysin sen

makaamasta tuskissaan tiellä.

Olin murheissani. Me rakastimme Yancya. Jos se olisi totellut kouluttajaa, siitä olisi voinut tulla onnellinen hevonen, jolla oli mahtava elämä. Mutta Yancy ei kuunnellut mestariaan eikä seurannut häntä. Sen sijaan se makasi nyt keskellä tietä loukkaantuneena.

Yancyn tapaus antoi minulle opetuksen siunauksista, joita saamme, kun seuraamme Mestaria, Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta. Kun olemme ystävällisiä ja lempeitä ja nöyriä, voimme olla onnellisia ja antaa Vapahtajan johtaa meitä. ■

MEIDÄN SIVUMME

Viime vuonna perheeni ja minä menimme seurakuntamme kanssa Sveitsin temppelille neljäksi päiväksi. Lauantaiaamuna ennen paluutamme Italiaan taivaalle ilmaantui sateenkaari.

Saria C., 10, Italia

Me teimme Alkeisyhdistyksen toiminnassa sukupuita.

Las Herasin seurakunta, Argentiina

Tämä on minun ensimmäinen Mormonin kirjani. Nyt kun osaan vähän lukea, voin lukea pyhiä kirjoituksia.

Anna L., 5, Brasilia

Viime vuonna seurakunnassamme esitettiin kaikkien aikojen ensimmäinen Alkeisyhdistyksen sakramenttikokousohjelma. Vaikka sähköt olivat poikki harjoituksissamme sitä edeltävällä viikolla, lauloimme ja lausuiimme vuorosanamme siitä huolimatta.

Vientianen seurakunta, Laos

YSTÄVIÄ YMPÄRI MAAILMAA

Minä olen Minna Ruotsista

Hallå, vänner!*

* "Hei, ystävät!" ruotsiksi

Haastattelijana
Amie Jane Leavitt

Miltä sinusta tuntuisi asua koulutalossa? Minna ja hänen perheensä asuvat maalla Etelä-Ruotsissa. Heidän kotitalonsa on aikoinaan toiminut kouluna. Hän sanoo, että parasta siinä on se, että talossa on iso huone, johon mahtuu paljon ihmisiä. Joulukuussa Minnan perhe kutsuu naapurit, ystävät ja sukulaiset erityiseen "lauluiltaan". Joululauluja laulamaan kokoontuu noin 80 ihmistä. Sitten he syövät herkkuja, kunnes kaikki taas lähtevät ulos kylmään pohjoismaiseen talvisäähän. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Tämä on iso kesäkurpitsa, jonka poimin puutarhas-tamme.

Olen ainoa kirkon jäsen koulussani, joten yritän kertoa evankeliumista ystäväilleni. Tuon usein koulukavereitani Alkeisyhdistyksen toimintapäiviin. Se tarkoittaa sitä, että olen jo nyt lähetyssaarnaaja, aivan kuin sisareni-kin ovat.

Pompin mielelläni trampoliinilla. Pidän myös pianon ja huilun soittamisesta.

Olen 10-vuotias ja nuorin perheemme yhdeksästä lapsesta. Kaksi sisaristani palvelee lähetystyössä – toinen Ranskassa ja toinen temppeleillä Utahissa.

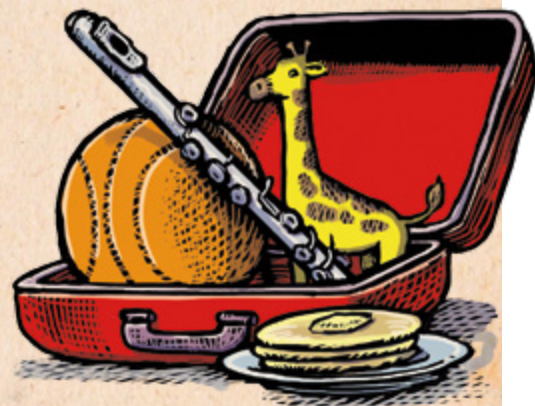
Yksi lempiasioistani on matkustaa perheen kanssa vähän pohjoisemmaksi Tukholmaan, joka on Ruotsin pääkaupunki. Minusta on kiva käydä siellä asuvien isovanhempieni ja muiden sukulaisten luona.

Perheeni käy mielellään uimassa. Kesällä menemme kodin lähelle olevalle järvelle. Talvella menemme uimahalliin, jossa on monta uima-allasta ja vesiliukumäkiä.

SAAN KÄYDÄ TEMPELIIN

Tukholman temppelele on lähellä isovanhempieni kotia. Tällä temppelellä on erityinen paikka sydämessäni. Kerran isä ja minä kävelimme ympäri temppelellä ja siitä, kuinka jonakin päivänä pääsen sinne sisään.

VALMIINA LÄHTÖÖN!

Minnan laukku on pakattu muutamilla hänen lempitavaroistaan. Mitä niistä pakkaisit omaan laukkuusi?

Ensimmäinen joulu

Jenn Wilks

Voit esittää tämän näytelmän yhdessä perheesi, ystäväsi tai Alkeisyhdistyksen luokasi kanssa. Kohdan Luuk. 2: 1–16 lukeminen auttaa teitä valmistautumisessa.

HENKILÖT:

Maria

Joosef

Majatalon isäntä

Paimen 1

Paimen 2

Enkeli

PUVUSTUS:

Hanki vaatimatonta puvustusta:
kylpytakki Joosefille,
huivi Marialle ja
sauvat paimenille.

LAVASTEET:

kahden tuolin päälle levitetty
viltti talliksi
pieniä tyynyjä lampaiksi
nukke tai pieni
huopakäärö
esittämään
Jeesus-lastaa

Laulu: ”Kun Betlehemiin Joosef lähti”, ensimmäinen säkeistö (*Lasten laulukirja*, s. 22–23).

Maria: Toivottavasti löydämme pian yöpymispaikan. Olemme matkanneet jo kauan.

Joosef: Tuolla näkyy majatalo. Odota tässä lepäämässä, kun käyn kysymässä, olisiko siellä tilaa meille.

[Joosef auttaa Marian istuutumaan ja kolkuttaa sitten ”oveen”. Majatalon isäntä tulee ja avaa oven.]

Majatalon isäntä: Mitä sinä haluat?

Joosef: Etsin yöpymispaikkaa. Vaimoni ja minä olemme tulleet matkojen takaa ja tarvitsemme paikan, jossa voimme nukkua.

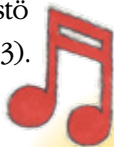
Majatalon isäntä: Olen pahoillani, mutta majatalo on täynnä.

Joosef: Voisitko mitenkään auttaa meitä? Vaimoni saa pian lapsen.

Majatalon isäntä: Voisitte ehkä nukkua tallissa. Minulla ei ole muutaakaan paikkaa.

Joosef: Kiitos. Se on hyvin ystävällistä.

[Joosef menee Marian luo ja auttaa hänet seisomaan.]

EHDOTUS:

Pyydä yleisöä laulamaan laulut yhdessä esittäjien kanssa.

Joosef: Majatalossa ei ole tilaa, mutta majatalon isäntä sanoi, että voimme nukkua tallissa.

Maria: Voi, olen todella iloinen, että löysimme yöpymispaikan.

[He kävelevät tallille.

Maria ja Joosef istuutuvat ja kohtaaminen päättyy.]

Laulu: ”Kun Betlehemiin Joosef lähti”, toinen ja kolmas säkeistö (*Lasten laulukirja*, s. 22–23).

[Paimenet huolehtivat lampaistaan. Enkeli saapuu, ja paimenet lankeavat polvilleen.]

Paimen 1: Kuka sinä olet?

Paimen 2: Ethän tee meille pahaa.

Enkeli: Älkää pelätkö. Tuon ilouutisia! Betlehemissä on tänä yönä syntynyt Jumalan Poika. Löydätte lapsen seimessä makaamassa.

Paimen 1: Lähdetään heti katsomaan sitä lasta.

Enkeli: Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita Hän rakastaa.

Laulu: ”Unisista paimenista” (*Lasten laulukirja*, s. 24).

[Paimenet menevät majatalon luo ja kolkuttavat ”oveen”. Majatalon isäntä tulee ja avaa oven.]

Paimen 2: Me tulimme katsomaan Kristus-lastaa.

Paimen 1: Enkeli kertoi meille, että Hän makaisi seimessä.

Paimen 2: Tiedätkö sinä, missä Hän on?

Majatalon isäntä: Tallissani syntyi tänä yönä lapsi. Näytän teille tietä.

[Paimenet seuraavat majatalon isäntää tallille, jossa Joosef ja Maria istuvat seimen äärellä, jossa makaa Jeesus-lapsi.]

Paimen 1: Se on totta! Seimessä makaa tosiaankin lapsi, ihan niin kuin enkelit sanoivat.

Paimen 2: Tämä on todella Vapahtaja, Kristus, Herra.

[Paimenet ja majatalon isäntä polvistuvat seimen ääreen.]

Laulu: ”Jouluyö, juhlayö” (*MAP-lauluja*, 128) ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

EHDOTUS:

Kiinnitä kepin päähän suuri paperitähti ja pidä sitä tallin yläpuolella.

Katso sisäpuolelle!

Sophia C., 9, Brasilia

Joulun alla vanhempani ostivat laatikollisen Mormonin kirjoja annettavaksi ihmisille. Silloin sain ajatuksen viedä muutaman niistä kouluun ja antaa lahjaksi kolmelle opettajistani.

Kun tulin musiikkiluokkaan, näin musiikinopettajani ja ajattelin: ”Tee se, Sophia. Anna yksi hänelle!” Kävelin hitaasti opettajani luokse. Mutta minulla ei ollut rohkeutta antaa kirjaa hänelle.

Menin huoneen nurkkaan ja rukoilin hyvin hiljaa. ”Taivaallinen Isä, pyydän Sinua, että autat minua antamaan tämän kirjan opettajalleni.” Kun lopetin rukoukseni, tunsin hyvin vahvasti, että minun tuli antaa kirja hänelle. Yhtäkkiä sain rohkeutta.

Menin opettajan luokse. Hän katsoi minuun, ja annoin hänelle Mormonin kirjan ja sanoin: ”Opettaja, rakastan sinua koko sydämestäni ja haluan antaa sinulle tämän Mormonin kirjan!”

Hän otti sen ja katsoi sen kantta. ”Katso sisäpuolelle!” sanoin. Hän näki, että olin kirjoittanut muutaman sanan.

Hän halasi minua ja sanoi: ”Voi Sophia, kiitos, että annoit tämän minulle!”

Kun istuuduin paikalleni, hän sanoi luokalle: ”Katsokaa, mitä Sophia antoi minulle. Aion lukea tätä joulunpyhinä!”

Kun tulin kotiin, juoksin äidin luokse ja sanoin: ”Arvaa mitä! Annoin opettajalleni Mormonin kirjan.”

Hän hymyili ja sanoi: ”Hieno! Olet suurenmoinen esimerkki minulle, Sophia.”

Päätimme rukoilla kiittäksemme taivaallista Isää siitä, että Hän antoi minulle rohkeutta antaa opettajalleni Mormonin kirjan. ■

Daavid ja Goljat

1. Sam. 17

Liimaa tämä sivu kartongille tai pahville. Leikkaa sen jälkeen kuvat irti ja kiinnitä ne askartelutikkuihin tai paperipusseihin. Voit käyttää kuvia apuna esittäessäsi lempikertomuksiasi Vanhasta testamentista. ■

Goljat

Daavid

Daavid

Hieman joulua

Kaikki lahjat olivat paketoituina kuusen alla.

Vai olivatko ne?

Kate Strongin

Perustuu tositapahtumaan

”Vietä oikein hauska joulu!

Tuo iloa kaikille!”

(Children’s Songbook, s. 51).

Joulu oli jo ovella. Amalie oli innoissaan. Pian hän voisi avata kuusen alla olevat lahjat!

Oli äidin vuoro pitää perheillan oppiaihe.

”Miksi me annamme lahjoja jouluna?” äiti kysyi.

”Koska on Jeesuksen

syntymäpäivä!” Amalie sanoi.

”Eikö meidän sitten pitäisi antaa lahja Hänelle?” äiti kysyi.

Isä auttoi Amalien veljeä Noahia lukemaan pyhien kirjoitusten kohdan. Siinä sanottiin, että kun me palvelemme muita ihmisiä, me palvelemme Jumalaa (ks. Moosia 2:17).

”Onko muiden palveleminen lahja Jeesukselle?” äiti kysyi.

Noah nyökkäsi.

”Mikä muu on?”

”Käskyjen pitäminen”, Amalie sanoi.

”Se, että on kiltti”, Noah sanoi.

”Hienoja ideoita!” äiti sanoi.

”Pelataanpa yhtä peliä. Minä sanon lahjan, jonka joku antoi Jeesukselle. Kertokaa minulle, kun tiedätte, kuka se oli.

Aloitetaan. Tämä henkilö jakoi joulukortteja vanhainkodissa.”

Noah nosti kätensä. ”Amalie teki niin!”

joka päivä

”Tämä henkilö meni kotipetukselle.”

”Se on isä”, Amalie sanoi.

Pian he olivat nimenneet useita lahjoja, joita he olivat jo antaneet Vapahtajalle.

”Me voimme antaa lahjoja joka päivä”, äiti sanoi.

Seuraavana aamuna oli aika siivota koti. ”Voi ei”, Amalie valitti. Mutta sitten hän muisti. Muiden palveleminen on lahja! Jos hän auttaisi äitiä,

se olisi sama kuin auttaisi Jeesusta. Hän löysi rätin ja hankasi keittiön työtasot kiiltäviksi.

Seuraavana päivänä Amalie ansaitsi vähän rahaa.

”Kymmenyksesi ovat kahdeksan senttiä”, äiti sanoi.

Amalie muisti jälleen. Kymmenysten maksaminen on käsky, joten maksaminen on lahja. Hän laittoi kahdeksan senttiä kymmenyspurkkiin.

Myöhemmin samalla viikolla Amalie auttoi nostamaan tyynyjä lattialta. Hänen pieni veljensä oli heittänyt ne sohvalta. ”Taas lahja Jeesukselle”, hän sanoi.

Jouluaattona äiti ja isä kertoivat Amalielle olevansa ylpeitä hänestä. ”Olet antanut lahjoja Jeesukselle koko viikon ajan”, isä sanoi. ”Se on ihan kuin olisi hieman joulua joka päivä.” ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Vanhin Melvin J. Ballard (1873–1939)

kahdentoista apostolin koorumista

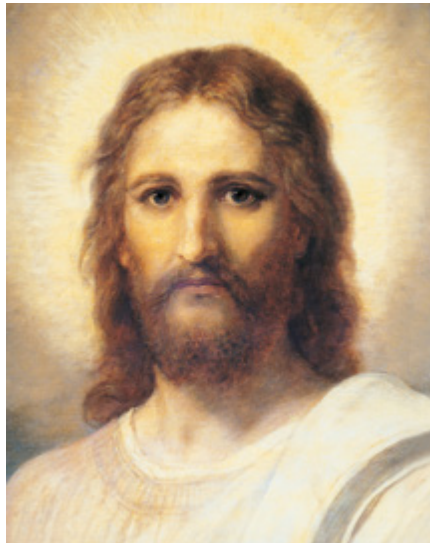
TIEDÄN, ETTÄ HÄN ELÄÄ

Antaisin kaiken mitä olen, kaiken mitä koskaan toivon olevani, saadakseni tuntea sen, mitä silloin tunsin!

Pohdin mielelläni sitä, minkä hinnan taivaallinen Isämme maksoi siitä, että Hän antoi meille lahjaksi rakkaan Poikansa. Tuo Isämme kelvollinen Poika rakasti maailmaa niin paljon, että antoi henkensä lunastaakseen maailman, pelastaakseen meidät ja ravitakseen meitä hengellisesti, kun vaeltaisimme tässä elämässä, ja valmistatakseen meitä menemään Hänen luokseen asumaan iankaikkisiin maailmoihin. – –

Muistelen erästä kokemustani – –, joka todisti sielulleni [Vapahtajan] kuoleman, Hänen ristiinnaulitsemisensa ja Hänen ylösnousemuksensa todellisuudesta. En koskaan unohda sitä. – –

Eräänä yönä näin unta, että olin pyhässä rakennuksessa, temppelessä. Rukoiltuani ja riemuittuani jonkin aikaa sain kuulla, että saisin etuoikeuden mennä yhteen huoneista tapamaan kunnioitettavaa arvohenkilöä. Kun astuin sisään, näin korokkeella

istumassa kirkkaimman olennon, mitä silmäni ovat koskaan nähneet tai mitä saatoin edes kuvitella olevan olemassa kaikissa iankaikkisissa maailmoissa.

Kun lähestyin Häntä tullakseni esitellyksi, Hän nousi ylös ja astui minua kohti käsivarret ojennettuina. Hän hymyili ja lausui lempeästi nimeni. Vaikka eläisin miljoonan vuoden ikäiseksi, en koskaan unohtaisi sitä hymyä. Hän syleili minua ja suuteli minua, painoi minut rintaansa vasten ja siunasi minua, kunnes tunsin sulavani ytimiäni myöten! Kun Hän oli tehnyt sen, lankesin Hänen jalkoihinsa, ja kun kastelin niitä kyynelilläni ja suudelmillani, näin naulanjaljet

maailman Lunastajan jaloissa. Tunne, joka minulla oli Hänen edessään – Hänen, jolla oli kaikki käsissään – saadessani tuntea Hänen rakkautensa ja kiintymyksensä ja saadessani Hänen siunauksensa, oli sellainen, että jos voisin saada sen, mistä sain vain vähän esimakua, antaisin kaiken mitä olen, kaiken mitä koskaan toivon olevani, saadakseni tuntea sen, mitä silloin tunsin!

– – Enää en näe Jeesusta ristillä. En näe Hänen piikkien lävistämää otsaansa enkä Hänen naulojen repimiä käsiään, vaan näen Hänet hymyilevänä, käsivarret ojennettuina, sanomassa meille kaikille: ”Tulkaa minun luokseni!” ■

Artikkelista Bryant S. Hinckley, Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard, 1949, s. 147–157, julkaisussa ”Classic Discourses from the General Authorities: The Sacramental Covenant”, New Era, tammikuu 1976, s. 7–11.

NÄKEMYKSIÄ

Millä tavoin Jeesus Kristus on maailman valo?

“[Jeesus Kristus] on Betlehemin valo, joka syntyi Mariasta, kuolevaisesta äidistään, sekä Isästään, Kaikkivaltiaasta Jumalasta. – – Hän on Getsemanen puutarhassa ja Golgatalla täytetyn sovituksen valo. Hän otti päällensä maailman synnit, jotta koko ihmiskunta voisi saavuttaa iankaikkisen pelastuksen. Hän on tyhjän haudan valo, ylösnoussut Herra, jolla on kirkastettu, lihaa ja luuta oleva ruumis ja joka mursi kuoleman kahleet ja sai ikuisen voiton haudasta. – – Hän on *minun* valoni, *minun* Lunastajani, *minun* Vapahtajani – ja teidän.”

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

Vastaus KAIKKIIN VAIKEISIIN KYSYMYKSIIN

Presidentti Uchtdorf on neuvonut meitä epäilemään ensin epäilyksiämme ennen kuin epäilemme uskoamme. Kuinka siis voit epäillä epäilyksiäsi ja kulkea eteenpäin uskossa?

s. 44

NUORILLE

s. 48

VAPAHTAJA JA SAKRAMENTTI

Mitä sinun pitäisi oikeastaan ajatella, kun valmistat sakramenttia, siunaat tai jaat sen tai kun nautit sakramentin?

LAPSILLE

Ensimmäinen joulu

Herättäkää joulukertomus eloon esittämällä tämä joulunäytelmä!

s. 74